ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΑΡ. 702
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 31

ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης.—Θαυμασία Ἀμερικανικὴ γελοιογραφία, παριστῶσα τὴν Εἰρήνην ὑπὸ μορφὴν περιστερᾶς καὶ ἐντὸς κλωβοῦ, μαδημένης δὲ σχεδὸν ἐντελῶς καὶ ἐξαδυνατισμένης ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ Πολέμου, ὅστις ἐπιτίθεται διαρκῶς ἐναντίον της διὰ μέσου τῶν συρμάτων τοῦ κλωβοῦ ὑπὸ μορφὴν γάτου.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ. — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐσωτερ. ἐτησ. δρ. 10 ἑξάμ. δρ. 5.—Ἐξωτερ. ἐτησ. φρ. 15 ἑξάμ. φρ. 8.—Ρωσίας ἐτησ. ρούβλ. 6 ἑξάμ. 3.—Ἀμερικῆς ἐτησ. δολλ. 5 ἑξάμ. 2½
Αἱ ἐγγραφαὶ ἄρχονται καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους. Οὐδεμία αἴτησις ἐγγραφῆς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΟΜΑΛΩΤΕΡΑ

Ἀφοῦ ἐξωμαλύνθη ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως καὶ ἤρθησαν τὰ πιεστικά των μέτρα κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορίου, ἡ κατάστασις παρουσιάζει μίαν εὐχάριστον ὁμαλότητα καὶ τὰ συσσωρευθέντα νέφη φαίνονται πρὸς τὸ παρὸν διαλυθέντα.

Ἤδη γίνεται λόγος μετ' ἐπιμονῆς περὶ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν συμμάχων ἐκ Μακεδονίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως παρ' αὐτῶν τοῦ Βαλκανικοῦ μετώπου.

Δὲν ἐξετάζομεν ἂν πραγματοποιούμενον τοῦτο θὰ βλάψῃ τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα. Δεδομένου ὅμως ὅτι οἱ ἰθύνοντες παρ' ἡμῖν θεωροῦσιν ὡς κυριώτερον συμφέρον τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, τὴν οὐδετερότητα, ἡ οὐδετερότης καὶ ἡ συνεπὴς πρὸς ταύτην ἠρεμία ἐξυπηρετοῦνται βέβαια διὰ τῆς λήξεως τοῦ ἐν τῇ Βαλκανικῇ ἀγῶνος.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ μέτωπον τοῦτο τοῦ πολέμου ἐνδέχεται ἀπὸ τῆς Βαλκανικῆς νὰ μετατοπισθῇ ἀνατολικώτερον, πρὸς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς πρὸ καιροῦ προέβλεψεν ὁ στρατιωτικὸς κριτικὸς τῶν «Τάϊμς», ὀφείλουν οἱ σύμμαχοι, συγκεντρώνοντες τὰς ἀναλόγους δυνάμεις, νὰ προσπαθήσουν τὴν ἀναχαίτισιν τῆς Γερμανικῆς καθόδου πρὸς τὴν Αἴγυπτον.

Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τῶν συμμάχων θὰ εἶνε βέβαια πρᾶξις ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Ἡ δὲ ἐκτέλεσίς της θὰ ἔχῃ καὶ ἄλλας συνεπείας δι' ἡμᾶς, ὅτι δὲν θ' ἀπαιτῆται πλέον ἡ διατήρησις ὑπὸ τὰ ὅπλα ὁλοκλήρου τῆς ἐφεδρείας τοῦ στρατοῦ, ἂν δεχθῶμεν ὅτι θὰ λήξῃ ὁ ἀγὼν ἔξω τῶν συνόρων μας. Ἡ δὲ ἐξαντλητικὴ καὶ δαπανηρὰ ἐπιστράτευσις θὰ περισταλῇ, περὶ τούτου δὲ γίνεται λόγος ἀπὸ τοῦδε, ὅτι δηλαδὴ ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον σκέπτονται ν' ἀπολύσουν τὰς μεγαλητέρας τῶν ἡλικιῶν, ἀφοῦ ὁ ὑπολειπόμενος στρατὸς εἶνε ἀρκετὸς διὰ νὰ ἐκτελῇ τὸν προορισμόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ συγκέντρωσίς του.

Παρακολουθήσατε ὅλοι καὶ ὅλαι εἰς τὴν «Ἑλλάδα» τὸ νέον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα Σπυρ. Α. Ποταμιάνου

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

«Παντοῦ τὰ πάντα» εἶνε μία παροιμία ποῦ τὴν ἀγαποῦν οἱ Ἀνατολῖται. Σημαίνει, ὅτι κάθε τι ποῦ γίνεται εἰς ἕνα μέρος, γίνεται ἢ εἱμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ εἰς οἱονδήποτε ἄλλο. Παντοῦ τὰ πάντα, παντοῦ τὰ ἴδια.... Φαίνεται, ὅτι κατὰ βάθος ὁ ἄνθρωπος δὲν παραλλάζει. Εἰς ὅλα τὰ κλίματα, ὑφ' ὅλα τὰ πλάτη, ἔχει τοὺς ἰδίους κανόνας, τὰ ἴδια ἐλαττώματα, τὰ ἴδια πάθη, καὶ τὰ ἐξασκεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Διὰ τοῦτο ὁ Ρῶσσος προμηθευτής, παραδείγματος χάριν, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ ἐφοδιάσῃ ὁλόκληρα συντάγματα μὲ κενὰς ὀβίδας, εὑρίσκει σήμερον τὸ ταίρι του εἰς τὸν Ἰταλόν.

Θὰ ἠκούσατε βέβαια τί γίνεται ὁλονὲν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ αὐτὰς τὰς «στρατιωτικὰς καταχρήσεις»· δηλαδὴ τῆς κλεψιὲς τῶν ἐμπόρων, τῶν βιομηχάνων, τῶν προμηθευτῶν, τῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ τῶν συνενόχων των ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφωδίασαν διὰ τὸν πόλεμον τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα. Δὲν ἐκύτταξαν οἱ ἐρίφηδες παρὰ πῶς νὰ πλουτήσουν εἰς μίαν ἡμέραν. Κ' ἔκαμαν τόσον γενναῖες βουτιὲς εἰς τὸν δημόσιον θησαυρόν, ὥστε.... ἀνεκαλύφθησαν. Καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ τοὺς ἀσυνειδήτους αὐτοὺς ἐδραπέτευσαν, ἄλλοι συνελήφθησαν καὶ ἄλλοι ηὐτοκτόνησαν, διὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν.

Αἱ μεγάλαι αὐταὶ καταχρήσεις, αἱ ὁποῖαι πιστοποιοῦν τὸ ἀνατολίτικον «παντοῦ τὰ πάντα», δὲν εἶνε ἆρά γε ἱκαναὶ νὰ μᾶς παρηγοροῦν κάπως διὰ τὰς μικρὰς ἰδικάς μας ;... Ὅταν ἄνθρωποι Εὐρωπαῖοι, Ἰταλοί, Ρῶσσοι, Αὐστριακοί, Γάλλοι, δὲν προώδευσαν ἀκόμη τόσον ἀκόμη εἰς τὸν πολιτισμόν, ὥστε οἱ ἔμποροι, προμηθευταὶ κ' ἐπιχειρηματίαι, νὰ σέβωνται τοὐλάχιστον τὴν δυστυχίαν τῆς πατρίδος των καὶ νὰ μὴ θέλουν νὰ αἰσχροκερδήσουν ἐν καιρῷ πολέμου καὶ κινδύνου εἰς βάρος της, —τί νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς καϋμένους τοὺς Ἕλληνας ; Δὲν εἶνε ἀκόμη οὔτε ἑκατὸν χρόνια ποῦ ἔχουν καὶ αὐτοὶ Κράτος ἰδικόν των, ἐπιχειροῦν γενικὰς ἐπιστρατεύσεις καὶ πολέμους....

Καὶ ὅμως οἱ Ἕλληνες προμηθευταὶ τοῦ στρατοῦ, τόσον εἰς τὰς συνήθεις, ὅσον καὶ εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις τῆς πατρίδος, κλέβουν πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους συναδέλφους των. Ἀπόδειξις ὅτι τέσσαρα ἔτη τώρα, ποῦ εὑρισκόμεθα εἰς διαρκῆ σχεδὸν ἐπιστράτευσιν, — καὶ φαντασθῆτε τί προμήθειαι ἔγειναν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα !— κανὲν σκάνδαλον δὲν ἐξερράγη ἐδῶ ἀνάλογον πρὸς τὰ ρωσσικὰ καὶ τὰ ἰταλικά. Δὲν λέγω ὅτι οἱ προμηθευταί μας εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τιμιότητος, τῆς εὐσυνειδησίας, τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἀφιλοκερδείας. Ποιός ἀνακατώθηκε ποτὲ μὲ μέλι, χωρὶς νὰ γλείψῃ τὸ δάκτυλό του ; Κάποιαι μικροκαταχρήσεις θὰ ἔγειναν βέβαια κ' ἐδῶ. Δὲν πιστεύω ὅμως, ὅτι Ἕλλην προμηθευτής, μεσίτης ἢ βιομήχανος, θὰ εἶχε ποτὲ τὴν ἀσυνειδησίαν νὰ ἐφοδιάσῃ μὲ κενὰς ὀβίδας ἔστω καὶ μίαν μόνην πυροβολαρχίαν, στελλομένην εἰς τὴν Μακεδονίαν διὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ «δίκαια τῆς φυλῆς»....

Ἐν τούτοις ὁ μακαρίτης Ροΐδης, πρὸ τριάντα ἐτῶν, εἶχε ἐντελῶς ἄλλην ἰδέαν. Καὶ ναὶ μὲν παρεδέχετο καὶ αὐτὸς ὅτι κλέπται, ἐκμεταλλευταὶ καὶ καταχρασταὶ εἱμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν παντοῦ, ἐφρόνει ὅμως ὅτι εἰς τὰ τίμια κ' εὐνομούμενα Κράτη ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι τελειώνουν εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς τὴν ἀγχόνην, ἐνῷ ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα, γίνονται Ἱππόται τοῦ Σωτῆρος, μεγάτιμοι ὁμογενεῖς, ἐθνικοὶ εὐεργέται, ὑπουργοὶ πολλάκις, καὶ ὅτι ἀποθνήσκουν εἰς καλλιμάρμαρα μέγαρα καὶ κηδεύονται μὲ μουσικήν. Αὐτὸ τὸ λέγει ὁ Ροΐδης εἰς τὴν θαυμασίαν ἐκείνην βιογραφίαν τοῦ Δὸν Πέτρου τῆς Βραζιλίας, τοῦ μεγάλου πράγματι αὐτοκράτορος, ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματα τοῦ ὁποίου ἦτο νὰ καθαρίσῃ τὸ Κράτος του ἀπὸ τοὺς αἰσχροκερδεῖς ἐπιχειρηματίας ποῦ τὸ ἐλυμαίνοντο.

Ἔχει ἆρά γε δίκαιον ὁ Ἕλλην συγγραφεύς; Ἀλήθεια εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἀκούονται μεγάλαι καταχρήσεις, ὄχι διότι δὲν γίνονται, ἀλλὰ διότι δὲν τὰς ἀφίνουν νἀκουσθοῦν ;. Δὲν ἠξεύρω. Ὁπωσδήποτε, ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ μακαρίτης Ροΐδης ἐζοῦσεν εἰς μίαν ἐποχήν, ἡ ὁποία σήμερον λέγεται «φαυλοκρατία». Ὅ,τι ἴσχυε πρὸ τριάντα ἐτῶν, πιθανὸν νὰ μὴν ἰσχύῃ τώρα· καὶ ὅ,τι ἐγίνετο τότε, εἱμπορεῖ νὰ μὴ γίνεται πλέον. Ἂς λέγωμεν λοιπὸν «παντοῦ τὰ πάντα» καὶ ἂς παρηγορούμεθα.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

11—13 Νοεμβρίου 1915

Ἡ ἐπιστράτευσίς μας

— Διενηργήθη ἡ δημοσίευσις τοῦ Β. Διατάγματος διὰ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ πληρωμὴ τῶν ἐπιμισθίων τῶν ἀξιωματικῶν πάντων τῶν ὅπλων ἐν καιρῷ ἐπιστρατεύσεως.

— Ἐτοποθετήθη ὡς φρούραρχος Ἀθηνῶν ὁ συνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ κ. Ἀρκαδικὸς Μιχαλόπουλος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος συνταγματάρχου κ. Παναγιωτοπούλου.

— Ἡ πρόσκλησις τῶν προσφύγων ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἀποφασισθεῖσα ὁριστικῶς, θὰ πραγματοποιηθῇ προσεχῶς κατόπιν νεωτέρας ἀποφάσεως.

— Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Γεώργιος ἐπεθεώρησε τὸ 1ον πεζικὸν σύνταγμα, ἔμεινε δὲ κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰς ἐκτελεσθείσας ἐνώπιόν του διαφόρους ἀσκήσεις.

Ὁ πόλεμος

— Εἰς τὴν Βαλτικὴν ἀνεφάνησαν πολλὰ ἀγγλικὰ ὑποβρύχια.

— Κατεβυθίσθη δὲ ὑφ' ἑνὸς τούτων τορπιλλισθὲν μικρὸν γερμανικὸν ἀθωράκιστον καταδρομικόν.

— Ἐξ ἄλλου παρὰ τὰ βόρεια παράλια τῆς Ἀφρικῆς κατεβυθίσθησαν δύο ἀγγλοαιγυπτιακαὶ κανονιοφόροι.

— Ὁ Γάλλος ἀρχιστράτηγος κ. Ζὸφρ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τύχη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου θὰ κριθῇ εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον ὅπου ἡ γαλλικὴ γραμμὴ εἶνε ἀπόρθητος.

— Εἰς τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον οἱ Σέρβοι ὑποχωροῦντες ἐν τάξει μάχονται λυσσωδῶς εἰς τὰ στενὰ τοῦ Κατσανίκ.

— Πιθανολογεῖται ὅτι θὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῆς Ἀντὰντ ὁ ἀγὼν τῆς Βαλκανικῆς ἐπειδὴ ἀπαιτεῖ 400 χιλ. ἀνδρῶν.

— Εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον οἱ Γάλλοι ἐξακολουθοῦν τὰς ἀνατινάξεις· ἐπίσης δὲ οὗτοι καθὼς καὶ οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Βέλγοι τὰς μικροεπιθέσεις ἐπιτυχῶς.

— Εἰς τὸ Ρωσσικὸν μέτωπον ἐξακολουθοῦν σφοδραὶ μάχαι, ὑπερτεροῦν δὲ οἱ Ρῶσσοι, ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὸ Ἰταλικὸν μέτωπον διεξάγεται ἀγὼν σφοδρὸς ἀλλ' ἄνευ σοβαροῦ ἀποτελέσματος.

— Ἡ Περσία ἐπαναστάτησε κατὰ τῆς Ἀγγλίας, προέβη δὲ εἰς διαφόρους βιαιοπραγίας καὶ ἐχθροπραξίας ἐναντίον Ἄγγλων.

Ἄλλα ἐσωτερικὰ

— Ἡ πρὸς τὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων τῆς Ἀντὰντ ἀπάντησις τῆς Ἑλλάδος ἐθεωρήθη ἱκανοποιητική.

— Κατόπιν αὐτῆς δὲ ἐματαιώθη ὁ ἀποκλεισμὸς καὶ διεξάγονται διαπραγματεύσεις περὶ καθορισμοῦ λεπτομερειῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐμενῆ πρὸς τὴν Ἀντὰντ οὐδετερότητα τῆς Ἑλλάδος.

— Τὰ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων κρατούμενα ἐν Μάλτᾳ ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ ἀτμόπλοια ἀφέθησαν ἐλεύθερα.

— Ἔξοχος ἑορτὴ ἔγεινεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γάλλος ὑπουργὸς καὶ φιλέλλην κ. Δενὺ Κοσσὲν ἀνεκηρύχθη ἐπισήμως καὶ κοινῇ βοῇ ἐπίτιμος δημότης Ἀθηναίων.

— Τὴν ἑορτὴν συνεπλήρωσε πολυάριθμος διαδήλωσις ὑπὲρ τοῦ κ. Δενὺ Κοσσὲν ἀνὰ τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν αἵτινες εἶχον φωταγωγηθῇ πανηγυρικῶς.

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΤΑΛΛΗΡΑ

Δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὴν ἀγορὰν πεντάδραχμα. Χμ ! Τίς ἔλαβε ταῦτα ; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πτωχός τις ἄνθρωπος ἢ ἐκτάκτως ἀνόητός τις. Διότι σήμερον ποῖος λαμβάνει πλέον τάλληρον ; Ὑποθέτω ὅτι οὔτε ἐπαίτης δὲν θὰ κατεδέχετο νὰ λάβῃ τάλληρον. Ἅπαντες ζητοῦν ἑκατοστάρικον, μετὰ οἴκτου δὲ συγκατατίθενται νὰ λάβουν δύο εἰκοσιπεντάρικα διὰ νὰ ξύσουν τὴν μύτην των. Ἀφοῦ ἐμεγάλωσεν ἡ Ἑλλάς, φυσικὸν εἶνε νὰ ἐμεγάλωσαν καὶ ἡ μύτες, ἑπομένως διὰ νὰ ξυσθοῦν χρειάζονται περισσότερου κόπον. Ὅταν διὰ νὰ μὴ περιπατήσῃ κανεὶς ξυπόλητος, ὁπότε θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἀνθρωπίνων, ὅπως καὶ ὁ Σωκράτης ποτέ, χρειάζεται 35 δραχμὰς δι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ὅτε δι' ἕνα παλτὸ ὑποχρεοῦται νὰ συσσωρεύῃ τάλληρα εἰς ὕψος μεγαλήτερον καὶ τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὅτε διὰ νὰ φάγῃ μίαν πάσταν πρέπει νὰ δουλέψῃ μίαν ἡμέραν καὶ ὅτε διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιόν του ὀφείλει ν' ἀνακαλύψῃ χρυσωρυχεῖον, εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ ἔχουν ἐξαφανισθῇ τὰ τάλληρα. Ἀλλὰ ὅπως δήποτε εἶνε ἀρκετὰ περίεργον ποῖος μαζεύει αὐτὰ τὰ ταπεινὰ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν διακρίνονται διὰ τὴν καθαριότητά των, ἀκριβῶς διότι καὶ ταῦτα ὑπογράφουν, ὅπως ὅλα τὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα, δύο ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, λαμβάνοντες διὰ τὸν τρομακτικὸν αὐτὸν κόπον των ποσοστά, στρογγυλοποιοῦντα ἕνα μισθὸν χιλίων δραχμῶν τὸν μῆνα. Ὁρίστε ὕστερα ν' ἀρνηθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, τ' ἀγαθὰ τοῦ διπλασιασμοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μειώσεως τοῦ ὕδατος τῆς δεξαμενῆς. Ποῖος μαζεύει, λοιπόν, τὰ τάλληρα εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωσθῇ, ἀφοῦ καὶ ἡ κουβαρίστρα τιμᾶται 38 δραχμάς, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, καὶ ἀφοῦ τέλος ἐφθάσαμεν τὴν ἀμερικανικὴν εὐδαιμονίαν καθ' ἣν νομισματικὴ μονὰς παρ' ἡμῖν δὲν εἶνε πλέον ἡ δραχμή, ἀλλὰ τὸ τάλληρον, τὸ δολλάριον. ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ δ ο υ λ ά ρ ι ο ν, διότι καὶ τοῦτο ζητεῖ πεντήκοντα δραχμὰς τὸν μῆνα. Μία ὑπόνοια θὰ ἦτο δυνατὴ περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ταλλήρων, ὅτι ταῦτα τὰ ἔλαβον ἅπαντα οἱ χρονογράφοι, ἀλλά, φεῦ, ἀντιστρόφως πρὸς τὴν μεγεθυνθεῖσαν Ἑλλάδα, τὰς κοιλίας τῶν πατριωτῶν, τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ τὴν γενικὴν ὑπερτίμησιν, μόνον οἱ δυστυχεῖς χρονογράφοι πρὸ καιροῦ ἔπαυσαν νὰ λαμβάνουν ἕνα κἂν τάλληρον, δι' ὃ καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔγιναν χρονογράφοι, ἐκτοπίσαντες τοὺς ἐπαγγελματίας χρονογράφους. Τίς λοιπὸν ἔλαβε τὰ τάλληρα ; Ὄχι βεβαίως οἱ ἐπιστρατευθέντες Ἕλληνες, διότι τώρα μόλις ἀπεφάσισε τὸ Κράτος νὰ τοὺς παραχωρήσῃ τὸ ἡμερήσιον δεκάλεπτον ἐπίδομά των. Μὴ τυχὸν ἔλαβον τὰ τάλληρα οἱ πρόσφυγες ; Ἀλλ' οὗτοι διὰ τοῦ δημοσιευθέντος προχθὲς ὑπομνήματός των δηλοῦν ὅτι μόλις ἔλαβον 15 λεπτὰ τὴν ἡμέραν, ἐνῷ κατὰ λάθος ὁ ἑλληνικὸς προϋπολογισμὸς ἀναγράφει 30 ἑκατομμύρια τὸ ἔτος πρὸς περίθαλψιν τῶν προσφύγων. Ἀλλ' ἴσως νὰ περιῆλθον τὰ τάλληρα εἰς τὰς 40.000 ἑκατομμυρίων ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους ; Καὶ ὅμως καὶ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ἀφοῦ ἕκαστος διοικητὴς ἢ ὑποδιοικητὴς λαμβάνει μόνον μερικὰ χιλιόδραχμα τὸν μῆνα διὰ μισθόν. Πρέπει δὲ ν' ἀποκρουσθῇ αὐθωρεὶ ἡ γνώμη ὅτι τὰ τάλληρα ἔλαβον οἱ ἰδιοκτῆται, ἀφοῦ οὗτοι λαμβάνουν τέσσαρα ἕως πέντε ἑκατοστάρικα δι' ἕνα ὑπόγειόν των, οὐδὲ εἶνε δυνατὸν νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι συνελήφθησαν τὰ τάλληρα ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν οἰκημάτων εἰς τὰ προάστεια, καθ' ὅσον εἶνε γνωστὸν ὅτι οὗτοι ζητοῦν διὰ τρία δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὅλας τὰς ἀνέσεις, ὡς καὶ θύραν ἀκόμη, μόνον δεκοχτὼ χιλιόδραχμα προκαταβολικῶς καὶ αἰσθάνονται τρομερὰν ἀποστροφὴν πρὸς τὰ τάλληρα.

Τὸ τάλληρον σήμερον ἔγινε τόσον ποταπόν, ὥστε μᾶς φαίνεται ἀκατανόητος ἡ παλαιὰ ἐκείνη ἔκφρασις «γεμάτος τάλληρα». Τοιοῦτος ἄνθρωπος εἰς τὰς ἡμέρας μας θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε δυστυχέστερος τις πένης, καὶ ἐντελῶς ἀκατάληπτον εὑρίσκομεν καὶ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο τετράστιχον :

Πῆγα εἰς τὸ Φάληρον,
Εἶδα καὶ τὴ θάλασσα,
Εἶχα κ' ἕνα τάλληρον,
Κρῖμα ποῦ τὸ χάλασα.

Ποῖος δύναται νὰ κατεβῇ πλέον μ' ἕνα τάλληρον εἰς τὸ Φάληρον, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι κατέρχονται μόνον μὲ τὸ αὐτοκίνητον, ὁπότε διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἕλη τοῦ Φαλήρου, χαλοῦν μίαν περιουσίαν. Νομίζω ὅτι πᾶσα ἔρευνα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ὑπαιτίου τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ταλλήρων ἀποβαίνει ματαία, ὅπως καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ ἔρευναι πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐξαφανιζομένων νεαρῶν ὑπάρξεων. Καὶ μάλιστα δὲν ἀξίζει κἂν τὸν κόπον τοιαύτη ἔρευνα, διότι καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἀνακαλύψωμεν ἔστω καὶ ἕνα τάλληρον, τί νὰ τὸ κάμωμεν ; Τί δύναται νὰ προμηθευθῇ κανεὶς πλέον μ' ἕνα τάλληρον ; Οὐδὲ ὀδοντογλυφίδας. Ἀλλὰ καὶ διατί θὰ ἐπρομηθεύετο ὀδοντογλυφίδας, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἀφῆκαν δόντι οἱ ὀδοντοϊατροὶ καὶ ἔπραξαν σοφώτατα, διότι ποῖος ἐργαζόμενος Ἕλλην τρώγει πλέον διὰ νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ὀδόντων ; Δι' ὃ ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔπαυσα ὁριστικῶς τὰς ἐρεύνας μου πρὸς ἀνακάλυψιν ἔστω καὶ ἑνὸς ταλλήρου. Διατί νὰ ψάχνω πλέον τῆς τσέπες μου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ὄχι μόνον εἰς αὐτὰς τάλληρον, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου χθὲς ἤκουσα ἕνα τραπεζίτην νὰ δηλώνῃ ἀνησύχως :

— Τί τρομακτικὴ ἔλλειψις ἀπὸ τάλληρα εἶνε αὐτή. Δὲν μποροῦμε νὰ κινηθοῦμε πλέον !

Δι' ὃ καὶ ἐπέβη τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ὁ Σιμπλιτσίσσιμους

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ

Ὅταν ὁ Θεόδ. Δεληγιάννης ἐδημηγόρει περὶ θεσμῶν ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ἐξώστην, τὸ πλῆθος διηγκωνίζετο ἀνὰ τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὰς παρόδους. Μεταξὺ τῶν Ἀρκάδων διεκρίνετο ὑπὸ δίοπτρα καὶ μειράκιον Κρητικόν, ὡς πτηνὸν ἐνωτιζόμενον κολάνδραν, δοκιμάζον νὰ πετάξῃ. Ἐνθουσιαζόμενον ἀπὸ τὸ ἐμβατήριον τῆς καρμανιόλας, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους, ἐτάνυσε τὰ πτερὰ καὶ ἐγένετο ἀνήρ, καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἐκεῖ πρόχειρος ἐξώστης, θὰ ἐδημηγόρει καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῶν κινδυνευόντων θεσμῶν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νομίζω νὰ δείξω ἐκεῖνον εἰς ὃν ἔλαχεν ὁ κλῆρος τῆς διαδοχῆς τοῦ μεταστάντος. Διαφέρουσι μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐθεώρει τὴν βασιλείαν καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν ὡς τὸν ἀκρογωνιαῖον τῶν θεσμῶν, οὗτος δὲ τὴν δημοκρατίαν καὶ τὴν ἐπανάστασιν.

Πράγματι ἓν μανιφέστον ἐρίφθη τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ ἐκρότησεν ὡς πύραυλος, κηρύττον τὴν ἐπανάστασιν ὑπὸ ἀναβλητικὸν ὅρον, μέτρον ὕποπτον, διότι ἡ ἐπανάστασις δὲν ἀποφασίζεται ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ὡς ὁ πόλεμος καὶ ἀφοῦ ἀνεβάλλετο διὰ τὰς ἑλληνικὰς καλένδας, οὐδεὶς ἄλλος λόγος ὑπῆρχε, ὅπως κηρυχθῇ ἀπὸ τοῦδε, ἢ ἡ κατάρριψις τοῦ κύρους τοῦ Κράτους ὑπὸ συνθήκας τόσον δεινάς. Κατ' ἄλλην ὅμως ἐξήγησιν, τὸ μανιφέστον τοῦτο γινόμενον πρότερον, ἤθελεν ἐγκαίρως θεραπεύσῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἀπὸ ψωρίασιν φρονήματος καὶ ψυχῆς.

Ἀκρολογῶν τὸ κήρυγμα τοῦτο πρὸς τὸν λαὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνει καὶ ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας τὰ ἀνακοινωθέντα του, εὑρίσκω τὸν συνεκτικὸν κρίκον πάντων τῶν διαφερόντων τὴν Ἑλλάδα συμβάντων. Ὁ συντάκτης τοῦ μανιφέστου τοιοῦτον ἔχων ὁμόφρονα, ἢ ὁμόφρων αὐτὸς ἐκείνου, ἔχει καθ' ὅλα δίκαιον. Ἐξουσία εἰς ἣν ἡ Ἀγγλία τὸν ἐγκατέστησε, δὲν ἠδύνατο νὰ καταλυθῇ ἐν Ἑλλάδι καὶ κατὰ τὸ μανιφέστον του, ἡ Ἑλλὰς *«συνδέεται μετὰ τοῦ πολέμου τούτου»* οὐχὶ μοιραίως ὡς ἡ Σερβία καὶ τὸ Βέλγιον, ἀλλὰ προβεβουλευμένως καὶ παρ' αὐτοῦ ὅστις ὡδήγησε τὸν ἕνα τῶν ἀντιπάλων στρατῶν εἰς οὐδέτερον ἔδαφος. Οἱ ὑπουργοὶ τῶν Συμμάχων αὐτὸ διεπίστωσαν, κεκτημένον δὲ ἔχοντες δικαίωμα καταλήψεως, κατηνάγκασαν τὴν Ἑλλάδα ἢ νὰ λιμοκτονήσῃ, ἢ δεχομένη τὰς ἀξιώσεις των, νὰ ριφθῇ εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἐκεῖνοι κάμινον, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ὁδὸς ἣν ἐζήτει νὰ ἐπανεύρῃ, παρὰ τὸ Σύνταγμα καὶ ἄνευ τῆς βασιλικῆς συναινέσεως, δὲν λέγω τῆς Βουλῆς, διότι Βουλὴ εἶνε αὐτός, αὐτὸς Πολίτευμα καὶ Ἡγεμών, Αὐτοκράτωρ. *«Ὁ αὐτοκράτωρ νόμοις οὐχ ὑπάγεται»*. Ἀποδύρεται δὲ τοὺς μαχητὰς τῆς Ἠπείρου καὶ τοῦ Κιλκὶς *ὧν τὰς ἐλευθερίας ἀφήρεσε* ὁ ὁδηγήσας αὐτοὺς εἰς τὴν νίκην ὑπὲρ πατρίδος, καὶ δὲν ἐθρήνησε τὴν ζωὴν αὐτῶν ὅτε τὴν προσέφερε ὑπὲρ τῶν ξένων, ἀντίτιμον τῆς εὐνοίας των.

Τὸ μανιφέστον τοῦ τέως Πρωθυπουργοῦ παριστῶν τὴν Ἑλλάδα ἔσω διεσπασμένην εἰς δύο στρατοπεδευούσας φατρίας, εἶνε ἔναυσμα ἐμπρηστοῦ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ἐφ' οὗ δύναται νὰ ρίπτῃ τὰ ξηρὰ ξύλα τῆς ἰδικῆς του. Ὁ χρόνος ὑπελογίσθη ὅπως εἰς μίαν περιπέτειαν τοῦ πολέμου ἐπέλθῃ μεταβολὴ ὑποτάσσουσα εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην καὶ τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ λόγον τῶν πολεμικῶν δυσχερειῶν θὰ λαμβάνωνται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἔσχατα μέτρα, ἐὰν τὸ κῦρος τῆς Δυναστείας ἠδύνατο νὰ μειωθῇ ἔσωθεν. Εἷς ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας ἔλεγε πάντοτε. «Ἄλλοι ἂς κατακτῶσι πλέθρα ἐδάφους, ἡμεῖς κυριαρχοῦμεν τοῦ κόσμου δι' ἐγχωρίων ὀργάνων». Καὶ δὲν ἀρκεῖ ὅτι ὁμοία κυριαρχία ζητεῖ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν φιλοδοξίαν της καὶ νὰ παρασύρῃ εἰς τοὺς κινδύνους της καὶ τοὺς ὀλίγους προμάχους τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν θὰ τάξῃ καὶ αὐτοὺς ὡς τόσους ἄλλους, καὶ ἂν ἀπεγράφοντο καὶ ἐδῶ οἱ νεκροί, θὰ εὑρίσκοντο τόσοι Ἄγγλοι, ὅσοι ἐν Σερβίᾳ καὶ Βελγίῳ. Εἰς τοὺς προστάτας του τούτους ὁ τέως Πρωθυπουργὸς ὑποδεικνύει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐργασθῇ πλέον ὑπὲρ τοῦ πολέμου ὑπὸ τοὺς κειμένους νόμους, ἐφ' ὅσον κεῖνται ἐκτὸς τῆς κοινοβουλευτικῆς τροχιᾶς του, μεταβάλλει τὸ Σύνταγμα εἰς ἀκόρεστον κοινοβουλευτισμὸν καὶ τονίζει πάντοτε τὴν δημοκρατίαν κεκαλυμμένην ὑπὸ διαφανῆ γάζαν οἵαν αἱ ἱερόδουλοι φέρουσι. Τὸ Πολίτευμα, λέγει, εἶνε δημοκρατικόν, διότι ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἀπορρέουσι πᾶσαι αἱ ἀρχαί. Ἀλλ' ἐκ τοῦ λαοῦ ἀπορρέει καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ αἱ ἡγεμονικαὶ προνομίαι. Ἡ φράσις ἣν ἀνομασσᾷ *«κυριαρχία τοῦ λαοῦ»* ἀφορᾷ θεμελιώδη ἀρχὴν πολιτεύματος, οὐχὶ αὐτὸ τὸ Πολίτευμα, οἱ δὲ λαοὶ πολιτεύονται κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κυβερνῶνται κατὰ νόμους, οὓς πάντως παρέβη αὐτός. Περίεργος χαρακτὴρ ἀρχομανοῦς. Δέχεται ὡς νόμιμον καθεστὼς πᾶσαν αὐτοῦ ὑπέρβασιν καὶ ἀμφισβητεῖ τὴν νομιμόφρονα ἄσκησιν τῶν ἡγεμονικῶν καθηκόντων εἰς ζήτημα περὶ ὑπάρξεως τῆς Ἑλλάδος. Τὸ δὲ παράσιτον τοῦτο ἐπεσκίασε τὸ ἀγλαὸν δένδρον τὸ φυτευθὲν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων πατέρων εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων των.

Δς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΟΛΙΓΩΤΕΡΟΝ ΦΩΣ

Ἔχομεν τόσον ζυμωθῇ μὲ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ πάντων, ὥστε ἡ εἰδοποίησις ὅτι πρέπει νὰ καταναλίσκεται ὀλιγώτερον τοιοῦτον φῶς, δικαίως προξενεῖ θλῖψιν εἰς ὅλους.

Ὄχι μόνον οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι ἀρκετῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, καθὼς τῶν Πατρῶν, Βόλου κλπ. ἐσυνηθίσαμεν πλέον τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς εἰς ἀφθονίαν.

Περίπου τὸ θεωροῦμεν ὅπως τὸ φῶς τῆς Σελήνης. Καὶ μάλιστα γενικῶς τὸ ἀγαπῶμεν καὶ τὸ ἀπολαμβάνομεν περισσότερον παρὰ τὸ φῶς τοῦ «ἡλίου τῆς νυκτὸς» καθὼς ὠνόμασε τὴν Σελήνην κάποιος ποιητής.

Εἰς τὴν ἐποχήν μας, πράγματι, πολὺ ὀλίγοι διακρίνονται διὰ τὰς ρωμαντικάς των βλέψεις καὶ τὴν ἐπιδίωξιν νὰ ἀπολαύσουν τὸ φῶς τῆς Σελήνης ἐπὶ τὸ ρωμαντικώτερον, ἐπὶ μακρὰν ὥραν καὶ ὄχι ἁπλῶς καὶ μόνον τυχαίως καὶ ἐλλείψει ἄλλου φωτισμοῦ τῶν ὁδῶν κατὰ τὰς νύκτας.

Κατόπιν τούτου, φυσικὴ εἶνε ἡ λύπη, ἡ ὁποία γεννᾶται τώρα ὅτι πρέπει νὰ ἐξοντώνεται, νὰ ἀπολαμβάνεται ὀλιγώτερον ἠλεκτρικὸν φῶς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς γενικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς αὐτῆς συνηθείας καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ ἄφθονον ἠλεκτρικὸν φῶς, πρέπει νὰ ληφθῇ σχετικῶς μὲ τὴν ἐν λόγῳ θλῖψίν μας καὶ κάτι ἄλλο ὑπ' ὄψει.

Τὸ ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ πρὸς τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, ἀποτελεῖ ἀγάπην πρὸς τὸ ἄφθονον φῶς.

Ἀνάγκη δὲ ἐπιβάλλουσα ὀλιγώτερον ἠλεκτρικὸν φῶς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπόλαυσιν ὀλιγωτέρου φωτός, ἀδιαφόρως τοῦ ἂν ἡ ἐκ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἔλλειψις εἶνε δυνατὸν ἢ ὄχι ν' ἀναπληρωθῇ ἀπὸ γκάζ, ἀσετυλίνην ἢ ἄλλην φωτιστικὴν οὐσίαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργεῖται ζωηροτάτη ἡ θλῖψις διὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός. Καὶ διὰ τοῦτο ἔρχονται καὶ στιγμαὶ καταφύξεως καὶ προσοχῆς ἀκόμη, κατὰ τὰς ὁποίας παρακαλοῦμεν τὸν Ὕψιστον ἀρχίζοντες μὲ τὸ «Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς», καὶ καταλήγοντες μὲ τὸ «Φωτοδότα δόξα σοι», ὅπως ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμῶν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὴν ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς ἠλεκτρικοῦ φωτός.

Χωρὶς δὲ νὰ εἴμεθα ἐπιδιώκοντες καθὼς ὁ Γκαῖτε, λέγομεν ὅμως ἀπὸ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας τὸ «περισσότερον φῶς !» Καθὼς θὰ ἐλέγαμεν καὶ «περισσότερον ἀέρα !»

Γ. Π....ς

Παρακολουθήσατε ὅλοι καὶ ὅλαι τὸ νέον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα Σπυρ. Α. Ποταμιάνου ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

ΤΑ ΜΕΡΗ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥΝ

Ἐντυπώσεις αὐτόπτου περιοδεύσαντος τὰ μέρη, ὅπου διεξάγεται ὁ σημερινὸς Βαλκανικὸς πόλεμος.—Ὀλίγα περὶ Σερβικοῦ πολιτισμοῦ. — Κράλγεβον, Τρεστενίκ, Κρούσεβατς.—Νύσσα, Λέσκοβατς, Βράνια. Τέτοβον, Σκόπια, Μπαμπούνα.— Βελεσσά, Κριβολάκ, Οὔδοβον καὶ Βαλάντοβον. —Τὸ Σαμπάτς.

Οἱ γενναῖοι Σέρβοι ὁλοένα χάνουν τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος των. Ὁλοένα τὰ ἑνωμένα Αὐστρο—Γερμανικὰ καὶ τὰ Βουλγαρικὰ στρατεύματα τοὺς ἀπωθοῦν. Νικοῦν σὲ μερικὰ σημεῖα καὶ οἱ Σέρβοι, ἀμύνονται, ἀνθίστανται, ἀλλὰ τὸ ρεῦμα τῶν περισσοτέρων κατ' ἀριθμόν, ὁ ὄγκος τῶν ἐχθρῶν τοὺς παρασύρει. Καὶ ὁλοένα ἡ Σερβία χάνει τὸ ἔδαφός της...

Ὅλου τοῦ κόσμου τὰ βλέμματα σήμερα εἶνε γυρισμένα πρὸς τὴν Σερβικὴν αὐτὴν ὑπὲρ τῶν ὅλων γιγαντομαχίαν. Ὅλου τοῦ κόσμου τὰ μάτια κ' ἡ σκέψις νοερῶς στρέφεται πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Πρὸς τὴν Σερβίαν ποῦ ἀγωνίζεται τὸν τελευταῖόν της ἀγῶνα.

Πρὸς τὴν γραμμὴν Κραλγέβου—Τρεστενὶκ—Κρούσεβατς, πρὸς τὴν Νύσσαν καὶ τὸ Λέσκοβατς, πρὸς τὸ Τέτοβον, τὴν Μπαμπούναν καὶ τὰ Βελεσσὰ καὶ πρὸς ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημεῖα, ὅπου ὁ Σερβικὸς ἡρωϊσμὸς πληρώνει ἀκριβὰ τὴν τόλμην του.

Καὶ ὅμως καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς γείτονας τῆς Σερβίας, τοὺς ὁμόρους, τὰ μέρη αὐτὰ ὅπου ἡ αὐτοθυσία ἡ Σερβικὴ μαρτυράει, τὰ μέρη αὐτὰ μᾶς εἶνε ἄγνωστα σχεδόν.

Βέβαια πολλοὶ Ἕλληνες ἔχουν πάῃ ἕως ἐκεῖ. Ἀλλὰ στὴν Ἑλληνικὴ πλειονότητα ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη εἶνε «Τέρα ἰγκόνιτα» καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα πόλεων, βουνῶν καὶ ποταμῶν ἀντηχοῦν παράξενα καὶ ἀσυνήθιστα στὰ Ἑλληνικὰ αὐτιά.

Ἕνας διδάσκαλος ὅμως Ἕλλην ζήσας στὴν Σερβίαν ἐπὶ πολλὰ χρόνια, καὶ περιοδεύσας ὅλην τὴν Βόρειον Σερβίαν καὶ παραμείνας ἐπὶ χρόνια εἰς τὸ Κρούσεβατς, μᾶς ἔδωκε πολλὰς πληροφορίας γιὰ τὰ Σερβικὰ αὐτὰ μέρη, ὅπου σήμερα διεξάγεται ἡ πιὸ ἄνισος πάλη, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ λυπηρὰ καταστροφή.

Καὶ σᾶς μεταδίδομεν τώρα τὰς πιὸ ἐνδιαφερούσας ἀπ' αὐτὰς τὰς πληροφορίας.

Ὅπως ξέρουμε ὁ πόλεμος στὴ Σερβία ἔχει δυὸ σχεδὸν χωριστὰ μέτωπα. Τὸ Βόρειον καὶ τὸ Νότιον. Στὸ βόρειον πολεμοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος Σέρβοι κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο Αὐστρο—Γερμανοὶ καὶ Βούλγαροι. Στὸ Νότιον πολεμοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος Σέρβοι καὶ Γάλλοι κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο Βούλγαροι. Τὸ Βόρειον μέτωπον εἶνε στὴν Σερβίαν τὴν πρὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1912. Τὸ δὲ Νότιον στὴν Μακεδονίαν ποῦ ἔγινε Σερβικὴ μετὰ τοὺς δύο Βαλκανικοὺς πολέμους.

Ἂς ἔλθωμεν λοιπὸν τώρα στὸ Βόρειον μέτωπον.

Αὐτὴν τὴν ὥραν κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις—τὸ βόρειον μέτωπον τοῦ Σερβικοῦ πολέμου σχηματίζει μίαν γωνίαν. Δηλαδὴ εἰς μίαν γραμμὴν βορείως πολεμοῦν οἱ Αὐστρο—Γερμανοὶ μὲ τοὺς Σέρβους καὶ εἰς ἄλλην γραμμὴν Ἀνατολικὰ πολεμοῦν οἱ Βούλγαροι μὲ τοὺς Σέρβους.

Ἔτσι ἔχομεν στὴν γραμμὴν Κραλγέβου—Τρεστανὶκ—Κρούσεβατς μαχομένους τοὺς Αὐστρο—Γερμανοὺς κατὰ τῶν Νοτιότερον ἀμυνομένων Σέρβων.

Καὶ στὴν γραμμὴν Ἀλέξινατς—Νύσσης—Λέσκοβατς καὶ ἀπὸ κεῖ πρὸς τὸ Κατσανὶκ ἔχομεν τοὺς Βουλγάρους μαχομένους κατὰ τῶν Σέρβων.

Αὐταὶ εἶνε αἱ δύο γραμμαὶ τοῦ Βορείου μετώπου.

Τὸ Κράλγεβον εὑρίσκεται ἐπάνω στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Νύσσης—Οὐζίστας. Ὁμοίως καὶ τὸ Τρεστενὶκ καὶ τὸ Κρούσεβατς. Κάθε μία ἀπὸ τὰς πόλεις αὐτὰς ἔχει 6—8 χιλιάδας κατοίκους. Εἶνε δὲ καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ πόλεις μὲ μεγάλην ἐμπορικὴν κίνησιν. Μὲ κίνησιν δυσαναλόγως μεγάλην σχετικῶς μὲ τὸν πληθυσμόν των. Ἔχουν πολλὰ καὶ μεγάλα καταστήματα ἐμπορικὰ καὶ κίνησιν ζωηροτάτην. Ἐνθυμίζουν κάπως τὰς μεγάλας κωμοπόλεις τῆς Ἠλείας: Γαστούνην, Λεχαινά, Ἀμαλιάδα κ.λ.π., ποῦ τὸ ἐμπόριον, ἰδίως τῆς σταφίδος τοὺς ἔκαμε μεγάλους καὶ πλουσίους. Ἀλλὰ αἱ τρεῖς αὐταὶ Σερβικαὶ πόλεις εἶνε κάπως πιὸ ζωηραὶ εἰς τὸ ἐμπόριόν των.

Ἐξ αὐτῶν τὸ Κρούσεβατς ἔχει καὶ ὡραιοτάτας οἰκοδομάς, κτισμένας μὲ ὅλους τοὺς ὅρους τῆς νέας οἰκοδομικῆς τέχνης καὶ δρόμους δὲ ἔχει ὡραίους. Ἀλλὰ κοσμεῖται τὸ Κρούσεβατς καὶ μὲ μνημεῖα καὶ ἀγάλματα ὡραῖα.

Πρέπει, ἐδῶ νὰ γίνῃ μία σπουδαία παρατήρησις περὶ τοῦ Σερβικοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶνε ἀξιοπαρατήρητον ὅτι ἡ Σερβία εἶνε πιὸ πολιτισμένη στὰ Βόρειο μέρη της καὶ πιὸ ἄγρια στὰ Νότια.

Ἐπειδὴ ἡ συγκοινωνία μὲ τὴν Αὐστρίαν ἦτο καὶ εἶνε πυκνή, ἐνῷ στὰ Νότια κέντρα μόνον μία σιδηροδρομικὴ γραμμή, διευθύνεται κ' ἐπειδὴ ἡ Αὐστρία εἶνε πιὸ πολιτισμένη χώρα ἀπὸ τὴν Τουρκίαν—τί σύγκρισις!— γι' αὐτὸ ὅλα τὰ καλὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἡ Σερβία τὰ εἶχεν ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν. Ἀπὸ τὴν ὁποίαν σήμερα δέχεται καὶ τὴν καταστροφή της!

Παρατηρεῖται λοιπὸν ὅτι τὸ Βελιγράδι, ποῦ εἶνε ἡ πρώην πρωτεύουσα καὶ ποῦ εἶνε ἡ μεγαλυτέρα πόλις τῆς Σερβίας — μὲ 90 περίπου χιλιάδας κατοίκων τότε, — ἡ Σεμένδρια, τὸ Σεμπάτς καὶ τὰ μέρη ὅλα ὅσα πλησιάζουν στὰ Αὐστριακὰ σύνορα εἶνε τὰ πιὸ πολιτισμένα. Ἔπειτα δεύτερα εἰς τὸν πολιτισμόν, ἔρχονται τὰ μέρη τὰ μετ' αὐτὰ πλησιέστερα πρὸς τὰ βόρεια σύνορα, δηλαδὴ τὸ Κραγιούβατς, ἡ Νύσσα καὶ τὸ Κράλγεβον, Τρετσανὶκ καὶ Κρούσεβατς.

Ὅλαι αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Σερβίας ἔρχονται κατόπιν εἰς τὴν πρόοδον. Τὰ πλέον Νότια κέντρα εἶνε ὀλιγώτερον πολιτισμένα, ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένα, ὀλιγώτερον προοδευμένα...

Ἀλλὰ ἀκόμη πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν πόλεων καὶ τῶν κατοίκων τῶν χωρίων στὴν Σερβίαν εἶνε ἀληθινὸν χάος! Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων τῆς Σερβίας ἔχουν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δικῶν μας κατοίκων τῶν πόλεων. Ἐνῷ οἱ κάτοικοι τῶν Σερβικῶν χωρίων εἶνε πολὺ πλέον ἀγράμματοι καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἔξυπνοι ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐκπαίδευσις στὴν Σερβίαν εἶνε ὑποχρεωτικὴ ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅμως μέγα μέρος τῶν Σερβικῶν χωρικῶν ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ τελείως ἀγράμματον. Δὲν καταλαβαίνει τὴν ἀξίαν τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως. Ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁ λαὸς ἐκεῖ πολὺ κατώτερος διανοητικὰ ἀπὸ τοὺς χωριάτες τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δικοί μας οἱ χωριάτες εἶνε σπίρτο μονάχο ἐμπρὸς στοὺς Σέρβους!

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα στὰς πόλεις τῆς Ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Βορείου μετώπου τοῦ Σερβικοῦ πολέμου.

Ἡ πλευρὰ αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Ἀλέξινατς καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ Κατσανίκ. Σ' αὐτὴν οἱ Βούλγαροι προελαύνουν ἀπωθοῦντες τοὺς Σέρβους πρὸς Δυσμάς.

Εἰς αὐτὴν βρίσκεται τὸ Ἀλέξινατς, μικρὰ πόλις, ἀλλὰ κι' αὐτὴ πολιτισμένη, ἂν καὶ ἀπέχει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν.

Νοτιότερα αὐτῆς ἡ Νύσσα, ἡ ἕως πρὸ ἡμερῶν πρωτεύουσα τῆς Σερβίας. Ἔχει 25 περίπου χιλιάδας κατοίκους, ἀλλὰ εἶνε πόλις καλὴ καὶ πολὺ κεντρική. εὑρίσκεται εἰς τὴν διασταύρωσιν τεσσάρων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

Νοτιότερα στὴν ἴδια γραμμὴ εὑρίσκεται τὸ Λέσκοβατς, ποῦ μόλις πρὸ ἡμερῶν τὸ κατέλαβον οἱ Βούλγαροι. Ἡ πόλις αὐτὴ εἶνε μεγαλειτέρα τῆς Νύσσης. Ἔχει 30 χιλιάδας κατοίκους περίπου, ἀλλὰ εἶνε λιγότερο κεντρική.

Καὶ ἡ πόλις αὐτὴ καθὼς καὶ ἡ Βράνια, καίτοι εἶνε νότιαι κάπως πόλεις τῆς Σερβίας, ἔχουν ἀρκετὰ ζωηρὰν κίνησιν καὶ ἐμπόριον. Αὐτὸ ἀποδίδεται στὴν σιδηροδρομικὴν συγκοινωνίαν. Ἡ σιδηρᾶ τροχιὰ φέρει παντοῦ τὰ δῶρα τοῦ Πολιτισμοῦ...

Τὸ Κατσανὶκ τέλος εἶνε κωμόπολις ἀναξία προσοχῆς, χωρὶς συγκοινωνίαν καὶ χωρὶς πολιτισμόν.

Ἐρχόμεθα τώρα στὸ Νότιον μέτωπον τοῦ Σερβικοῦ πολέμου. Στὴν Σερβικὴν Μακεδονίαν.

Τὸ μέτωπον αὐτὸ σήμερον ἐκτείνεται ἀπὸ τὸ Τέτοβον, ποῦ τὸ πέρνουν οἱ μὲν καὶ ἔπειτα οἱ ἄλλοι καὶ πάλιν οἱ πρῶτοι. Προχωρεῖ πρὸς τὰ Νότια τῶν Σκοπίων, περνᾷ ἀπὸ τὸ ὄρος Μπαμπούνα στὰ Βελεσσὰ καὶ προχωρεῖ εἰς Κριβολάκ, Οὔδοβον καὶ Βαλάντοβον.

Σ' αὐτὸ τὸ μέτωπον ὁ ἀγὼν μεταξὺ Βουλγάρων καὶ Γαλλο—Σέρβων εἶνε ἀμφίρροπος, ἀλλὰ καὶ πεισματωδέστατος.

Τὸ Τέτοβον εἶνε κωμόπολις ἀναξία λόγου. ἐνῷ τὰ Βελεσσὰ εἶνε πόλις ὡραία μὲ ἀρίστην συγκοινωνίαν καὶ ὡραίας οἰκοδομάς. Εἰς τὸ μέσον δὲ αὐτῶν ἐκτείνεται τὸ ὄρος Μπαμπούνα, ὅπου ἔγιναν αἱ πλέον πεισματώδεις, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα, μάχαι τοῦ Σερβικοῦ πολέμου.

Τὸ Κριβολάκ, τὸ Οὔδοβον καὶ τὸ Βαλάντοβον εἶνε κωμοπόλεις μὲ μικτὸν πληθυσμόν: Βουλγαρικόν, Σερβικὸν καὶ Τουρκικόν. Ὄχι σπουδαῖαι ὑπὸ ἔποψιν πολιτισμοῦ καὶ πλούτου, ἀλλὰ κείμεναι κοντὰ στὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν.

Γύρω ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰς κωμοπόλεις αὐτὰς διεξάγεται τώρα ὁ Σερβικὸς πόλεμος.

Ἀλλὰ μποροῦμεν ἐν συμπεράσματι νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ καλλίτερον μέρος τῆς Σερβίας, τὸ πλέον πολιτισμένον καὶ τὸ πλέον εὔφορον εὑρίσκεται τώρα εἰς χεῖρας τῶν Αὐστρο—Γερμανῶν καὶ τῶν Βουλγάρων.

Καὶ ἡ μὲν πιὸ πολιτισμένη καὶ πιὸ πολύκοσμος περιφέρεια εἶνε ἡ τοῦ Βελιγραδίου, Σεμενδρίας καὶ Κραγουιεβατς, ἡ δὲ πιὸ πλουσία καὶ εὔφορος εἶνε ἡ περιφέρεια τοῦ Σαμπάτς. Ἐκεῖ εἰς τὸ Σαμπάτς ὅλοι οἱ Σέρβοι κάτοικοι εἶνε πλούσιοι, ἐγγράμματοι καὶ πολιτισμένοι καὶ καθόλου δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Σέρβους τῶν πόλεων.

Ἀλλὰ τώρα πιὰ καὶ αὐτὴ ἡ περιφέρεια, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ὡραῖα, τὰ εὔφορα, τὰ πλούσια καὶ τὰ πολιτισμένα μέρη τῆς Σερβίας ἔχουν καταληφθῇ ἀπὸ τοὺς ἐχθρικοὺς στρατούς!

Φ. Γ.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Κατόπιν λίαν αἱματηροῦ πολέμου μεταξὺ Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ Περσίας ἐξερράγη εἰς τὴν Περσίαν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ διασήμου ἰατροῦ Ἱπποκράτους μεγάλη καὶ ἄγνωστος ἐπιδημία.

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας Ἀρταξέρξης ἐκάλεσε τὸν Ἱπποκράτην πρὸς μελέτην καὶ καταπολέμησιν τῆς νόσου, ἀλλ' ὁ «πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς», ἠρνήθη νὰ συνδράμῃ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος του.

— Σπουδαίαν ὠφέλειαν πρὸς ἴασιν τραυματιῶν ἐπιφέρουν πολλάκις τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα τιθέμενα ἐπὶ τῶν πληγῶν.

— Τὴν ἰαματικὴν αὐτὴν δύναμιν ἀνεκάλυψαν πρῶτοι οἱ Θεσσαλοὶ πολεμισταί.

— Ἀποδίδεται δὲ ἡ ἰδιότης αὕτη τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων εἰς ἅλατα περιεχόμενα εἰς τὸν ἄργυρον ἢ ἄλλην χημικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀργύρου.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ μὴ ἀρνούμενοι τὴν τοιαύτην ὠφέλειαν, ἀλλ' ἀποδίδοντες εἰς ἄλλην ἐπίδρασιν τῶν ἀργυρῶν νομισμάτων ἐπὶ τῶν πληγῶν τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν.

— Τὰ περισσότερα σύγχρονα στρατηγεῖα κατὰ τὸν παρόντα Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον εὑρίσκονται ἐπὶ ἰδιαιτέρων σιδηροδρομικῶν τραίνων.

— Τοῦτο δὲ διότι κατὰ τοὺς συγχρόνους πολέμους ἐπιβάλλεται ἡ ὅσον τὸ δυνατὸν συχνοτέρα καὶ ταχυτέρα ἐπίβλεψις τῆς παρατάξεως ἑκάστου στρατοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου ἢ ἐπιτελάρχου.

Ἡ ἀνάγκη αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς μεγίστης προόδου τοῦ πυροβολικοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, ὅπως ἐξεφράσθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὀλίγον πρὶν πέσῃ μαχόμενος παρὰ τὸν Μάρνην ποταμὸν ὁ ἔξοχος Γάλλος στρατηγὸς Λοαζὼ Δεγκρανμαιζόν, ὢν συνταγματάρχης.

3 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Εἰς ἕνα βουνὸ τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας εὑρέθη ἀπὸ τὸν Ναζάρ, νεαρὸν βοσκόν, ἕνα ἔκθετον 3 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἔτρεφαν τὰ περιστέρια, ἐξ οὗ καὶ οἱ γονεῖς τοῦ Ναζὰρ παραλαβόντες τὴν παιδίσκην εἰς τὴν ἀγροικίαν των τὴν ὠνόμασαν Σεμίραμιν, δηλαδὴ «Περιστεράν». Μετὰ 15 ἔτη, ὅτε ἡ Σεμίραμις ἦτο 18 ἐτῶν καὶ ὁ Ναζὰρ 30, ἐπεσκέφθησαν τὴν ἀγροικίαν των ὁ ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας Νίνου, ὁ ἄρχων Ἀρμίνος, ἕνας πλούσιος καὶ ὡραῖος μεγιστὰν μὲ τὴν ἀσθενικὴν γυναῖκά του Νοεμῆν, ἡ ὁποία ἐφθείρετο ἀπὸ ζηλοτυπίαν πρὸς τὸν ἄνδρα της καὶ ἐταξίδευε διὰ νὰ θεραπευθῇ. Ἡ συνάντησίς της μὲ τὴν Σεμίραμιν τὴν ἐπλήγωσε, διότι εἰς τὰς πρώτας λέξεις ποῦ ἀντήλλαξαν εἶδεν ἡ Νοεμῆ μίαν κόρην ἐκπληκτικῶς ὡραίαν ἀλλὰ καὶ ἐκπληκτικῶς δυνατήν, ἡ ὁποία εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸ κάλλος της καὶ ἀπόφασιν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ διὰ νὰ νικήσῃ εἰς τὴν ζωήν. Ἡ Σεμίραμις ἐνόησε τὴν ἀδυναμίαν τῆς Νοεμῆς καὶ ἀφοῦ τὴν ἐπλήγωσε μὲ τὰ ὑπερήφανα λόγια της ἀπεσύρθη, τὴν ὥραν ποῦ εἰσήρχετο εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἀγροικίας, ὁ θετός της ἀδελφὸς Ναζάρ.

(Ἡ Συνέχεια)

Μὲ τὴν ἀντίληψιν ποῦ εἶχε διέκρινεν ἀμέσως ὅτι τὰ λόγια της ἐπλήγωσαν τὴν ξένην κυρίαν μέχρι κινδύνου.

Εἶδεν ὅτι ἦτο πολὺ ἄρρωστη καὶ ἴσως ἐπίτηδες τῆς ἐκτύπησε τὰς φράσεις μὲ τόσην σκληρότητα, ὡς νὰ ἔκαμε τὴν σκέψιν:

«Τί θέλεις καί, σύ, νὰ ζῇς, καὶ κρατεῖς σκλαβωμένον ἕνα βλάκα πλούσιον, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ περισσότερον εἰς μίαν ἄλλην γυναῖκα, καλλιτέραν σου. Ὁμοιάζεις εἰς τὴν κουφότητα καὶ εἰς τὴν ἀχρηστίαν μὲ ἕνα ἄχυρον... Ἕνα φύσημα σοῦ χρειάζεται διὰ νὰ ἐξαφανισθῇς. Ὁ σύζυγός σου δὲν τολμᾷ ἢ δὲν θέλει νὰ τὸ κάμῃ. Τολμῶ ἐγώ...»

Καὶ σχεδὸν τὸ ἔκαμεν.

Ὅσα τῆς εἶπε δὲν ἦσαν φύσημα ἁπλοῦν ἦτο κάτι δυνατώτερον, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ κλονίσῃ καὶ πρᾶγμα βαρύτερον ἀπὸ τὸ ἄχυρον.

Τὴν νύκτα ἡ Νοεμῆ ἀρρώστησε.

Τὸ πρωῒ δὲν ἦτο πειὰ εἰς θέσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι της.

Ὁ ἰατρὸς ποῦ τὴν παρηκολούθει δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς Σεμιράμιδος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φιλοξενηθεῖ.

Ὡς ἐὰν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι ἐκεῖνο ἐνεφώλευεν ὁ θάνατος, ᾐσθάνθη ἡ Νοεμῆ ὅτι κάτι τὴν ἥρπασε μὲ σκληρότητα καὶ τὴν ἐκάρφωσεν ἐκεῖ.

Καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται ὅτι δὲν θὰ ἐσηκώνετο πλέον.

Τόσον σφιγκτὰ τὴν ἐκρατοῦσε τὸ κρεββάτι ἐκεῖνο.

Καὶ τὸ χειρότερον διὰ τὴν Νοεμῆν ἦτο ὅτι ἔμενεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ μόνη!

Τοῦτο ἦτο ἀνυπόφορον διὰ τὴν ψυχήν της, ἡ ὁποία ὑπέφερε τώρα περισσότερον ἀπὸ τὸ σῶμά της.

Τὴν νύκτα ὅλην τὴν ἐφλόγιζεν ὁ πυρετός.

Ὁ Ἀρμίνος ἐκάθητο ἄγρυπνος πλησίον της, καὶ ὁ ἰατρὸς ἐπερίμενεν ἔξω τοῦ θαλάμου.

Οἱ ἀκόλουθοι ὅλοι ἠγρύπνουν ἐπίσης καθὼς ἐπίσης ἠγρύπνουν οἱ δύο γέροντες οἰκοδεσπόται καὶ ὁ Ναζάρ.

Εἰς τὴν ἀγροικίαν ὅλοι ἐπέρασαν τὴν νύκτα ἐκείνην ἄϋπνοι.

Μόνον ἡ Σεμίραμις ἐκοιμήθη ἡσύχως, ὡς νὰ μὴ ἔκαμε τίποτε.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐνῷ ὅλοι ἦσαν ὠχροὶ καὶ καταβεβλημένοι, μόνη ἡ Σεμίραμις ἔλαμπεν ἀπὸ ζωηρότητα καὶ καλλονήν.

Πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὁ Ναζὰρ ἔφυγε μὲ τὰ πρόβατα.

Ἡ Σεμίραμις ἔμεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ μὲν τὴν ἰδέαν τῶν γονέων της, διὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἄρρωστον, κατὰ δὲ τὴν ἰδικήν της, διότι ἔπρεπε νὰ μείνῃ.

Εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἔμενεν ἡ Νοεμῆ συντροφευομένη ἀπὸ τὸν Ἀρμίνον δὲν εἶχεν εἰσέλθει ἀκόμη κανείς, οὐδὲ αὐτὸς ὁ ἰατρός.

Ἡ Σεμίραμις δὲν ἐδίστασε.

Μὲ τὸ θάρρος τῆς οἰκοδεσποίνης, τῆς ἐνδιαφερομένης δῆθεν διὰ τὴν ὑγείαν τῆς ξένης της, ὤθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Ὁ Ἀρμίνος κατελήφθη ἀπὸ ἕνα εἶδος τρόμου μόλις τὴν εἶδεν.

Ἡ Νοεμῆ μὲ τὰ μάτια θολὰ ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἔκαμεν ὅτι προσπαθεῖ νὰ τῆς μειδιάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν.

Ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὰ χείλη της διεχύθη μόνον βαθεῖα πικρία, ἕνα παράπονον ἀτελείωτον καὶ ἕνα ἀπελπισμένον βλέμμα.

Ἡ Σεμίραμις ἐμειδία καὶ ἠκτινοβόλει.

— Εἶσαι καλλίτερα, κυρία μου; ἠρώτησεν.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Νοεμῆ.

Καὶ τὴν ἔβλεπεν ὡς βλέπει ὁ ἑτοιμοθάνατος κατάδικος τὸν δήμιόν του νὰ ἑτοιμάζῃ τὸν πέλεκυν.

Ἡ Σεμίραμις ἔκλεισε τὰ χείλη.

Ἀλλ' ὡμίλουν τὰ μάτια της καὶ ἔλεγαν:

«Μόνον ἡ δύναμις ἔχει δικαίωμα νὰ ζῇ.... ἡ ἀδυναμία πρέπει νὰ φεύγῃ».

Ἦσαν τὰ ἴδια τὰ φοβερά της λόγια ποῦ εἶχαν κτυπήσει κατάκαρδα τὴν Νοεμῆν.

Συγχρόνως, ὡς νὰ μὴ ἐλογάριαζε πλέον ἡ Σεμίραμις τὴν ἄρρωστον, συνέστειλε τὰ κόκκινα χείλη της καὶ προσήλωσε τὰ μάτια της ἐπὶ τοῦ Ἀρμίνου.

Καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τόσον πόθον, ὥστε ἐκεῖνος κατελήφθη ἀπὸ δύσπνοιαν.

Ὄχι πλέον διὰ τὴν ἄβυσσον ἑνὸς γιγαντώδους ἔρωτος τὸν ὁποῖον τώρα ἀντίκρυζεν, ἀλλὰ διότι ἤξευρεν ὅτι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο θὰ ἦτο διὰ τὴν Νοεμῆν τὸ πλῆγμα τοῦ θανάτου.

Καὶ πράγματι ἡ ἑτοιμοθάνατος προσεπάθησε ν' ἀνακαθίσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ ἀπὸ τὰ σβεννύμενα μάτια της ἐτινάχθη ἡ τελευταία ἀστραπὴ ὀργῆς συγχρόνως καὶ ἀπελπισίας. Καὶ ἐσήκωσε τὸ ἀδύνατον χέρι της καὶ ἐνῷ συνεκρούοντο τὰ δόντια της, ἀπὸ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου καὶ ἀπὸ τὴν θύελλαν τῆς ζηλοτυπίας ποῦ ἐσάλευεν ὅλην της τὴν ὕπαρξιν, τῆς ἐφώναζε βραχνά:

— Φύγε....

Ἡ Σεμίραμις ἐγέλασεν ἕνα φοβερὸν γέλωτα ἀδιαφορίας καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ἡ Νοεμῆ ἔπεσεν ἀναίσθητος, ἐνῷ ὁ Ἀρμίνος ἔτρεξε καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν συνῆλθε πλέον.

Πρὶν φθάσῃ τὸ μεσημέρι, ἡ Νοεμῆ εἶχεν ἀποθάνει.

Ὁ Ἀρμίνος ἔπεσεν ἐπάνω της, τὴν ἔσφιγγε, τῆς ἐφώναζε, τὴν ἐφίλει καὶ προσεπάθει μὲ λυγμούς, μὲ παραληρήματα, νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν.

Ὁ θάλαμος ἐγέμισεν ἀπὸ τοὺς προστρέξαντας ἀκολούθους, ἀλλ' ὁ Ἀρμίνος δὲν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις των νὰ ἡσυχάσῃ, ἀφοῦ εἶχε χάσει τὴν ἀγαπημένην του.

Εἰσῆλθεν ὅμως καὶ ἡ Σεμίραμις καὶ τὸν ἐπλησίασεν.

— Ἔ, ἄρχοντα, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ ἐξέλθῃς ὀπὸ ἐδῶ, διότι ὁ νεκρὸς ἔχει ἀνάγκην προετοιμασίας διὰ τὴν ταφήν.

Ἀντὶ νὰ ἐξοργισθῇ ὁ Ἀρμίνος ἀπὸ τὸν θέαν της καὶ τὴν ἀπότομον φράσιν της, διέκοψεν ἀμέσως τοὺς λυγμούς του, τὴν προσέβλεψε μὲ συστολὴν καὶ κρύπτων τὰ ὑγρὰ τοῦ μάτια μὲ τὰ χέρια του, ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ἡ Σεμίραμις ἔδωκεν εἰς τοὺς ἄλλους παραγγελίας τί ὤφειλε νὰ κάμουν διὰ τὴν νεκρὰν καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἀρμίνον εἰς ἕνα παράμερον δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἐσκίαζαν φυλλώματα πυκνά.

Τὸν ὡδήγησε μόνη της ἐκεῖ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ, ἀπέναντι μιᾶς μαγευτικῆς θέας, ἐνῷ αὐτὴ ἐλάμβανε θέσιν ἀπέναντί του.

— Κύτταξέ με, τοῦ εἶπε μὲ ἐπιβολήν.

Ἐκεῖνος ὕψωσε τὰ βλέφαρα καὶ τὴν προσέβλεψεν.

Ἡ Σεμίραμις ἐμειδία.

Ὁ Ἀρμίνος ἀπὸ τὴν κατάπληξιν δὲν εὗρῆκε τὴν δύναμιν νὰ ὀργισθῇ.

— Ἔτσι κλαίουν οἱ πολεμισταί; τοῦ εἶπε.

Μὲ ὅλην του τὴν συντριβὴν καὶ μὲ ὅλην του τὴν ταραχὴν ὁ Ἀρμίνος εὗρῆκε μίαν καλὴν ἀπάντησιν.

— Ἔτσι κλαίουν οἱ ἐρωτευμένοι, τῆς ἀπήντησεν.

Ἡ Σεμίραμις ἐγέλασε τόσον ἠχηρά, ὥστε ὁ Ἀρμίνος ἐφοβήθη μήπως ἀκουσθῇ ἡ ἀσέβειά της καὶ ἀπὸ ἄλλους.

— Γελᾷς;! ἠρώτησε μὲ θαυμασμόν.

— Τὸ γέλοιο, ἀπήντησεν ἐκείνη, εἶνε τὸ ἀναιδέστερο λουλοῦδι τῆς ζωῆς, τόσον ἀναιδές, ὥστε ποτίζεται ἐνίοτε καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων.

— Γιατί εἶσαι τόσον κακὴ ἀφοῦ εἶσαι τόσον ὡραία;

— Μὲ θεωρεῖς κακήν; Πῶς φαίνεσαι ἀπρόσεκτος. Ἁπλῶς εἶμαι εἰλικρινής, ἀλλὰ εἰς τὴν ψεύτικην ζωὴν ποῦ ἔχεις συνειθίσει, σύ, σοῦ φαίνεται ἡ εἰλικρίνεια κακία.

— Εἶμαι τόσον συντετριμμένος ὥστε δὲν ἐνγοῶ καλὰ τὰ λόγια σου.

— Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω.

Εἶπε καὶ ἐπλησίασε περισσότερον τὸ κάθισμά της εἰς αὐτόν.

— Γιατί κλαῖς; τοῦ ἐπανέλαβε. Διότι ἀπέθανεν ἡ γυναῖκά σου. Εἶνε ἀληθινὸν αὐτὸ ποῦ κάνεις; Μὴ βιάζεσαι νὰ μ' ἀπαντήσῃς. Σοῦ ἀπαντῶ ἐγώ. Ὄχι, δὲν εἶνε ἀληθινόν. Εἶνε μιὰ ἀνευλαβὴς προσποίησις. Ἡ εὐλάβεια πρὸς μίαν τέτοιαν νεκρὰν θὰ ἦτο νὰ ἦσαι σιωπηλός, ἥσυχος καὶ ἀξιοπρεπής. Νὰ τὴν κηδεύσῃς ἀναλόγως τοῦ γένους της καὶ νὰ τὴν παραδώσῃς εἰς τὴν πυρὰν μὲ ὅλας τὰς τιμὰς τοῦ ἀξιώματός σου. Σύ, ὅμως ἄρχοντά μου, κλαῖς ὡς μικρὸ παιδὶ καὶ ὅταν ἐγὼ σὲ οἰκτείρω, δικαιολογεῖσαι πῶς εἶσ' ἐρωτευμένος.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; διέκοψεν ἐκεῖνος.

— Ἐρωτευμένος!... ἐξηκολούθησεν ἐκείνη... Τί ψεῦδος! Ἐρωτευμένος, σύ, μὲ τὴν γυναῖκά σου; Τί ἐπιμένεις ἀκόμη; Θέλεις ν' ἀπατήσῃς τοὺς ἄλλους ἢ μήπως ἀπατᾷς καὶ τὸν ἑαυτόν σου. Αὐτὸς νομίζεις εἶν' ὁ ἔρως... Ἂ θὰ ἦτο ἀστεῖον νὰ εἶχεν ὁ ἔρως μορφὴν τόσῳ γελοίαν. Ἐκλαμβάνεις γιὰ ἔρωτα αὐτὸ ποῦ αἰσθάνεσαι διὰ τὴν Νοεμῆν; Ὄχι λοιπόν, κύριε,... δὲν εἶνε ἔρως αὐτός. Εἶνε ἕνας ἁπλοῦς οἶκτος, μία δικαιολογημένη γενναιοψυχία, εἶνε ἕνα ψιχίον, ἕνα ἀπόριμμα ἀπὸ τὸ πλούσιον τραπέζι τῆς καρδιᾶς, μία ἐλεημοσύνη πρὸς μίαν δυστυχισμένην. Δὲν εἶνε ἔρως αὐτός, ἄρχοντά μου, οὔτε ἐγνώρισες, ἐσύ, τὸν ἔρωτα ἀκόμη, ἔστω καὶ ἂν νομίζῃς ὅτι ἐπέρασες ἕως τώρα τὴν ζωήν σου, ὡς ἐρωτευμένος. Πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃς, σύ, μίαν γυναῖκα ποῦ μὲ τὰ ἄχροα τῆς μάτια καὶ τὰ βαθειά της μάγουλα σοῦ ὑπενθύμιζεν ἀδιάκοπα τὸν θάνατον; Πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃς γυναῖκα ποῦ σ' ἐξῆλευε καὶ ἐσύρετο τόσον ταπεινὴ ἐμπρός σου, καὶ ἐζήτει διαρκῶς ὡς ἐλεημοσύνην τὴν ἀγάπην σου;

— Ἀλλὰ τί ἦτο λοιπόν, τί εἶνε αὐτὸς ὁ πόνος ποῦ αἰσθάνομαι;

— Μία πλάνη. Ἐσυνείθισες νὰ πιστεύῃς ὅτι τὴν ἠγάπας καὶ ἐπειδὴ ἦσουν ἀγαθὸς προσηλώθης εἰς τὴν νοσηράν της ὕπαρξιν καὶ δὲν σοῦ ἔμεινε καιρὸς νὰ στραφῇς ἀλλοῦ καὶ νὰ γνωρίσῃς τὴν πραγματικὴν ἀγάπην.

— Δὲν σὲ πιστεύω.

— Μὲ πιστεύεις ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ τ' ὁμολογήσῃς. Τὰ μάτια σου ὅμως τὸ ὁμολογοῦν, ἄλλως τε δὲν θὰ βραδύνῃς νὰ τὸ διακηρύξῃς μ' ἐντροπήν σου καί, σὺ ὁ ἴδιος, μόλις ἀντικρύσῃς τὴν ἀγάπην.

— Ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι θ' ἀγαπήσω γυναῖκα ἄλλην;

— Ἔχω τὴν πεποίθησιν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν ἐντρέπεσαι νὰ μοῦ ὁμιλῇς δι' ἀγάπην ἄλλης γυναικός, τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ Νοεμῆ μου δὲν ἐπάγωσεν ἀκόμη ἀπὸ τὸν θάνατον; Ἡ καρδιά της ἦτο τόσον φλογισμένη ὥστε τὸ σῶμα της καὶ τώρα ἀκόμη θ' ἀργήσῃ νὰ ψυχρανθῇ.

— Ἡ Νοεμῆ ἦτο ἐρωτευμένη, αὐτὸ τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ σύ, δὲν ἦσο.

— Ἔ λοιπὸν πῶς τολμᾷς ν' ἀσεβῇς τόσῳ πολύ, μόλις ἐξέπνευσεν ἐκείνη;

— Ἐγὼ δὲν τὸ θεωρῶ ἀσέβειαν. Ἄφησε αὐτὰς τὰς συνθηματικὰς ἐκφράσεις καὶ τὰ ψεύδη μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἀπατοῦν ἀλλήλους εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἡμεῖς ἐδῶ δὲν πρόκειται ν' ἀπατήσωμεν κανένα καὶ ἀντικρύζομεν μὲ θάρρος τὴν ἀλήθειαν. Λοιπὸν ἡ ἀλήθεια εἶνε αὐτὴ ποῦ σοῦ λέγω. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ γνωρίσῃς τὴν ἀγάπην διότι τώρα εἶσ' ἐλεύθερος.

— Θὰ τὴν ἐγνώριζα ἐὰν τὴν ἀνεζήτουν. Ἀλλὰ ἡσύχασε δὲν θὰ τὸ κάμω.

— Τὸ ἔκαμες ἤδη.

— Τί ἐννοεῖς;

— Τὴν ἀνεζήτησες.

— Ποίαν;

— Τὴν ἀγάπην.

— Πλανᾶσαι.

— Αὐτὴ ἡ ὑπομονὴ μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἀκούεις τὶ ἄλλο φανερώνει;

— Δείχνει μόνον μίαν ἔκπληξίν μου διὰ τὸ θάρρος σου.

— Δὲν εἶνε τόσῳ μόνον. Διὰ νὰ ὑποφέρῃ ἕνας ἄνδρας ν' ἀκούῃ τέτοια λόγια τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξέπνευσεν ἡ γυναῖκα του, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε ἕνας δυστυχὴς ποῦ ἔζησεν ἕως τώρα μίαν ἀνόητον ζωὴν καὶ εἶνε διψασμένος δι' ἀγάπην.

— Ὁμιλεῖς ὡς ἐὰν εὑρῆκες ἀπὸ τώρα ἐκείνην ποῦ λέγεις ὅτι θ' ἀγαπήσω.

— Βέβαια τὴν εὑρῆκα.

— Μήπως εἶσαι τρελλή;

— Τρελλὸς θὰ ἦσαι, ἄρχοντά μου, σύ, ἐὰν δὲν σπεύσῃς νὰ συλλάβῃς τὴν εὐτυχίαν πρὶν γλυστρήσῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τὰ χέρια σου.

— Εἰς τὴν θέσιν ποῦ εὑρίσκομαι ἔχω ἀνάγκην παρηγορίας καὶ σὲ βεβαιῶ τὰ λόγια σου μὲ διασκεδάζουν πολύ. Εἰπέ μου λοιπὸν ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποῦ θ' ἀγαπήσω;

— Δὲν θὰ τὴν ἀγαπήσῃς, τὴν ἀγαπᾷς πλέον.

— Ἃ λαμπρά. Ἃς τὴν γνωρίσωμεν λοιπόν.

— Τὴν γνωρίζεις.

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω ἰδέαν τὶ μοῦ λέγεις.

— Τὴν γνωρίζεις εἶπα.

— Ποία εἶνε λοιπὸν ἡ ἐρωμένη μου;

— Ἐρωμένη ποῦ γρήγορα θὰ γίνῃ σύζυγός σου.

— Αὐτὸ εἶνε ἀστεῖον. Λοιπὸν ποιὰ εἶνε!

— Εἶμ' ἐγώ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Η ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ ΔΕΝ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΕΙ....ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ

Ἐπρόφερεν ἡ Σεμίραμις μὲ τοιοῦτον τόνον τὰς δύο αὐτὰς λέξεις καὶ ἀφῆκε ν' ἀστράψουν τὰ μάτια της καὶ νὰ πτυχωθοῦν τὰ χείλη της μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ὁ Ἀρμῖνος δὲν κατώρθωνε πλέον νὰ γελάσῃ.

Εὑρῆκε τὸ πρᾶγμα σοβαρώτερον ἢ ὅσον τὸ ἐπίστευεν.

Ἠσθάνθη νὰ χύνεται εἰς ὅλον του τὸ σῶμα ἕνα ρεῦμα νέας χαρᾶς καὶ νέας ἡδονῆς καὶ νέων πόθων, ποῦ δὲν τοὺς εἶχε βέβαια γευθῆ, δὲν τοὺς εἶχε δοκιμάσει ἕως τώρα.

Ἀφῆκε λοιπὸν τὸ παιγνιῶδες ὕφος ποῦ μετεχειρίσθη πρὸ ὀλίγου καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ σοβαρὰ πρὸς τὴν παράδοξον ἐκείνην κόρην, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τόσον τεχνικὰ καὶ τόσῳ δυνατὰ νὰ κτυπᾷ τὴν ψυχήν.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναβάλωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν; τῆς εἶπε κατ' ἀρχάς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος. Μέσα οἱ θεράποντες καταγίνονται εἰς τὸ ἔργον των. Ἡμεῖς ἐδῶ ἔχομεν τὸν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι θὰ σ' ἀγαπήσω;

— Σοῦ εἶπα, πιστεύω ὅτι μ' ἀγαπᾷς ἤδη.

Ὁ Ἀρμῖνος ἐσιώπησε ἐπ' ὀλίγον.

Κατόπιν ἠρώτησε:

— Πῶς τὸ ἐφαντάσθης;

— Τὸ βλέπω.

— Ἔχεις λοιπὸν τόσην πεῖραν τοῦ ἔρωτος ὥστε διέκρινες ἀμέσως μίαν νίκην ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ δὲν βλέπω ἀκόμη οὔτε τὴν ἀρχὴν τῆς μάχης;

— Ναὶ ἡ πεῖρά μου εἶνε δυσανάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν μου.

— Ἀλήθεια, φαίνεσαι πολὺ μικρά.

— Εἶμαι δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

— Καὶ ἔχεις τόσην πεῖραν;

— Ἀφότου ἔγινα δώδεκα ἐτῶν οἱ ἄνδρες μοῦ λέγουν ὅτι μ' ἀγαποῦν.

— Καί, σύ;

— Τοὺς παίζω.

— Καὶ τί κερδίζεις ἀπὸ αὐτό;

— Δὲν θέλω νὰ τοὺς πικραίνω.

— Καὶ δὲν ἠγάπησες κανένα;

— Ἠγάπησα.

— Ἀλήθεια;

— Βέβαια ἀλήθεια.

— Ποῖον;

— Ἐσένα.

Ὁ Ἀρμῖνος τώρα ἐγέλασεν, ἀλλ' ἡ Σεμίραμις ἔμεινε σοβαρά.

— Καὶ δὲν σὲ ἠγάπησε κανείς; ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος.

— Δὲν ἠξεύρω. Πολλοὶ μοῦ τὸ εἶπαν, ἀλλὰ ἐγὼ πάντοτε ἐπίστευον εἰς ἕνα πρᾶγμα: Ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ μόνον ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσω κι' ἐγώ.

— Ἔ λοιπόν;

— Θὰ μ' ἀγαπήσῃς, σύ.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω, δὲν ἠμπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω.

— Ἴσως δὲν θέλεις, ἀλλὰ θὰ μ' ἀγαπήσῃς, σοῦ λέγω.... Μὲ ἀγαπᾷς ἤδη. Ἀφοῦ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά. Μοῦ τὸ λέγει ὅλον μου τὸ σῶμα ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Ἀφότου σὲ εἶδα.

— Ἃς ὁμιλήσωμεν λοιπὸν εἰλικρινέστερον εἶπεν ὁ Ἀρμῖνος. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ψυχή μου ἐκλονίσθη εἰς τὸ ἀντίκρυσμά σου, βλέπω ὅτι εἶσαι ἡ ὡραιοτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας ποῦ ἐγνώρισα, ἀναγνωρίζω ὅτι ἔχεις μίαν τεραστίαν δύναμιν ἐπάνω σου, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ συντρίβεις, βλέπω τὸ σῶμά σου καὶ ζαλίζομαι, βλέπω τὰ μάτια σου καὶ καίομαι, βλέπω τὸν λαιμόν σου, τὰ χείλη σου καὶ τὰ διψῶ, ἀλλά....

— Ἐμπρὸς λοιπόν... τί ἀλλά;

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει.

— Ἡ ἀγάπη εἶνε σοφή· δὲν ἐξετάζει τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει, τὰς ἀνοησίας τῶν ἀνθρώπων. Ἁρπάζει μόνη της ὅ,τι ποθεῖ, διότι τῆς ἀνήκει.

— Δὲν σκέπτεσαι ὅτι ἕνας εὐπατρίδης, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως δὲν ἠμπορεῖ εὔκολα νὰ νυμφευθῇ μίαν βοσκοποῦλαν;

— Ἠμπορεῖ ὅμως νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

— Τὸ δέχεσαι αὐτό;

— Τί δηλαδή;

— Νὰ σ' ἀγαπῶ χωρὶς νὰ σὲ κάμω σύζυγόν μου.

— Θὰ τὸ ἐδεχόμουν ἂν εἶχα ἕνα ἄλλον σύζυγον, διότι σ' ἀγαπῶ. Τώρα ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ θυσιάσω τὴν ζωήν μου, ἀφοῦ μάλιστα μὲ πληγώνεις εἰς τὴν φιλοτιμίαν μου.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει λύσις.

— Ὑπάρχει.

— Εἰπέ την.

— Νὰ μὲ νυμφευθῇς. Εἶπες ὅτι δὲν σοῦ ἐπιτρέπει ἡ θέσις σου νὰ κάμῃς γυναῖκα μίαν βοσκοπούλαν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι βοσκοπούλα.

— Δὲν εἶσαι κόρη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν;

— Ὄχι!

— Ἀλλὰ τί εἶσαι;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΕΛΛ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

39 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔφθασεν ἡ νὺξ καὶ ὁ Λέανδρος ἤκουσε διαβάτας νὰ τὴν ὀνομάζουν τρομερὰν καὶ νὰ σπεύδουν νὰ κατακλιθοῦν εἰς τὴν θερμήν των κλίνην.

Τοῦτο τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀκόμη περισσότερον.

«Οἱ μικροὶ ἄνθρωποι, ἐσκέφθη, φοβοῦνται πάντοτε.... Ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἄδικον. Ποῖος ἐξ αὐτῶν ἔχει εἰς τὴν ψυχήν του τὴν ἰδικήν μου φλόγα, ὥστε ν' ἀψηφῇ τὸν παγετόν, καὶ εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἰδικήν μου δύναμιν, ὥστε νὰ περιφρονεῖ τὴν θύελλαν; Ἐὰν καὶ ἄλλος ἠγάπα τὴν Ἡρώ, θὰ ἔπραττεν ὅσα ἐγώ, καὶ ἴσως μάλιστα νὰ ἔπραττε καὶ περισσότερα ἐμοῦ».

Ἡ σκέψις ὅτι θὰ φθάσῃ, μετ' ὀλίγον, ἡ στιγμή, καθ' ἣν θὰ ἀναπαυθῇ, ὑγρὸς ἀπὸ τὰ μῦρα, εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς θεᾶς του καὶ εἰς τὴν κλίνην της, διέλυεν ὅλους τοὺς φόβους του.

Ἔφθασε τὸ μεσονύκτιον.

Ἡ μανία τῶν στοιχείων συνεκλόνιζε τὰ πάντα.

Φαιδρὸς ὁ Λέανδρος καὶ εὐτυχής, περιεβλήθη τὸν μανδύαν του καὶ ἐξῆλθε τοῦ ἀνακτόρου.

Κατῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἠκούετο ἐκεῖ, ἐκτὸς τῆς τρικυμίας, τίποτε δὲν ἐφαίνετο, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδὲ φῶς.

Ἐστήριξε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν Σηστόν.

Ὁ λύχνος ἔφεγγεν.

Ἡ Ἡρὼ τὸν ἐπερίμενεν.

— Εὐτυχὴς ἐγώ! ἐκραύγασεν εἰς πεῖσμα τοῦ ἀνέμου καὶ ἀπεξεδύθη αὐθωρεί, καὶ μὴ αἰσθανόμενος τὸ ρῖγος, ἔπεσεν εἰς τὴν ἀφρισμένην τὴν λυσσῶσαν θάλασσαν.

Διὰ πρώτην φορὰν ἡ πάλη του πρὸς τὰ κύματα ὑπῆρξε τόσον ἰσχυρά.

Οἱ ὄγκοι τῶν ὑδάτων, μὲ τὴν τρομακτικήν δύναμιν, τὸν παρέσυραν, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπανήρχετο εἰς τὴν γραμμήν του, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λύχνου, τὸ ὁποῖον ἐσελάγιζεν ὡς ἄστρον γήϊνον ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας καὶ τῆς συμφορᾶς.

Πολλάκις τὸν ἐκάλυπταν τὰ κύματα, ἀλλ' ὅταν πάλιν ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀφρώδη ἐπιφάνειαν, ἔβλεπε τὸ ἄστρον του καὶ ἐπροχώρει.

Ἠγωνίσθη ἐπὶ πολύ.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὕψωσε τὸ βλέμμα του τὸ θαλασσόβρεκτον καὶ εἶδεν ἐγγὺς τὸν λύχνον.

— Ἐπλησίασα, εἶπεν ἀποπτύων τοὺς ἁλμυροὺς ἀφρούς.

Ἓν κῦμα τὸν ἐκάλυψεν.

Ὅταν τὸ κῦμα παρῆλθεν, ἐξακολουθοῦν τὸν ἰλιγγιώδη δρόμον του, ὁ Λέανδρος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ πάλιν.

— Θεοί!.... ἐκραύγασεν.

Ὁ λύχνος δὲν ἐφαίνετο.

Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος, φερόμενος ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Περιέστρεψε τὰ βλέμμα πανταχοῦ.

Οὐδαμοῦ ἐφαίνετο τὸ φῶς τοῦ λύχνου.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐφαίνετο παρὰ τὸ μαῦρον σκότος.

Ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι παρεξετράπη τῆς ὁδοῦ του.

Οἱ βράχοι ἦσαν πλησίον του, ἀλλὰ ὁ πύργος δὲν ἐφαίνετο.

Τὸν ἐκάλυπτεν ἴσως τὸ σκότος. Ἴσως καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐκ τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς πάλης πρὸς τὸ ὕδωρ νὰ μὴ διέκριναν καλῶς.

Τότε ὅμως ἀπὸ τοῦ κακοῦ μετέπεσεν εἰς τὸ χειρότερον:

Ἀναζητῶν τὸν πύργον, ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ.

Παρῆλθε πολλὴ ὥρα καὶ ἀντελήφθη τὴν πλάνην του.

Ἐπέστρεψεν.

Ὁ λύχνος οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. Τίποτε ἄλλο παρὰ σκότος.

Τώρα αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν.

Εἶχεν ἀγωνισθῇ ὑπερδιπλασίαν ὥραν ἀπὸ τὰς ἄλλας νύκτας.

Ὁ ἄγριος ἀγὼν τὸν εἶχεν ἐξαντλήσει.

Περιέστρεψε μὲ ἀπελπισίαν τὴν ὡραίαν κεφαλήν του, ἀναζητῶν τὸ ἄστρον του, ἀναζητῶν τὸ φῶς τοῦ λύχνου, τὸν ὁδηγόν του τὸν καλόν, τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἤναπτεν ἡ Ἡρὼ μὲ τὰς ἰδίας χεῖράς της.

Ἀλλοίμονον! Δὲν ἔβλεπε παρὰ σκότος.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

[Κατὰ τὰς τελευταίας Γερμανικὰς στατιστικάς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν συλληφθέντων αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου μέχρις σήμερον ἀνέρχεται εἰς 800,000 περίπου. Οἱ αἰχμάλωτοι τῶν συμμάχων ἀριθμοῦνται ὁμοίως κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων. Εἰς περίστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου πρόκειται νὰ κριθῇ ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς κυρίως στρατιωτικὰς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀντοχὴν εἰς ἐφόδια καὶ τρόφιμα, ἦτο φυσικὸν νὰ ἀναγκασθοῦν ὅλα τὰ ἐμπόλεμα κράτη νὰ χρησιμοποιήσουν τοὺς αἰχμαλώτους των εἰς διαφόρους ἐργασίας, γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἰδίως φύσεως, πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἑκάστης χώρας. Ἡ κατωτέρω ὡραία περιγραφὴ δίδει μίαν ζωηροτάτην εἰκόνα περὶ τοῦ πῶς ζοῦν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ποίου συστήματος καὶ ποίων ἰδεῶν χρησιμοποιοῦνται οἱ ἐν Γαλλίᾳ αἰχμάλωτοι.]

— Οἱ αἰχμάλωτοι ἐν Γαλλίᾳ

Τὸ εὐρύχωρον μοναστήριον τοῦ Μονφὸρ μὲ τοὺς ὡραίους κήπους καὶ τὰς ρωμαντικὰς δενδροστοιχίας του, τὸ ἄλλοτε τόσον ἐρημικὸν καὶ ἥσυχον, χρησιμεύει τώρα ὡς στρατών, ὅπου φυλάσσονται χίλιοι διακόσιοι Γερμανοὶ αἰχμάλωτοι. Αἱ ἀόρισται μορφαί, αἱ ὁποῖαι διαγράφονται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν παραθύρων, δίδουν εἰς τὸν μακρόθεν ἐρχόμενον τὴν ἐντύπωσιν εἰκόνος ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν μοναστικῶν ἠθῶν. Ἀλλ' ἡ πραγματικότης ἐπιβάλλεται κτηνώδης εἰς τὸν προσεγγίζοντα τὰς ἀορίστους αὐτὰς μορφάς. Κατακεραυνωμέναι, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ τὸ ξηρὸν πρόσταγμα ἑνὸς ἐπιλοχίου των, περιπίπτουν διὰ μιᾶς εἰς μίαν καταπληκτικὴν ἀκαμψίαν. Ἔχομεν ἐμπρός μας μερικοὺς ἐκσφηνωθέντας τροχοὺς τῆς τρομερᾶς Γερμανικῆς πολεμικῆς μηχανῆς. Αἱ ἐφθαρμέναι στολαὶ ἔχουν καταντήσῃ σχεδὸν ἀγνώριστοι. Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἀκούσιοι ἐργάται μένουν πάντοτε στρατιῶται καὶ ὑπὸ τὸ ἀξιοθρήνητον ἀμπέχωνόν των ποζάρουν ὡς νὰ ἐφοροῦσαν τὴν μεγάλην στολήν των. Πολλὰ ἀπ' τὰ μπρούτζινα κουμπιά των ἐκόπησαν καὶ ἐχάθησαν μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν ἀγρίων στιγμῶν. Ἀγροτικὰ τσόκαρα ἀντικαθιστοῦν συχνὰ τὲς μπότες τοῦ ἱππέως καὶ οἱ βαρυνθέντες νὰ τριγυρνοῦν ἀσκεπεῖς ἐφωδιάσθησαν μὲ σκούφους. Οὔτε ἓν αἰχμηρὸν κράνος πλέον. Οἱ Γάλλοι στρατιῶται τὸ ἐκτιμοῦν πάρα πολύ, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους των νὰ τὸ παραλάβουν μαζί των. Μερικοὶ σιδηροὶ σταυροὶ στολίζουν τὰς κομβιοδόχας μὲ τὴν πλατεῖαν πένθιμον ταινίαν των. Ἰδοὺ τὸ παρητοστόλιστον ἀμπέχωνον τῶν Οὐλάνων, ἰδοὺ τὸ κυανοῦν πηλίκιον τῶν Βαυαρῶν. Αὐτὸς ὁ ναύτης τοῦ «Kaiser—Wilhelm—der—Crosse» συνελήφθη αἰχμάλωτος εἰς Διξμούνδην, ὅπου ὑπηρέτει εἰς τὸ βαρὺ πυροβολικό. Ἰδοὺ ἐπάνω εἰς ἕνα βραχίονα τὰ κουρέλια ἑνὸς ἐμβλήματος, αἱ δύο σταυρωταὶ ράβδοι τοῦ διερμηνέως ἢ ὁ φαρμακευτικὸς ὄφις τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἰδοὺ ἐπάνω εἰς ἕνα τετριμμένον σκοῦφον ἓν μικρὸν ἔμβλημα ἀπαίσιον ἐργολάβου κηδειῶν: τὸ κρανίον καὶ τὰ ὀστᾶ διὰ τῶν ὁποίων περικοσμοῦνται ὑπερηφάνως οἱ Οὐσάροι τοῦ θανάτου. Ἡ ἀντίθεσις εἶνε μεγάλη μεταξὺ τῶν συμβόλων αὐτῶν τοῦ στρατιωτικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δουλείας, ἡ ὁποία τὰ ἐξεμηδένισεν. Οἱ Οὐλᾶνοι κοιλαίνουν ἐπιμελῶς κορμοὺς δένδρων διὰ νὰ κατασκευάσουν τσόκαρα, οἱ πεζοναῦται κολλοῦν κιβώτια ἐκ λευκοσιδήρου, οἱ Βυρτεμβέργιοι ἱππεῖς κατασκευάζουν ἕνα φοῦρνον καὶ οἱ Οὐσάροι τοῦ θανάτου σκάπτουν μὲ προθυμίαν εἰς ἕνα λαχανόκηπον. Ὁ ἐπιμερισμὸς τῆς ἐργασίας ἔχει πράγματι φθάσει εἰς τελειότητα ἐν Montfort. Ἐφηρμόσθη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὸ σύστημα τῶν μικρῶν εἰδικῶν ὀργανώσεων. Μέγας ἀριθμὸς ἐργαστηρίων εἶνε ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ καὶ προσφέρουν παραγωγὴν ἐκτάκτως ἱκανοποιητικήν. Προνομιοῦχος τροφοδοσία καὶ ἡμερομίσθιον εἴκοσι λεπτῶν ἀποτελοῦν τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐργατῶν. Ἡ μερὶς τοῦ κρέατος εἶνε διπλῆ. Ἀντὶ 125 παρέχονται 250 γραμμάρια. Ἐκτὸς τούτου, δίδεται ἓν χιλιόγραμμον ὀσπρίων, 750 γραμμάρια ἄρτον, ζάκχαρις καὶ καφές. Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς γαστρονομικὰς συνηθείας των αἰχμαλώτων, οἱ Γάλλοι διατηροῦν τοὺς μαγείρους των, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν νὰ σερβίρουν πατριωτικὰ ἐδέσματα. Γινόμεθα δεκτοὶ ὡς θεαταὶ κατὰ τὴν παρασκευὴν ἑνὸς «Οὐγγρικοῦ γκουλὰς» τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς πρότυπον εἰς τὸ εἶδός του. Γρήγορα ἄλλως τε παρατηρεῖ κανεὶς ὅτι αἱ παράγγαι ὑπὸ τὰς ὁποίας καπνίζουν αἱ εὔοσμοι χῦτραι, περιβάλλονται ὑπὸ ἰδιαιτέρου σεβασμοῦ. Αἱ ἐπιγραφαὶ «Badeanstalt» (λουτρὰ) ἢ «Abotheke» (φαρμακεῖον), ἔχουν ἐκτελεσθῇ μὲ ἀπρόσεκτον ὀρθότητα, ἀλλ' ἡ μαγικὴ λέξις «Kuche» (κουζίνα) ἐσχεδιάσθη ἐρωτύλως ἀπὸ εὐαίσθητον γραφίδα, τὰ δὲ καλλιτεχνικὰ σχεδιογραφήματα τὰ ὁποῖα πλαισιοῦν τὰ Γοτθικὰ γράμματα, ἀποτελοῦν τὴν ὁμολογίαν εὐγνώμονος στομάχου καὶ μαρτυροῦν ὑπερηφάνως περὶ τῆς ἐκτάκτου μαγειρικῆς τέχνης τοῦ ἑστιατορίου. Τὸ ὑγειὲς πρόσωπον τῶν αἰχμαλώτων δὲν ἀφίνει περὶ αὐτοῦ ἄλλως τε καμμίαν ἀμφιβολίαν

— Οἱ αἰχμάλωτοι ἐν Γερμανίᾳ

Εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων ἀνέρχεται εἰς τὸ τεράστιον ποσὸν τῶν 800 - 900,000 κατὰ μίαν δὲ νεωτάτην Γερμανικὴν στατιστικὴν εἰς 1,250,000 ἄνδρας, ὑπάρχουν πλέον τῶν 250 διαφόρων στρατώνων, ὅπου οὗτοι φυλάσσονται. Οἱ στρατῶνες οὗτοι, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων περιλαμβάνουν 10,000 ἢ 20,000 αἰχμαλώτους, εἶνε διεσπαρμένοι εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Αὐτοκρατορίας, πλὴν τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, ἡ ὁποία εὑρισκομένη πλησιέστερον εἰς τὸ Ἀνατολικὸν θέατρον τοῦ πολέμου, διατελεῖ ὑπὸ πλέον ἀνωμάλους συνθήκας. Ἡ διασπορὰ αὐτὴ τῶν αἰχμαλώτων καθ' ὅλην τὴν χώραν ἔχει πάντως σπουδαίους πρακτικοὺς λόγους, ἀλλά, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀποτελεῖ καὶ εἶδος ἀποδείξεως τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ. Κατὰ τὰς Κυριακὰς πλῆθος λαοῦ συρρέει διὰ νὰ ἴδῃ τοὺς αἰχμαλώτους. Τὸ θέαμα γεννᾷ εἰς ἄλλους μὲν συμπάθειαν, εἰς ἄλλους δὲ πάθος, δίδει ὅμως εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως ἱκανοποίησιν τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας καὶ αἴσθημα ἀσφαλείας καὶ πεποιθήσεως διὰ τὸ μέλλον. Εἶνε κατ' ἐξοχὴν εὐχάριστον τὸ θέαμα διὰ τοὺς Γερμανοὺς νὰ βλέπουν τόσα πλήθη Ρώσσων, Ἄγγλων, Γάλλων, Βέλγων, Ἰνδῶν καὶ ἄλλων φυλῶν ἀκόμη κεκλεισμένα ἐντὸς ἰσχυρῶν συρματοπλεγμάτων. Πλεῖστοι τῶν αἰχμαλώτων χρησιμοποιοῦνται διὰ διαφόρους ἐργασίας ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς ἢ εἰς τὰ ἐργοστάσια. Συχνὰ συμβαίνει νὰ τοὺς ἴδῃ κανεὶς ἐργαζομένους. Φοροῦν ὅλοι τὰς στρατιωτικὰς στολάς των. Τὰ κόκκινα παντελόνια τῶν Γάλλων τραβοῦν τὸ βλέμμα ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν. Αἱ ἀρχαὶ ἐλπίζουν προφανῶς ὅτι τὸ ζήτημα τῶν ἐργατικῶν χειρῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις εἶνε πάντοτε αἰσθητή, δύναται νὰ λυθῇ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν αἰχμαλώτων. Ἐξ ἰδίας πείρας πιστεύω ὅτι πολλοὶ διαρκῶς περισσότεροι ἐκ τῶν αἰχμαλώτων προτιμῶσι νὰ ἐργάζωνται παρὰ νὰ σαπίζουν ἀδρανεῖς καὶ νὰ πλήττουν εἰς τὰς διαφόρους κατασκηνώσεις. Οὕτω πως ἀποκτοῦν κάπως μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν, καλλιτέρας συνθήκας διαβιώσεως καὶ ἔχουν καὶ κάποιο μικρὸ κέρδος. Ἡ διάθεσις αὐτὴ πρὸς ἐργασίαν παρατηρεῖται εἰς μεγαλητέραν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ρώσσων. Ὅταν εἷς γαιοκτήμων ἢ βιομήχανος ἔχει ἀνάγκην ἐργατῶν, ἀπευθύνεται εἰς τὴν κεντρικὴν διοίκησιν, δι' ἀναφορᾶς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκτίθεται τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἀπαιτουμένων ἀνδρῶν. Ὅταν εὑρεθοῦν κατάλληλοι αἰχμάλωτοι συνάπτεται λεπτομερὲς συμβόλαιον μεταξὺ ἐργοδότου καὶ κεντρικῆς διοικήσεως. Ἐν αὐτῷ ἐκτίθενται ὅλοι οἱ ὅροι τῆς συμφωνίας, τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, αἱ ἐργάσιμοι ὧραι, τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς κ.τ.λ. Ἡ κεντρικὴ διοίκησις ἐξ ἄλλου ἀναλαμβάνει τὴν ἀντικατάστασιν τῶν αἰχμαλώτων, ἐὰν οἱ πρῶτοι ἀποδειχθῶσιν ἀκατάλληλοι. Τὰ ἡμερομίσθια εἶνε συνήθως περὶ τὰ 10 σέντς τὴν ἡμέραν διὰ τὰς γεωργικὰς ἐργασίας καὶ περὶ τὰ 35 διὰ τὰς βιομηχανικάς. Τὰ ἡμερομίσθια πληρώνονται εἰς ἔντυπα δελτία, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι δι' ἀγορὰν ἐμπορευμάτων εἰς τὰ μαγαζεῖα τῶν στρατώνων. Ἡ διαρρύθμισις καὶ οἱ κανονισμοὶ διαφέρουσι κατά τι εἰς τὰ διάφορα κράτη, τὴν Σαξωνίαν, τὴν Βαυαρίαν, ἢ τὴν Πρωσσίαν. Κατὰ κανόνα ὅμως ἐπικρατεῖ σχετικὴ ὁμοιομορφία ἰδίως εἰς τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς πειθαρχίας. Ἐσχάτως καθιερώθη ἓν γενικὸν σχέδιον κατασκευῆς τῶν διαφόρων κτιρίων εἰς τοὺς καταυλισμοὺς τῶν αἰχμαλώτων.

Ὅλα τὰ οἰκήματα κατασκευάζονται ἐκ ξύλου. Κατὰ κανόνα προτιμῶνται θέσεις ὑψηλαὶ καὶ ὑγιειναὶ αἱ ὁποῖαι ἐφοδιάζονται μὲ ἄφθονον ὕδωρ, ἠλεκτρικὸν φῶς καὶ κατάλληλον σύστημα ὑπονόμων. Αἱ ἐγκαταστάσεις αὗται στοιχίζουν κάποτε περὶ τὰς 200,000 λιρῶν. Ἕκαστος στρατὼν ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη· τὰς κατοικίας, τὸ νοσοκομεῖον καὶ μακρὰν αὐτῶν τὸ νεκροταφεῖον. Ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι οἱ ἐρχόμενοι διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν ὑποβάλλονται εἰς κάθαρσιν ἐπὶ 10 ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐμβολιάζονται ἐναντίον τῆς εὐφλογίας, τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ καὶ τῆς χολέρας. Ἐπιδημίαι τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐσημειώθησαν μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ σχετικῶς εἰς μικρὰν κλίμακα. Αἱ κυριώτεραι νόσοι εἰς τὰ νοσοκομεῖα εἶνε συνήθως φθίσις καὶ πνευμονία ἰδίως μεταξὺ τῶν Γάλλλων. Συχνότατοι εἶνε ἐπίσης οἱ ἀκρωτηριασμοὶ συνεπείᾳ νεκρώσεων τῶν ἄκρων ἐκ τοῦ ψύχους. Ἕκαστος στρατὼν περιτριγυρίζεται ἀπὸ ὑψηλὸν ξύλινον περίφραγμα καὶ ἔξωθεν τούτου ἀπὸ ἕνα ὑψηλότερον ἀκόμη φράκτην ἐκ διπλοῦ συρματοπλέγματος. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν φρακτῶν ὑπάρχει διάδρομος διὰ τοὺς φρουρούς. Κατὰ μῆκος τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἶνε τοποθετημένα κατὰ σειρὰν τὰ φυλακεῖα, τὰ γραφεῖα, τὰ μαγειρεῖα, τὰ μαγαζειά, τὰ λουτρὰ καὶ αἱ παράγκαι τῶν αἰχμαλώτων. Αἱ τελευταῖαι δὲν ἔχουν παράθυρα, ἀλλὰ μόνον φεγγίτας ἐπάνω εἰς ἐπικλινεῖς στέγας. Εἰς πολλὰ μέρη οἱ αἰχμάλωτοι κοιμῶνται ἀκόμη ἐπάνω εἰς σάκκους γεμάτους μὲ ροκανίδια, εἰς ἄλλα ὅμως ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται μικρὰ ξύλινα κρεββατάκια κατὰ μῆκος τῶν τοίχων. Οἱ κανονισμοὶ τῆς τροφοδοτήσεως εἶνε οἱ ἴδιοι παντοῦ, πλὴν τοῦ Μεκλεμβούργου, ὅπου ἡ τροφοδοσία τῶν αἰχμαλώτων παραδίδεται εἰς τροφοδότας. Τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς κανονίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περιεχομένου ἀριθμοῦ θερμαντικῶν μονάδων. Εἰς τὴν Πρωσσίαν χορηγεῖται τροφὴ περιλαμβάνουσα 2,700 θερμαντικὰς μονάδας, καθ' ἑκάστην. Ἰδοὺ καὶ τὸ μενοῦ μιᾶς ἡμέρας: Ψωμὶ 10 οὐγγίας, πατάτας 1 λίτρα καὶ 4 οὐγγίας, χοιρινὸν κρέας 3 1)2 οὐγγίας, ξηρὰ ὄσπρια 3 3)4 οὐγγίαι. Τὸ σύνολον αὐτὸ ἀποτελεῖ, κατὰ τοὺς Γερμανικοὺς ἐπιστημονικοὺς ὑπολογισμούς, 2,899 θερμομονάδας μὲ δαπάνην 10 1)2 σετσιῶν. Τὸ ψωμὶ εἶνε ἡ μόνη τροφὴ ἡ ὁποία παρέχεται εἰς στερεὰν τροφήν. Ὅλα τὰ ἄλλα βράζονται μαζὺ εἰς μίαν πυχτὴν σοῦπαν ἡ ὁποία σερβίρεται μεσημέρι καὶ βράδυ. Εἷς ἐκ τῶν λόγων τῆς σουποδιαίτης αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ ὅτι κάθε αἰχμάλωτος εἶνε ἐφωδιασμένος μόνον μὲ μίαν καραβάναν καὶ μὲ ἕνα κουτάλι. Ὅσοι εἶνε εἰς θέσιν ἠμποροῦν νὰ ἀγοράζουν ἰδιαιτέρως τροφὴν καὶ ἄλλα μικροπράγματα εἰς τὰ παντοπωλεῖα τῶν στρατώνων, ὅπου πωλοῦνται ἐπίσης σιγαρέττα καὶ καπνός. Ὅλη ἡ ἐργασία τῆς κουζίνας ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι ἀγγαρίαι εἰς τοὺς στρατιώτας γίνονται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους. Ἀθῶαι διασκεδάσεις καὶ παιγνίδια δὲν ἀπαγορεύονται. Ἐν γένει ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς αἰχμαλώτους νὰ περνοῦν τὰς ὥρας των ὅσον ἠμποροῦν καλλίτερον. Πάντοτε ὅμως ὑπάρχουν παράπονα, ἰδίως εἰς τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Περισσότερον ὅλων παραπονοῦνται οἱ Ἄγγλοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν καλοσυνηθισμένοι μὲ πολὺ καλλιτέραν τροφήν.

Ἄγγελος Δ. Βερύκιος

ΕΦΤΑΙΞΑ ΕΓΩ

Τὰ πάντα ἀρνήθηκα γιὰ σὲ
ἀκόμη καὶ τὴ πίστι ποῦ πιστεύω
τρέχω στοὺς δρόμους σὰν νὰ ἤμουνα τρελλὸς
καὶ οὔτε καὶ 'γὼ δὲν ξέρω τί γυρεύω.

Πέφτω νὰ κοιμηθῶ καὶ δὲν μπορῶ
τὸ κουρασμένο μάτι μου νὰ κλείσω,
μισῶ τὸν κόσμο κι' ὅ,τι κι' ἂν θωρῶ,
γιατὶ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔχω τί νὰ ἐλπίσω.

Γέρνω τ' ἀποσταμένο μου κορμὶ
καὶ αἰσθάνομαι πῶς γρήγορα θὰ σβύσω.
Ἔφταιξα ἐγώ !!... σ' ἀγάπησα πολὺ
καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ σὲ μισήσω !!

Ζάκυνθος — Ἄγγελος Σαλούτσης

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

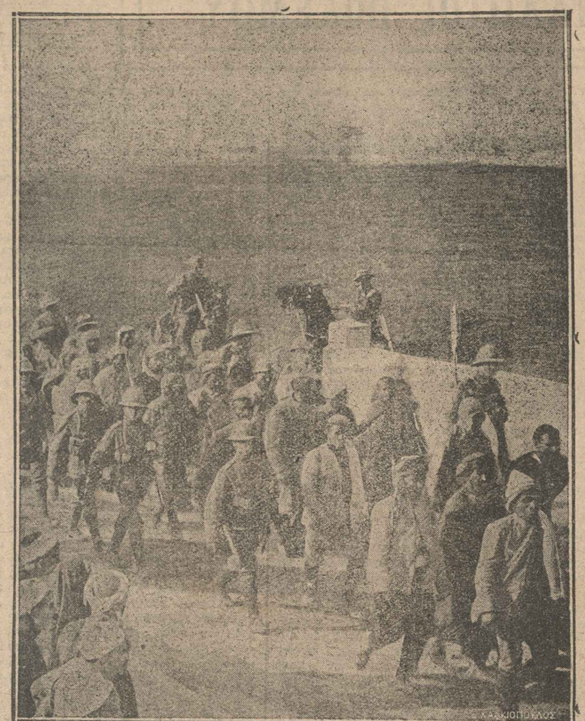

Εἰς τὰ Δαρδανέλλια. — Τοῦρκοι στρατιῶται αἰχμαλωτισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ στρατοῦ, μεταφέρονται εἰς τὴν Αἴγυπτον.

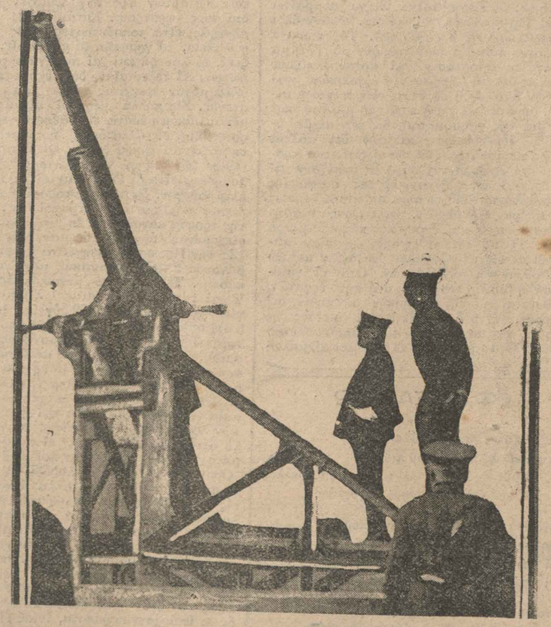

Τηλεβόλον Γαλλικὸν εἰδικῆς κατασκευῆς πρὸς ἀπόκρουσιν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων. Τὰ τοιαῦτα τηλεβόλα ἔχουν ἐπιφέρει μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὰ Γερμανικὰ ἀεροπλάνα καὶ Ζέπελιν.

ΑΙ ΟΧΥΡΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚὰ καπανεῖς ἐργαζόμενοι εἰς τὴν κατασκευὴν ὀχυρώματος. Εἶνε γν ελειότητα κατασκευῆς καὶ ποίαν περιωπὴν χρησιμότητος ἔλαβον τὰ κατὰ τὸν διεξαγόμενον Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ἡ ἀντοχὴ δὲ τῶν τάσεων ὀφειλομένη εἰς τὴν δεξιότητα τῆς κατασκευῆς των ἀλλὰ καὶ τοῦ ὁπλισμοῦ, ἐδημιούργησε τὸν λεγόμενον «ἀγῶνα τῶν χαρακωμ ρώματα τῆς σήμερον, σύμφωνα μὲ τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις καὶ ἀκρίνονται εἰς ὕψος, ἀλλ' ἐκτείνονται κυρίως εἰς βάθος, ἐντὸς τῆς θύτερα δὲ σημεῖά των εἶνε αἱ ἀποθῆκαι πυρομαχικῶν, διαμοναὶ τῶν τὰ περισκόπια κλπ.

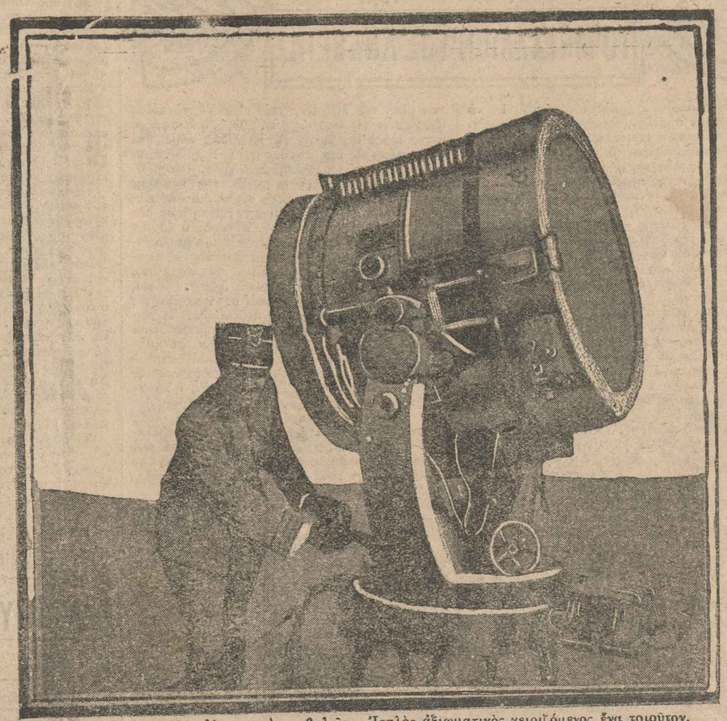

Πῶς εἶνε οἱ μεγάλοι ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς. — Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς χειριζόμενος ἕνα τοιοῦτον.

Τὸ ὑγρὸν πῦρ εἰς τὸν πόλεμον. — Γερμανὸς στρατιώτης ἐξακοντίζων διὰ μηχανήματος τὸ ὁποῖον φέρει ἐπὶ τῆς ράχεως καὶ ἐν εἴδει γυλιοῦ, ὑγρὸν πῦρ ἐναντίον Γαλλικοῦ χαρακώματος κατά τινα τῶν τελευταίων μαχῶν.

Πολεμικὸν διήγημα

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΔΡΕΙΑΣ

Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ μάχη εὑρίσκετο εἰς τὸ κρισιμώτερον σημεῖον, ὅταν τὰ μυδραλλιοβόλα μὲ τὸ ἀδιάλειπτον κροταλισμόν των, ἐσκόρπιζον γύρω τὸν θάνατον, ὁ λοχίας δὲν ἔπαυε καὶ τότε νὰ συλλογιέται τὴν Μαριέτταν του, μὲ τὸ φαιδρόν της προσωπάκι, καὶ τὰ ἐκφραστικά της μάτια. Ἀλήθεια, τί ἀντίθεσις μὲ τὰ θεάματα ἐκεῖνα τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου ποῦ ἔβλεπε γύρω του. Ἐσκέπτετο, πῶς ἔβλεπε τὴν φυσιογνωμίαν της μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ τοῦ δίδῃ θάρρος. Καὶ βέβαια, ἔπρεπεν νὰ ἦτο γενναῖος πάντοτε, διὰ νὰ κερδίζῃ τὴν ἀγάπην τῆς Μαριέττας, ποῦ τόσοι ἄλλοι τὴν ἐκορτεζάριζαν.

Ἡ Μαριέττα ἦτο κόρη ἑνὸς πεταλωτοῦ εἰς ἕνα χωριό. Ἂν καὶ εἶχε φήμην ὅτι τῆς ἄρεσαν οἱ μικροέρωτες, ἐν τούτοις ὁ νεαρὸς λοχίας δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τίποτε. Πάντοτε δέ, ὅταν ἐπρότεινε εἰς τὴν Μαριέτταν νὰ στεφανωθοῦν, ἐκείνη τοῦ ἀπήντα χαριτωμένα.

— Οὖφ καϋμένε καὶ σύ, τί βιάζεσαι ἔτσι· ἔχουμε καιρό.

Ἐξερράγη ὁ πόλεμος. Ὅλα τὰ παλληκάρια ἔφυγον γιὰ νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴν πατρίδα. Μαζὺ μ' αὐτὰ καὶ ὁ λοχίας ὁ ὁποῖος ἀποχαιρετῶν τὴν Μαριέτταν τῆς εἶχε εἰπῆ:

— Θὰ μὲ περιμένῃς, μικρούλά μου· ἔ; Καὶ ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος θὰ μὲ πάρῃς· ἔ;

Ἐκείνη μὲ δάκρυα τοῦ τὸ ὑπεσχέθη· ἀλλὰ τοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς φέρῃ τὸ....μετάλλιον τῆς ἀνδρείας! Καὶ τὸ εἶχε ζητήσει αὐτό, ἀστειευομένη ἴσως· ἀλλ' ὁ λοχίας τὸ ἐπῆρε κατάκαρδα καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνειρόν του.

Ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸ Σύνταγμά του ἐμάχετο εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, καὶ ὅταν εὕρισκε καιρὸν ἔγραφε εἰς τὴν Μαριέτταν πῶς προσπαθεῖ παντοιοτρόπως νὰ ἀναδειχθῇ διὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸ ποθούμενον μετάλλιον. Μὰ δὲν τὸ κατώρθωνε ἀκόμη.

Ἡ περιφρόνησίς του πρὸς τὸν θάνατον ἦτο παραδειγματική, οἱ στρατιῶται τοῦ λόχου, λαμβάνοντες θάρρος, εἶχον γείνει καὶ ἐκεῖνοι ριψοκίνδυνοι εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε εἴς τινα ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κατώρθωσε μόνον ὁ λόχος τοῦ λοχίου νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐχθρόν, διὰ νὰ ὑποχωρήσουν ἐν τάξει οἱ λοιποί. Ὁ λοχαγὸς συνεχάρη τὸν λοχίαν, τὸν ἀνέφερεν εἰς τὸν Συνταγματάρχην καὶ ὁ λοχίας ἐπροβιβάσθη ἀμέσως εἰς ἀνθυποσπιστήν. Τὸ γεγονός, ἐώρτασε καὶ ἡ Μαριέττα μὲ τὸ χωριό της. Ἀλλ' ἡ Μαριέττα δὲν τῆς εἶχον κάμει ἐντύπωσιν τὰ χρυσᾶ τώρα γαλόνια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της· ἤθελε πάντοτε τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρείας!

Ὁ λοχίας δὲν σκέπτεται τώρα τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς θὰ σωθῇ αὐτὸς καὶ τὸ σύνταγμά του, εἰς τὴν περίπλοκον θέσιν ποῦ τοὺς εἶχε θέσει ὁ ἐχθρός, ὁ ὁποῖος ὁρμητικῶς ἐπελαύνων ὅλην τὴν ἡμέραν, τοὺς εἶχε εἰς τὸ τέλος ἀναγκάσει εἰς ὑποχώρησιν. Ὁ σημαιοφόρος μὲ τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς πατρίδος, ἐπρόφθασε νὰ πέσῃ εἰς ἕνα ποτάμι καὶ κολυμβῶν, προσεπάθει τώρα νὰ ἐξέλθῃ ἀντίπεραν. Βροχὴ ὁμοβροντιῶν ἐξετοξεύετο κατὰ τῆς κεφαλῆς του· ἀλλ' ἐκεῖνος βουτοῦσε συχνά, καὶ ἀπέφευγε νὰ κτυπηθῇ. Μίαν στιγμὴν ἐφάνη πῶς δὲν ἐσκόπευε ν' ἀναφανῇ πλέον. Εὐτυχῶς ὁ λοχίας παρακολουθῶν ὄπισθεν ὀλίγον τοῦ σημαιοφόρου κατώρθωσε διὰ τεχνικῆς βουτιᾶς νὰ τσακώσῃ τὴν ἀγαπημένην σημαίαν τῆς πατρίδος, καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἐκεῖ, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐχθρικὰς σφαίρας ἐκρύβη ἀμέσως εἰς μίαν ἐδαφικὴν ἀνωμαλίαν. Ἡ σημαία καταμουσκεμένη, κατατρυπημένη ἀπὸ τὰς σφαίρας ἐσώθη! Ἔτρεχε τώρα μὲ καλπασμὸν τὸ ἱππικὸν τὸ δὲ πυροβολικὸν τοποθετηθὲν ἐγκαίρως πρὸ τῆς ὄχθης, ἀπεδεκάτιζε τοὺς ὁρμῶντας ἐχθρούς. Μετ' ὀλίγον, ἡ καταδίωξις τοῦ ἐχθροῦ ἀνεκόπη, καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ λοχίου ἀνεσυνετάσσετο πάλιν μὲ τοὺς ἡμίσεις ὅμως τῶν ἀνδρῶν του ποῦ εἶχε πρότερον. Ἡ σημαία, χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ δεξιότητα τοῦ λοχίου, ἐσκέπαζε πάλιν ὑπὸ τὴν ἱερὰν σκέπην τοὺς ἄνδρας τοῦ Συντάγματος· ἀλλ' ὁ λοχίας δὲν ἦτο μεταξὺ αὐτῶν.

Τὸν εἶχον μεταφέρει εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Σὲ συγχαίρω, ἀνδρεῖέ μου, τοῦ εἶπεν ὁ ἀρχίατρος.

Ἐκεῖνος μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια του, θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφίνει ὁ πόνος τῆς πληγῆς του.

— Ἔσωσες τὴν σημαίαν· ἡ Πατρὶς σὲ εὐγνωμονεῖ!

Ὁ λοχίας κλαίει σὰν παιδί. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Συνταγματάρχης τὸν ἐπισκέπτεται, τοῦ σφίγγει δυνατὰ τὸ χέρι, τὸν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τοῦ καρφώνει εἰς τὸ πληγωμένον του στῆθος τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρείας!

Τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρείας! Αὐτὸ τὸ τόσον ἐπιθυμητὸν ἤρχετο λοιπὸν τόσον ἀργά; Ὤ! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικήν του.

Ὁ λοχίας, μὲ ὅσας δυνάμεις εἶχε, ὑπεγείρεται καὶ ψιθυρίζει μὲ διακεκομμένην φωνήν:

— Τὸ μετάλλιον, στείλατέ το, παρακαλῶ, εἰς τὴν Μαριέτταν!

Ἔπειτα ὁ ἀνδρεῖος ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος ἔπεσε εἰς τὸ κρεββάτι καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα· μὰ εἰς τὸ εὐγενικόν του πρόσωπο ἐχύθη ἡ ἔκφρασις τῆς ὑπερτάτης εὐχαριστήσεως ποῦ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του.

Ἡ δυστυχισμένη Μαριέττα ἔκλαυσε ὅσον δὲν εἶχε κλαύσει ποτέ της· τὸ φαιδρόν της πρόσωπον εἶχε γείνει ἀπὸ τότε μελαγχολικόν. Δὲν εἶχε πλέον ἄλλην χαρὰν εἰς τὴν ζωήν της, παρὰ νὰ νοσηλεύῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου.

Ἀντ. Ἀθηναῖος

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ ΜΟΝΟΜΑΝΙΑ

Δύο ὁδοιπόροι μεταβαίνοντες ἀπὸ μιᾶς πόλεως εἰς ἄλλην, ἐστάθμευσαν κάτωθεν γηραιᾶς πλατάνου ἵνα ἀναπαυθῶσιν. Ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζοντο νὰ ἀναχωρήσωσιν, ἀνέγνωσαν ἐπί τινος μαρμαρίνης πλακός, ὁμοιαζούσης πρὸς τάφον, πλησίον τῆς πλατάνου κειμένου, τὰς λέξεις: «Ἐνταῦθα κεῖται ἡ ψυχή μου. Δ.... Χ....»

Ὁ πρῶτος ἐγέλασε διὰ τὴν παραδοξότητα τῆς ἐπιγραφῆς. Ὁ δεύτερος ὅμως ὀλιγώτερον ἐπιπόλαιος, ἐσκέφθη ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ συντρόφου του προφασιζόμενος πρόφασίν τινα, ἔπειτα δὲ ἀνενόχλητος νὰ ἤνοιγε τὸν τάφον, εὑρίσκων τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε.

Πράγματι οὕτως ἔκαμε. Ὅταν ὅμως ἤνοιξε τὸν τάφον. ἀνελπίστως εὗρεν ἐντὸς αὐτοῦ μικρὸν χρηματοκιβώτιον πλῆρες χρημάτων. Πλησίον τοῦ χρηματοκιβωτίου ὑπῆρχε καταπακτὴ ἥτις ἀνοίγουσα ὡδήγει εἰς τὸν κυρίως τάφον. Ἐπάνω δὲ εἰς τὴν καταπακτὴν τεμάχιον χάρτου ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἔζησα πλούσιος καὶ φιλάργυρος. Τὰ χρήματα ἦσαν δι' ἐμὲ πολυτιμώτερα καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς μου. Διὰ τοῦτο μὴ θελήσας ταῦτα νὰ κατασπαταληθῶσι ὑπὸ ἀγνωμόνων κληρονόμων, ἐπεθύμησα ἡ φιλαργυρία νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ τούτου μνήματος. Σὺ ἄγνωστε ὅστις ἐσκέφθης νὰ ἀνοίξῃς τὸν τάφον τοῦτον, λάβε τὰ χρήματα ταῦτα. Προσπάθησε δὲ ὅπως διὰ τῆς ἐργασίας σου πολλαπλασιάσῃς αὐτά».

Ὁ ὁδοιπόρος ἔλαβε τὴν ὑπέρογκον περιουσίαν τὴν ὁποίαν περιεῖχε τὸ χρηματοκιβώτιον διδαχθεὶς συγχρόνως ὅτι πράγματι ψυχὴ τοῦ φιλαργύρου εἶνε τὸ χρυσίον....

Ἀθῆναι *Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος*
(ἐξ Αἰτωλικοῦ)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ,

ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΟΓΡΑΦΗ Η ΕΙΡΗΝΗ:

Συνέχεια τῶν ἀπαντήσεων

699.—Βερολῖνον.—**Μαρ. Δαπέργολα** (Κέρκυραν).
700.—Θεσσαλονίκην.—**Κ. Ἀλεξάνδρου.**
701.—Προκαταρκτικὴ Χάγην, ὁριστικὴ Βερολῖνον.—**Ἐμμ. Μπουρνιᾶς** (Ἀθῆναι).
702.—Προκαταρκτικὴ Χάγην, ὁριστικὴ Κωνσταντινούπολιν.—**Γορίλλας** (Ἀθῆναι).
703.—Πεκῖνον.—**Παν. Φάντης** (Ἰωάννινα)
704.—**Κ. Ὀρφανίδης** (Σάμον).

Παρακολουθήσατε ὅλοι καὶ ὅλαι εἰς τὴν «Ἑλλάδα» τὸ νέον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα Σπυρ. Α. Ποταμιάνου

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Στάθην Μάστοραν. Ποιήματα χωρὶς νόημα· προσεπαθήσαμεν, πλὴν δυστυχῶς ὁ Πήγασός σας φαίνεται ἀνέρχεται πολὺ ὑψηλά. —**Ἀλεξ. Μωραΐτην, Α. Παλαμάραν, Σωσὼ Ξυδιά, Σ. Πασπαλάκην, Ἀγγ. Βερύκιον.** Αἱ ποιήσεις πρέπει πρὸ παντός, νὰ ἔχουν κάποιο νόημα· ἡ ποίησις, ἐγράψαμεν, ὅτι ἀπαιτεῖ ὁμοιοκαταληξίαν, ἰσοσσυλαβὰς εἰς τοὺς στίχους, μουσικὴν ἁρμονίαν, καὶ μίαν μόνον γλῶσσαν, δηλαδὴ ἢ καθαρεύουσαν μόνον, ἢ καθωμιλημένην· ἄλλως γράφετε εἰς τὸ πεζόν, ὅπου περιορισμοὶ δὲν ὑπάρχουν, καὶ ὅπου φαίνεσθε εὐδοκιμοῦντες.—**Οθ. Ματαράγκαν** Δὲν ἐλήφθη.—**Ἀριστέαν.** Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐλήφθησαν τὰ χειρόγραφα χωρὶς τὸ ἀντίτιμον, ἐν τούτοις στείλατε ἐκ νέου τὴν δημοσίευσιν, διότι ἡ προηγουμένη κατεστράφη διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἀφοῦ ἐπιμένετε. — **Δ. Κουμουνδοῦρον.** Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου Θεσσαλονίκην. — **Σ. Τορτορέλην.** Εἰς ξένην γλῶσσαν δὲν δημοσιεύονται.—**Ζ. Φεγγάρη.** Ἐντελῶς ἀκατάλληλον. — **Ν. Α. Β.** Ὅσα θεωροῦνται κατάλληλα δημοσιεύονται ἄνευ διακρίσεως. —**Πολυπ. Κρητικόπουλο.** Ἀφοῦ δὲν ἐδημοσιεύθη σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη.— **Ν. Δελαγραμμάτικαν.** Θὰ στοιχίσῃ δραχ. μίαν καὶ 45, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ὄνομα τῆς ἑορταζούσης θὰ δημοσιευθῇ διακεκομμένον. — **Χρ. Α. Παπαδόπουλον.** Συνδρομὴ πρὸς ἐγγραφήν σας ἐλήφθη. Μόνον διὰ μίαν ἑξαμηνίαν.—**Δημ. Τερτιλίδην.** Συνδρομὴ πρὸς ἐγγραφήνσας ἐλήφθη. — **Οὐσσάρον.** Θὰ φροντίσουμε νὰ διορθωθῇ. — **Π. Κολτσιδόπουλον.** Στείλατε τὴν καταχώρισιν Ἀνταλ. νὰ δημοσιευθῇ διὰ τὰ λοιπὰ θὰ ὁδηγηθῆτε σὺν τῷ χρόνῳ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς «Ἑλλάδος». — **Ἐλ. Θαυμαστήν.** Διατί ἐπιμένετε; ἂς ἔλθῃ νὰ λάβῃ τὸ ὀφειλόμενον.— **Διον. Παράσχην.** Εὐχαρίστως, ἀλλὰ προτιμῶνται τὰ πλέον ἐπίκαιρα. — **Γ. Μάρκου.** Διὰ τὰς καταχωρίσεις δραχ. τέσσαρας καὶ 50.—**Π. Ρίσκαν.** Γράψατε σαφέστερα τί θέλετε, ἡ πρώτη ἐπιστολή σας δὲν ὑπάρχει.—**Ν. Κουμιώτην.** Ὁδηγηθῆτε ἀπὸ τὸ φύλλον. — **Β. Παγκράτην.** Τὸ ποίημά σας στοιχίζει δραχ. δύο καὶ 10, στείλατε τὸ ὑπόλοιπον διὰ νὰ δημοσιευθῇ. —**Ἀνδρ. Καποῦτσον.** Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη.—**Γ. Παπαχριστόπουλον.** Συνδρομὴ πρὸς ἐγγραφήν σας ἐλήφθη. — **Ἐλ. Μαυράκη.** Συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη.—**Δημ. Καραπάνον.** Δυστυχῶς ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν. — **Δυστυχ. Μαρκονιστή.** Οἷον δήποτε ποσόν.—**Κ. Λιανόν.** Θὰ στοιχίσῃ δραχ. 15 μὲ μόνον τὸ ὀνοματεπώνυμον κάτωθι τῆς εἰκόνος.—**Γορίλλαν.** Δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν.—**Γ. Ζαρλᾶν.** Πρὸ παντὸς νὰ μᾶς στείλετε τὴν διεύθυνσίν σας.—**Φ. Γιοφ.** Πολὺ πρὶν γράψετε ἐστάλησαν χρήματα. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη «Τὰ περιερ. τοῦ στρατοῦ» καὶ «ὁ Τολστόϊ». Ἐπιστολαί σας ἐστάλησαν. — **Μυστηρ. Ὑποβρύχιον.** Τὸ ἓν ἐκ τῶν τριῶν ἦτο ἀκατάλληλον.— **Ἑλέν. Ρουσίδου.** Τὰ φύλλα ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας στέλλονται τακτικά.

Ἀστέρην Ἄλφαν, Κ. Τζωρτζίδην, Γ. Παπαποστόλου, Γ. Παπαθανασίου, Κ. Χαράπην, Πολυαδικ. Ναυτάκι, Σπ. Κλαυδιανόν, Χ. Χριστιάνον, Ἀπηλπισμ. Καρδίαν, Λ. Ἐκκλησιάρην, Γρ. Τσοκᾶν, Ι. Παναγιατόπουλον, Β. Βαρδακιώτην, Στ. Μάστοραν, Μίαν Χαλεπιανήν, Μ. Σακελλαρίδην, Ν. Καρακῖτσον, Π. Ρίσκαν.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν προσεχῆ Τρίτην 17 Νοεμβρίου καὶ ὥρᾳ 6 μ. μ. ὁ κ. Ἀλέκος Κ. Μωραΐτης ποιήσεται διάλεξιν ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ περὶ τῶν «Αἰτίων τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου».

Μασσάζ, καθ' ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς Ἐπιστήμης. **Αἰμιλία Βραχλιώτου,** Ἀθῆναι ὁδὸς Ἱπποκράτους 40.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΤΟΥΑΛ

Ὁ μῖμος κ. Γερ. Γιαννούλης

Εἰς τὸ «Ἐτουάλ» τὸ ἀνακαινισθὲν θέατρον τῆς ὁδοῦ Προαστείου, θὰ δοθῇ σήμερον τὸ ἀπόγευμα (ὥρα 5 μ. μ.) μία περιεργοτάτη *οἰκογενειακὴ* παράστασις ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην κ. Γερ. Γιαννούλην, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην ἀπαράμιλλον ἐπιτυχίαν εἰς τὰς μιμήσεις, μὲ τὴν συνεργασίαν καὶ ἄλλων καλλιτεχνῶν. Τὸ πρόγραμμα εἶνε πλουσιώτατον. Κωμῳδίαι, μονόλογοι, δυωδίαι, φαντασμαγορικοὶ χοροὶ καὶ μιμήσεις. Τοὺς χοροὺς θὰ ἐκτελέσῃ ὁ κ. Γιαννούλης, ὅστις ἐπίσης μεταμφιεζόμενος καταλλήλως θὰ μιμηθῇ τὰς γνωστοτέρας Ἑλληνίδας ἠθοποιούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰς Κας καὶ Δας Κυβέλην, Κοτοπούλη, Ρεζάν, Ἔνκελ, Βορδώνη, Κυπαρίσση, Ἀφεντάκη κλπ. Οἱ χοροὶ τῆς «Ψυχῆς» καὶ τῆς «Πεταλούδας» θὰ εἶνε μιμήσεις τῆς Δούγκαν καὶ τῆς Ρωσσίδος χορευτρίας Ναπιερκόσκα. Ἡ ποικιλία καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ προγράμματος θὰ προκαλέσουν ἀναμφιβόλως μεγάλην συρροήν. Αἱ τιμαὶ εἶνε Αης δρ. 2 καὶ Βας δρ. 1.

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΜΑΤΙΑ

Μέσ' στὴ θολή σου τὴ ματιὰ τὸν πόνο ἀντικρύζω
καὶ τὸ πικρὸ παράπονο ὁπόταν σ' ἀτενίζω
τί ἔχεις καὶ μαραίνεσαι γιατ' εἶσαι πικραμένη
γλυκειὰ γαλανομάτα μου ξανθή μου χαϊδεμένη;
γιατί τὸ δάκρυ σου αὐτὸ στὴν γῆν πικρὸ σταλάζει
καὶ ἡ θλιμμένη σου ματιὰ μὲ πόνον μὲ κυττάζει;
τὰ κοραλλένια χείλη σου ποῦ εἶνε ζυμωμένα
μὲ τῶν ἀνθέων τὸν χυμόν, γιατί εἶνε μαραμένα;
εἰπέ μου ἀγγελούδι μου κρινοροδοπλασμένο,
τί ἔχεις καὶ μελαγχολεῖς, γιατ' εἶσαι χολιασμένο;
μήπως κι' ἐμάλωσε κανεὶς τὴν ἄδολη καρδιά σου
γι' αὐτὸ κυττάζει μὲ καϋμὸ ἡ φλογερὴ ματιά σου;
ἢ μήπως σὲ γελάσανε μὲ λόγια πλανεμμένα
καὶ οὕτω πῶς σοῦ εἴπανε πῶς εἶνε ἀπὸ σένα
οἱ ἄγγελοι πιὸ ἔμμορφοι καὶ πιὸ λευκοὶ οἱ κρῖνοι
γι' αὐτὸ τὰ μάτια σου κρουνοὺς σὰν κρυσταλλένια [κρήνη
ἀκαταπαύστως δάκρυα ὅλην τὴν ὥραν τρέχουν
καὶ τὸ λευκόν σου πρόσωπον ξανθή μου περιβρέχουν;
ἢ πάλι μὴ σοῦ εἴπανε ὡραία μου παρθένα,
πιὸ χρυσοξανθοπλόκαμος πῶς εἶνε ἀπὸ σένα
ἡ πούλια ἡ ὁλόχρυση τοῦ οὐρανοῦ τ' ἀστέρι
καὶ μοῦ πικράθηκες γι' αὐτὸ ξανθό μου περιστέρι;
Ὄχι, δὲν εἶνε πίστευσε στὸν κόσμο φῶς μου ἄλλη
νὰ ἔχῃ τὰ ἀφρόπλαστα καὶ ζηλευτά σου κάλλη,
οὔτε τὴν σαγηνευτικὴν καὶ ἱλαρὰν ματιά σου
μὴ σὲ γελᾶνε καὶ γι' αὐτὸ χαλάει ἡ καρδιά σου
τέτοια νεράϊδα πίστευσε ξανθή μου σὰν καὶ σένα,
δὲν εἴδανε τὰ μάτια μου τόσον καιρὸ στὰ ξένα,
σὺ εἶσαι πούλια τ' οὐρανοῦ, σὺ εἶσαι ἀγγελοῦδι,
σὺ εἶσαι τῆς ἀνοίξεως τὸ πιὸ γλυκὸ λουλοῦδι,
σὺ εἶσαι Λούλα μου γλυκειὰ τῶν ῥόδων τὸ καμάρι
καὶ σὺ ἐπίσης τ' οὐρανοῦ τὸ μαγικὸ φεγγάρι!

Νῖκος Δ. Πετρόπουλος
Καλλιτέχνης Μανδολίστας

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

125 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πέρνουμι πδάρ' π' λιέτι γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πουλυλουγῶ μέσσ σὶ ζητουκραὲς κὶ σὶ κλάματα, Ντούχνιασι τοῦ χουργιὸ ντούχνιασι. Ἄλλοι κλαῖνι οὐρὲ κι' ἄλλοι σκούζουνι κι' φνάζουνι:

— Στοῦ καλὸ οὐρὲ πιδγιά.
— Μὶ τοὺ καλὸ νὰ ρθῆτι.
— Καλόνι γυρσμό.
— Νὰ τς φᾶτι τς Γουργάρς οὐρὲ μὶ τὰ δόντγια.
— Νὰ μπῆτι στ' Σόφιγια κὶ νὰ τὴν καταλιάβιτι δίοντους!...

Κὶ δόσ' τ' φλιὰ οὐρὲ κὶ δόσ' τ' νὰ κλιαίῃ κὶ νὰ κόβιτι ἡ Μαργούλα κὶ νὰ φουνουλουγάῃ:

— Οὐὢϊχ μανούλα μ'!... Ποῦ πᾶς βλαστάρι μ' κανιρίνι μ', ποῦ πᾶς στὰ ξένα, ποῦ πᾶς στοὺν πόλμου μέσ' τ' φουτιά!

— Κὶ δίνουμι οὐρὲ κὶ πέρνουμι τὰ τιλιυταῖα φλιὰ κὶ κόβουμι πλιέουν δρόμου. Φεύγουμι γιὰ νὰ φεύγουμι.

— Τρέχα, λιέου, Χατζαρουκουμένι νὰ μ' πιράσ' οὐ πόνους κι' οὐ σπαραγμός.
— Τρέχου οὐ ἴερμους.
— Τρέχου ἀποῦ ρυτήρους κὶ χάνουμι.
— Ξιπατώθηκα.

Κὶ νὰ σᾶς τὰ ποῦ οὐρὲ ἀναγγουστάδις μὶ τρίγιω μναχὰ λόγια.

Μπαίνουμι στοῦ καράβ' φτάνουμι στοῦ Μωρηᾶ, πδάμι στοῦ σιδηρόδρουμου, κατιβαίνουμι στοῦ, Πειραία, μπαρκάρουμι στοῦ βαμπόρου, ξιμπαρκάρουμι στὴ Σαλουνίκη, φτάνουμι μ' ἕνα σάλτου στ' Φλώρνα κὶ νά μας οὐρὲ μέσα στοῦ Σιρβικὸ ἰέδαφους χουρὶς νὰ μᾶς πάρουνι μυρουδγιά.

— Τώρα, λιέου, Χατζαρουκουμένι τοῦ νοῦ σ'.
— Ντηλιαδής...
— Ντηλιαδὴς πρόσιξι πουῶς πιρπατᾶς κὶ πιρπάτα μὶ τοῦ τφέκι στοῦ χέρ'.
— Γιατί;
— Γιατὶ μὶ λιγοῦλι οὐρὲ θ' ἀνταμώσουμι κουμιτατζῆδις κὶ φεὶδ' κὶ μουνουμιρίδα π' τς ἔφαϊ!...

Ἰὲν τοῦ ἄμα τοῦ θᾶγμα οὐρὲ πιδί μ'. Τοῦπα κὶ γίνηκι τοῦ ἴερμου. Αὐθουρεὶ κὶ παραχρῆμα π' λιέτι. Καθοὺς προυχουρᾶμι σ' ἕνα ξηρὸ ρέμα πούτανι γύρου, γύρου πλατάνια ἀκοῦμι π' λιέτι κάτ' νὰ τριζουβλάῃ.

— Σιρπιτὸ λιέει οὐ Χατζαρουκουμένους κρυφίους κι' ἀγάλια.
— Οἴ, τ' λιέου.
— Ἀμ' δά, μ' λιέει.
— Ἄθρουπους.
— Μᾶς κατασκουπεύουνι;
— Ἰέτσ' φσίνιτι.
— Τί δέουν γ̆νέσθι.
— Κράτα τοῦ τφέκι στὰ χέργια.
— Τοῦ βαστάου.
— Κὶ κάτσι κατὰ ἧς γιατ' φαίνιτι πουῶς δὲν μᾶς καταλάβανι.
— Τοῦ λπόν;
— Τοῦ λπὸν νὰ ξιπρουβάλῃ κανίνας νὰ δγιοῦμι πιρὶ τίνους πρόκειτι κὶ νὰ βαρέσουμι στοὺν σταυρό.
— Οὐόπους θέλς.
— Κάτσι...

Κὶ καθούμαστι οὐρὲ π' λιέτι κατὰ ἧς κὶ καρτιρᾶμι κὶ πιριμένουμι. Πέρασι οὐρὲ ἀρκιτὴ οὐρούλα κὶ δὲν φάνηκι κανίνα ζαγάρ'.

— Ἄϊντι, μ' λιέει οὐ Χατζαρουκουμένους σήκου νὰ φεύγουμι.
— Ἀποῦ τώρα; τ' λιέου.
— Βιβαίους.
— Βιβιώθηκις οὐότ' δὲν εἶγι τίπουτις;
— Τιλείους.
— Πάει καλουῶς.
— Πρὶν ὅμους οὐρὲ πιδγιά μ' κάνουμι πῶς σκουνόμαστι ἀκοῦμι πάλι νὰ ξηρουσίζουνι τὰ κλαδιά. Κάποιους οὐρὲ πιρπαταγι σγανὰ-σγανὰ ἰκσῖ κουντά.
— Λούφαξι, λιέου, Χατζαρουκουμένι κὶ σ' ἔφαϊ τοῦ φετό.
— Αἴ!...
— Βιβαίους.
— Τ' εἶνι;
— Κουμιτατζῆς.
— Κουμιτατζῆς!...
— Ἔμ' δά;

Κὶ δὲν καρτιρέσαμι οὐρὲ πουλλὴ οὐώρα. Κὶ νὰ κὶ φάνηκι ἀπόδιπλα ἀποῦ κάτ' ξηρουχόρταρα ἰένας κουμιτατζῆς, ἰένας ἀρκουδιννημένους νὰ πααίνῃ σουρνάμινους κυττάγουντας διξὰ κι' ἀριστιρά.

— Τ' εἶν' αὐτούνους, λιέει οὐ Κώτσους.
— Κουμιτατζῆς, τ' λιέου.
— Μπάϊ.
— Ναῖσκι.
— Ποῦ πααίν';
— Κατασκουπεύ'.
— Ἰένας μναχός τ' εἶνι;
— Ἄκα.
— Ἀμ' δά;
— Ἰέρχουντι ἀποῦ πίσου κι' ἄλλοι.
— Τί δέουν γινέσθι τουώρα οὐρὲ Μήτρου;
— Τουώρα;
— Ναῖσκι.
— Βάλτ' ρίγανη.
— Ντηλιαδὴς οὐρὲ πιδί μ'; Ἄ;
— Ντηλιαδὴς θὰ καθήσουμι ἰδῶ γιὸ κὶ θὰ ἀδγιάσουμι κάμπουσα φσέκια.
— Αἲ μανούλα μ'!...
— Σκιάζισι οὐρὲ ἄφαλι;
— Ἰγὼ νὰ σκιαχτοῦ;
— Ἀμ' δά;
— Οὐρὲ λιέου οὐότ' ἰέχ' νὰ γινῇ ἄγριγιουν ἱματουκύλισμα π' θὰ πάῃ γόνα.
— Κὶ δὲν χαίρισι;

Κὶ ἀλθνὰ οὐρὲ ἰκείνους οὐ γουρνουμύτς π' καθόταν κὶ γούρλουνι τὰ μάτια τ' σὰ δῶ κὶ σὰ κεῖ μίνια κὶ δὲ μᾶς ἀνακάλυψι οὐ ἰρίφς ἄρχισι νὰ σουράῃ.

— Μήτρου, μ' λιέει οὐ Κώτσους, τ' εἶν' αὐτούνου οὐρέ;
— Ποίγιου.
— Τοῦ σύοριγμα.
— Δὲν καταλαβαίνς;
— Ἄκα.
— Σουράει γιὰ νὰ μαζουχτοῦνι κ' οἱ ἄλλοι.
— Τοῦ λπόν;
— Τοῦ λπόν, φουτιὰ τ' ἀφλότιμ' στοὺν σταυρό.
— Νὰ τοὺν προυβουλήσου Μήτρου μ';
— Ἄκα.
— Γιατὶ οὐρὲ ἀδιρφούλη;
— Θὰ τοὺν προυβουλήσου ἰγώ.
— Ἄσι μι.
— Κάτσι κάτ' σ' λιέου ζαγάρ'.

Κὶ πριχοῦ οὐρὲ προυφτάσ' νὰ κάμ' χειρουνουμία οὐ Χατζαρουκουμένους, ἁρπάζου τοῦ τφέκι τοὺν σκουπεύου κὶ τοὺν πέρνου μέσα στοῦ ριζάφτ' τοὺν ἀφλότμουν. Ἰέκανι οὐρὲ μίνια νὰ σκουθῇ ἀπάν' κὶ ξαπλώθηκι ὕστερις κάτ' σὰν τοῦ κουττόπλου χουρὶς νὰ βγάλ' ἄχνα.

Ἄϊντι οὐρὲ κὶ ἀρχίνησι ἀμέσους τοῦ πατιρντὶ τοῦ μιγάλου. Πλακώσανι ἀποῦ μακριγιὰ οἱ κουμιτατζῆδις ἰένας ἀπάνου στοὺν ἄλλουνι. Ποῦ σὶ πνεῖ κὶ ποῦ σὶ σφάζ' πλιέουν. Ἤσαντι οὐρὲ καμμιὰ δικαπινταριὰ κὶ τρέχανι κὶ οὐρλιάζανι Παναγιά μ' βόηθα.

— Χατζαρουκουμένι, φνάζου, τοῦ νοῦ σ'.
— Τί νὰ κάνου οὐρὲ Μήτρου μ';
— Βάρα στοὺν σταυρό.
— Βαράου.
— Κρύψ' πίσου ἀπόνα λιθάρ' κὶ σὶ θέλου νὰ βγῇς οὐρὲ νικητὴς κὶ τρουπιοῦχους.
— Γένοι του.

Κὶ ἄρχισι ἀμέσους οὐρὲ τοῦ κακὸ τοῦ μιγάλου. Ἰκεῖ νὰ σαστι οὐρὲ πιδγιὰ νὰ γλιέπατι τί γινότανι. Χάλαλι οὐ κόσμους χάλαγι. Τς δυὸ πρώτς κουμιτατζῆδις π' ρχόντανι οὐρὲ τς κάναμι κὶ κουτρουβουλήσανι τς λάσπις χουρὶς νὰ βγάλουνι ἄχνα. Πάτησα μίνια ἰγὼ στὰ φυλλουκάρδγια ἰνός, μίνια οὐ Χατζαρουκουμένους τ' ἄλλου κὶ δὲν εἴπανι οὔτι Πάτιρ ἡμῶν. Οἱ ἄλλοι οὐρὲ δὲν ἰκρυτιόντανι ἀπ' τ' μανία τς. Εἴχανι ἀνάψ' κ' εἴχανι κουρώσ'. Οὐρλιάζανι οὐρὲ καθοὺς προυχουράγανι. Βαράγανι στοῦ σταυρό. Εἴμαστι ὅμους καλὰ ταμπουρουμένοι κ' οἱ σφαῖρις σκάγανι ἀπάν' τς πέτρις. Ἰγὼ ξάπλουσα κάτ' ἀκόμα κανὰ δυγιου γουρνουμύτηδις. Τοῦ γίδιου κι' οὐ Κώτσους. Οἱ κουμιτατζῆδις ἀρχίσανι νὰ τὰ χάνουνι. Τς μπήκαμι στοῦ ρουθοῦνι τς μπήκαμι. Ἀρχίζουνι νὰ νουμίζουνι πουῶς δὲν εἴμαστι ἰ γας κὶ δύγιου.

— Μήτρου, μ' λιέει οὐ Κώτσους, τσακίσανι.
— Τοῦ γλιέπου, τ' λιέου.
— Τοῦ ματώσαμι ἰνδόξους.
— Πρώτ' ἀρχὴ καλὴ ἀρχὴ οὐρέ.
— Κὶ ποῦ νὰ φτάσουμι στὰ στινὰ τς Μπάμπουνας. Ἰκεῖ εἶνι πλιέουν π' θ' ἀνάψ' τοῦ πιλικούδ'.
— Πότινις θὰ φτάσουμι οὐρέ;

(Ἀκολουθεῖ) *Ἰγὼ Μήτρους Καρλιάφτς*
ἰέκ Ραδικοβλαστάρου

ΜΙΑ ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΡΡΑΓΟΥΝΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

CONAN DOYLE

2 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦτο μία τρομερὰ κραυγὴ ποῦ ἐξέφερεν— ἕνας γρυλλισμὸς ὅστις θὰ ἦτο βέβαιον πῶς ἠκούσθη καὶ κάτω στὴν ὁδόν. Τὸ δέρμα μου ἐκρύωσε καὶ ἡ κόμη μου ἐστάθη ὀρθία εἰς αὐτὴν τὴν στρίγγλικη κραυγήν. Καθὼς δὲ ἔστρεψα συνέλαβα ἕνα ἀκαριαῖον βλέμμα σπασμωδικῶς συνταρασσομένου προσώπου καὶ ὀφθαλμῶν παράφρονος. Ἔμεινα παράλυτος, μὲ τὸ μικρὸ κουτὶ στὸ χέρι μου.

— «Βάλτο κάτω! Κάτω, αὐτὴν τὴν στιγμήν, Οὐάτσον, αὐτὴν τὴν στιγμήν, λέγω!» Ἡ κεφαλή του ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἐξέφερε βαθὺν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως καθὼς ἐπανέθεσα τὸ κυτίον ἐπὶ τοῦ γυσώματος τῆς θερμάστρας. «Μισῶ νὰ βλέπω νὰ μοῦ ἐγγίζουν τὰ πράγματά μου, Οὐάτσον. Τὸ ξεύρεις πῶς τὸ μισῶ. Μὲ ἔκαμες νὰ ταραχθῶ χάσας τὴν ὑπομονήν μου. Σύ, ἕνας γιατρὸς — εἶσαι ἱκανὸς νὰ σύρῃς τὸν ἀσθενῆ ἐντὸς ἀσύλου. Κάθησε κάτω ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄφησέ με νὰ εὕρω τὴν ἡσυχίαν μου!»

Τὸ ἐπεισόδιον μοῦ ἀφῆκε μίαν πλέον μὴ εὐχάριστον ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ νοός μου. Ἡ βιαία καὶ ἀναίτιος ἔξαψις, ἀκολουθουμένη ἀπὸ αὐτὴν τὴν κτηνωδίαν τοῦ λέγειν, τόσον ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὴν συνήθη γλυκύτητα τῶν τρόπων του, μοῦ ἔδειξε πόσον ἦτο βαθεῖα ἡ ἀναστάτωσις τοῦ μυελοῦ του. Ἐφ' ὅλων τῶν περιπτώσεων, ἐκείνη ἑνὸς εὐγενοῦς νοὸς εἶνε ἡ πλέον ἀξιοθρήνητος. Ἐκάθησα μὲ σιωπηλὴν ἀθυμίαν μέχρις ὅτου ἡ συμφωνηθεῖσα ὥρα παρῆλθεν. Ἐφαίνετο νὰ παρακολουθῇ τὸ ἐκκρεμὲς τόσον καλῶς ὅσον καὶ ἐγώ, διότι ἦτο ἀκριβῶς ἓξ ὅταν ἤρχισε νὰ συνδιαλέγεται μὲ τὴν ἰδίαν ἔξαψιν καθὼς πρότερον.

— «Τώρα, Οὐάτσον», εἶπε. «Ἔχεις τίποτε ψιλὰ στὴν τσέπην σου;»

— «Μάλιστα».

— «Ἀσημένια;»

— «Ἀρκετὸν ἀριθμόν».

— «Πόσα τῶν πέντε σελινίων;»

«Ἔχω πέντε».

— «Ἆ! πολὺ ὀλίγα! πάρα πολὺ ὀλίγα! Πόσον πολὺ ἄτυχος, Οὐάτσον! Ἐν τούτοις ὅσα καὶ ἂν εἶνε μπορεῖς νὰ τὰ θέσῃς εἰς τὴν τσέπην τοῦ ὡρολογίου σου. Καὶ ὅλα τὰ ρέστα χρήματά σου εἰς τὴν ἀριστερὰν τσέπην τοῦ παντaλονιοῦ σου, Σ' εὐχαριστῶ. Ἔτσι εἶνε καλλίτερα».

Αὐτὰ ἦσαν παραληρήματα τρελλοῦ. Ἐκλονίσθη φρικιῶν καὶ πάλιν ἐξέφερε ἦχον μεταξὺ στεναγμοῦ καὶ κλάμματος.

— «Θὰ ἀνάψῃς τώρα τὸ φωταέριον, Οὐάτσον, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ προσεκτικὸς ὥστε νὰ μὴ ἀνάψῃ οὔτε διὰ μίαν φορὰν περισσότερον ἀπὸ τὸ μισό. Σὲ ἱκετεύω νὰ προσέξῃς, Οὐάτσον. Εὐχαριστῶ, τοῦτο εἶνε ἐξαίσιο. Ὄχι δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ σύρῃς τὸ παραπέτασμα. Τώρα θὰ λάβῃς βέβαια τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ θέσῃς μερικὰ χαρτιὰ τοῦ γραψίματος ἐπὶ τοῦ τραπεζιοῦ αὐτοῦ καὶ μερικὲς πῖπες ἀπὸ τὴν θερμάστραν, Οὐάτσον. Εὐχαριστῶ, ἐξαίσια, λαμπρά! Ὑπάρχει ἐκεῖ μία μασιά. Νὰ χαρῇς σήκωσε μ' αὐτὴν ἐκεῖνο τὸ μικρὸ κιβώτιον μὲ προσοχήν. Βάλτο ἐδῶ μεταξὺ τῶν χαρτιῶν. Ὡραῖα! Μπορεῖς τώρα νὰ ὑπάγῃς καὶ ἐρευνήσῃς διὰ τὸν κ. Κιούλβερτον Σμίθ, ἐπὶ τῆς Λόουερ Μποὺρκ ὁδοῦ ἀρ. 13».

Διὰ νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ ζητήσω ἰατρὸν εἶχε ἐξασθενήσει κάπως, διότι ὁ πτωχὸς Χόλμς ἦτο τόσον προφανῶς εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ παραληρήματος ὥστε νὰ εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἀφήσω αὐτὸν μόνον. Μ' ὅλα ταῦτα ἦτο τόσον ἀνυπόμονος τώρα νὰ συμβουλευθῇ τὸ πρόσωπον ποῦ ὠνόμασεν ὅσον πρὶν πείσμων εἰς τὸ νὰ ἀποποιῆται.

— «Οὐδέποτε ἤκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα», εἶπα.

— «Πιθανὸν ὄχι, καλέ μου Οὐάτσον. Δυνατὸν νὰ ἐκπλαγῇς ὅταν μάθῃς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ὅστις εἶνε ὁ πλέον ἔμπειρος εἰς αὐτὴν τὴν νόσον δὲν εἶνε ἐπιστήμων τις, ἀλλὰ ἕνας ἀποικιστής. Ὁ κ. Κιούλβερτον Σμὴθ εἶνε γνωστότατος κάτοικος τῆς Σουμάτρας, τώρα δὲ ἐπεσκέφθη τὸ Λονδῖνον. Μία ἐπιδημία τῆς νόσου αὐτῆς εἰς τὴν ἀποικίαν του, ἥτις ἦτο μακρὰν πάσης ἰατρικῆς βοηθείας, τὸν ἔκαμε νὰ σπουδάσῃ αὐτὴν ὁ ἴδιος, μὲ κάποιες πολὺ ἀκριβεῖς λεπτομερείας. Εἶνε ἕνας πολὺ μεθοδικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ ὑπάγῃς, ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον, πρὸ τῶν ἓξ διότι γνωρίζω ἀκριβῶς πῶς τώρα πλέον θὰ εἶνε ἐκτὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν σπουδῶν του. Ἐὰν δυνηθῇς καὶ τὸν πείσῃς ὅπως ἔλθῃ ἐδῶ καὶ μᾶς δώσῃ τὴν ὠφέλειαν τῆς μοναδικῆς του πείρας τῆς νόσου, ἡ ἐξέτασις τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἡ πλέον ἀγαπητή του μονομανία, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μὲ βοηθήσῃ σπουδαίως».

Μεταδίδω ἐδῶ τὰς συστάσεις αὐτὰς τοῦ Χόλμς ὡς ἕνα συνεχὲς σύνολον χωρὶς δηλαδὴ νὰ ἐπιχειρῶ νὰ δείξω πῶς διεκόπτοντο αὗται ἀπὸ ἀνασασμοὺς συνεχεῖς καὶ συγκλονισμοὺς τῶν χειρῶν, οἵτινες μοῦ ἔκαμαν γνωστοὺς τοὺς πόνους ποῦ ὑπέφερεν. Ἡ ὄψις του εἶχεν ἀλλάξει ἐπὶ τὸ χειρότερον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὀλίγων ὡρῶν κατὰ τὰς ὁποίας εὑρισκόμην μ' αὐτόν. Ἐκεῖνα τὰ καχεκτικὰ σημεῖα ἦσαν πλέον προφανῆ, τὰ μάτια ἔλαμπαν πλέον λαμπρὰ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς των τρύπας καὶ κρύος ἱδρὼς ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἐν χούτοις διετήρει τὴν ζωηρὰν φωνήν του. Καὶ πνέων τὰ λοίσθια θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε κύριος ἑαυτοῦ.

— «Θὰ τοῦ εἴπῃς ἀκριβέστατα πῶς μ' ἄφησες», εἶπε. «Θὰ τοῦ μεταδώσῃς τὴν ἀκριβῆ ἐντύπωσιν τῆς εἶνε ἐπὶ τοῦ νοός σου— ἕνας ψυχορραγῶν ἄνθρωπος— ἕνας ψυχορραγῶν καὶ παραληρῶν ἄνθρωπος. Πράγματι δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ κἄν, διατί ὁλόκληρον τὸ στρῶμα τοῦ ὠκεανοῦ δὲν εἶνε μία συμπαγὴς μάζα ἀπὸ στρείδια, ἀφοῦ τόσον γόνιμα φαίνονται αὐτὰ τὰ πλάσματα. Ἆ! εὑρίσκομαι ἐν θαυμασμῷ. Παράδοξον πῶς ὁ νοῦς ἐξελέγχει τὸν νοῦν! Τί ἔλεγα λοιπόν, Οὐάτσον;»

— «Συστάσεις διὰ τὸν κ. Κιούλβεdτον Σμήθ».

— «Ἆ, μάλιστα ἐνθυμοῦμαι. Ἡ ζωή μου κρέμαται ἐπ' αὐτοῦ. Συνηγόρησε δι' ἐμέ, Οὐάτσον. Δὲν ὑπάρχουν καλὰ αἰσθήματα μεταξύ μας. Ὁ ἀνεψιός του, Οὐάτσον— ἔχω ὑπονοίας ἀχρειοδουλειᾶς καὶ τὸ μισοσπέδειξα. Τὸ παιδὶ ἀπέθανε φρικωδῶς. Ἔχει ἔχθραν ἐναντίον μου. Θὰ τὸν μαλακώσῃς, Οὐάτσον. Ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ— μόνον ἐκεῖνος».

— «Θὰ τὸν φέρω μὲ ἁμάξι, ἐὰν εὑρεθῶ εἰς τὴν θέσιν νὰ τὸν τραβήξω κάτω».

«Δὲν θὰ κάμῃς τίποτε ἀπ' αὐτά. Θὰ τὸν καταπείσῃς νὰ ἔλθῃ. Καὶ ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψῃς πρὸ αὐτοῦ. Θέσε μερικὲς δικαιολογίες ὥστε νὰ μὴ ἔλθετε μαζύ. Μὴ τὸ λησμονήσῃς, Οὐάτσον. Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς λάθος. Οὐδέποτε ἀπέτυχες χάριν ἐμοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὑπάρχουν φυσικοὶ ἐχθροὶ οἵτινες περιορίζουν τὴν αὔξησιν τῶν ὄντων. Σὺ καὶ ἐγὼ Οὐάτσον, ἐπαίξαμε τὸ μέρος μας. Θὰ κατακλυσθῇ τότε λοιπὸν ὁ κόσμος ἀπὸ στρείδια; Ὄχι, ὄχι τρομερόν! Θὰ τοῦ μεταδώσῃς ὅλα ἐκεῖνα ποῦ εἶνε τυπωμένα στὴν διάνοιάν σου».

Τὸν ἄφηκα ὑπὸ τὴν φαντασίαν αὐτῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς νοερᾶς φλυαρίας ὁμοιαζούσης μωροῦ παιδιοῦ. Μοῦ ἐνεχείρισε τὸ κλειδὶ καὶ μὲ εὐτυχῆ σκέψιν τὸ ἐπῆρα μαζύ μου μὴ τυχὸν καὶ κλεισθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἡ κυρία Χάδσtον ἐπερίμενε τρέμουσα καὶ κλαίουσα εἰς τὸν διάδρομον. Ὄπισθέν μου καθὼς διῆλθον τὸν διάδρομον ἤκουσα τὴν δυνατήν, λεπτὴν φωνὴν τοῦ Χόλμς εἰς μίαν ψαλμῳδίαν παραληρήματος. Κάτω καθὼς κατέβην καὶ ἐσφύριζα διὰ μίαν ἅμαξαν ἕνας ἄνθρωπος ἦλθε πλησίον μου διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης:

— «Πῶς εἶνε ὁ κ. Χόλμς, κύριε;» μὲ ἠρώτησε.

Ἦτο κάποιος παλαιὸς γνώριμος, ὁ ἀστυνόμος Μόρτων, τῆς Σκότλανδ Γυάρδ, ἐνδεδυμένος ἀνεπίσημον στολήν.

— «Εἶνε πολὺ ἀσθενής», ἀπεκρίθην.

Μὲ ἐκύτταξε μὲ πολὺ συνήθη τρόπον. Ἐὰν δὲν ἦτο τόσον διαβολικόν, θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐκπλαγῶ διότι ἡ λάμψις τοῦ φωταερίου τῆς ὁδοῦ μοῦ ἔδειξε ὑπερβολικὴν χαρὰν ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— «Ἤκουσα κάτι τέτοιο», εἶπεν.

Τὸ ἁμάξι ἐτράβηξεν ἐμπρὸς καὶ τὸν ἄφηκα.

Ἡ ὁδὸς Λόουερ Μποὺρκ ἐφαίνετο νὰ εἶνε μία γραμμὴ ἀπὸ ὡραῖα σπήτια κείμενα εἰς τὴν ἀόριστον μεθόριον μεταξὺ Νόττινγκ Χὶλλ καὶ Κένσιγκτων. Τὸ ἰδιαίτερον δὲ εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἁμάξι μου ἐσταμάτησε. εἶχε ἕνα ἀέρα κομψότητος καὶ σοβαρᾶς ἐντιμότητος μὲ τὰ κιγκλιδώματα τοῦ παλαιοῦ συρμοῦ, μὲ τὰς ὀγκώδεις διπλᾶς θύρας του καὶ τὴν λαμποκοποῦσαν χαλκίνην ἐπεξεργασίαν αὐτῶν. Ὅλα εὑρίσκοντο εἰς συναρμογὴν μὲ τὸν σεμνοπρεπῆ ἐπιστάτην ὅστις ἐπαρουσιάσθη ἐντὸς τοῦ ροδοχρόου ἀκτινοβολήματος ἐλαφροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτὸς ὄπισθεν αὐτοῦ.

— «Μάλιστα, ὁ κ. Κιούβερτον Σμὴθ εἶνε μέσα, κ. ἰατρέ! Πολὺ καλά, κύριε, θὰ τοῦ φέρω τὴν κάρταν σας».

Τὸ ταπεινόν μου ὄνομα καὶ τίτλος δὲν ἐφάνη νὰ ἐνεποίησαν αἴσθησιν τινὰ εἰς τὸν κ. Κιούλβερτον Σμήθη. Διὰ μέσου τῆς ἡμιανοιγμένης θύρας ἤκουσα μίαν ὑψηλήν, ὀργίλην, διαπεραστικὴν φωνήν:

— «Ποῖος εἶνε αὐτός; Τί θέλει; Ὢ Θεέ μου! Στάπλις, πόσες φορὲς σοῦ εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐνοχλοῦμαι κατὰ τὰς ὥρας τῶν σπουδῶν μου;

Ἐπῆλθε εὐγενικὴ καὶ μαλακτικὴ ἐξήγησις ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην.

«Λοιπόν; δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω, Στάπλις. Δὲν δὲν δύναμαι νὰ διακόπτω τὴν ἐργασίαν οὕτω πως. Δὲν εἶμαι στὸ σπῆτι. Εἰπέ του ἔτοι. Εἰπέ του νὰ ἔλθῃ τὸ πρωῒ ἐὰν ἀληθῶς πρέπει νὰ μὲ ἴδῃ».

Πάλιν ὁ ἴδιος εὐγενικὸς ψιθυρισμός.

— «Καλά, καλὰ φέρε του αὐτὸ τὸ μήνυμα. Δύναται νὰ ἔλθῃ τὸ πρωῒ ἢ νὰ μὴ ἔλθῃ οὐδέποτε. Ἡ ἐργασία μου δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίζεται».

Ἐσκέφθην τὸν Χόλμς ἀνατιναχσόμενον ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ λογαριάζοντα τὰ λεπτά, ἴσως, ἕως ὅτου δυνηθῶ καὶ τοῦ φέρω βοήθειαν. Δὲν ὑπῆρχε χρόνος διαθέσιμος ὅπως παρακολουθήσω τὴν ἐθιμοτυπίαν. Ἡ ζωή του ἐκρέματο στὴν ἰδικήν μου ταχύτητα. Πρὶν ἢ ὁ ἀπολογούμενος ἐπιστάτης μοῦ διαβιβάσῃ τὸ μήνυμα τοῦ κυρίου του τὸν εἶχα σπρώξει καὶ προσπεράσει ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Μὲ ἕνα γρυλλισμὸν κραυγῆς ὀργῆς ἕνας ἄνθρωπος ἐσηκώθη ἀπὸ μίαν ἀναπαυτικὴν καρέκλαν, πλησίον τῆς φωτιᾶς. Εἶδα ἕνα μεγάλο κίτρινον πρόσωπον, βάναυσον καὶ λυπαρὸν μὲ πλατὺν διπλοῦν πώγωνα προσβλέποντα ἀτενῶς πρός με κάτω ἀπὸ δασεῖς καὶ κοκκινοκιτρίνους ὀφρεῖς. Μία ὑψηλὴ φαλακρὰ κεφαλὴ μὲ βελούδινον σκοῦφο ἰσοσταθμισμένον φιλαρέσκως ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ μετώπου του. Τὸ κρανίον του ἦτο τεραστίας χωρητικότητος, ἔτι δέ, καθὼς εἶδα κάτω, παρετήρησα πρὸς ἔκπληξίν μου ὅτι τὸ σχῆμα τοῦ σώματός του ἦτο μικρὸν καὶ ἀσθενές, πιεσμένον εἰς τοὺς ὤμους καὶ ὄπισθεν σὰν ἄνθρωπος ὅστις ὑπέφερε κατὰ τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ἀπὸ ραχίτιδα.

— «Τί εἶνε αὐτά;» ἐκραύγασεν εἰς δυνατὴν λεπτὴν φωνήν. «Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ὀχληρὰ ἐπίσκεψις; Δὲν σᾶς ἐμήνυσα ὅτι θὰ σᾶς ἐδεχόμην τὸ πρωΐ;»

— «Λυποῦμαι», εἶπα, «ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν μπορεῖ ν' ἀναβληθῇ. Ὁ κύριος Σέρλοκ Χόλμ....

— Ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ φίλου μου ἔσχε μίαν ἀλλόκοτον αἴσθησιν ἐπὶ τοῦ μικροσώμου ἀνθρώπου. Τὸ βλέμμα του τὸ ὀργίλον μετεβλήθη διὰ μιᾶς εἰς μειλίχιον. Τὰ χαρακτηριστικά του κατέστησαν τεταμένα καὶ γοργά.

— «Ἔρχεσθε ἀπὸ τοῦ Φόλμς;» ἠρώτησε.

— «Μόλις τὸν ἄφησα».

— «Πῶς εἶνε; πῶς τὰ πάει;»

— «Εἶνε ἀπελπιστικῶς ἄρρωστος. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποῦ ἦλθα ἐδῶ».

— «Ὁ ἄνθρωπος μοῦ ἔδειξε μίαν καρέκλαν καὶ ἔστρεψε νὰ πάρῃ τὴν ἰδικήν του. Καθὼς ἔκαμε τοῦτο συνέλαβα ἕνα βλέμμα τοῦ προσώπου του εἰς τὸν καθρέπτην ἐπὶ τοῦ γυσώματος τῆς ἑστίας. Δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἦτο σκεπασμένον ἀπὸ κακεντρέχειαν καὶ μισαρὸν μειδίαμα. Ἀκόμη δὲ κατεπείσθην περισσότερον παρατηρήσας κάποιαν νευρικὴν συστολήν, ὅταν ἔστρεψε νὰ μ' ἐρωτήσῃ μὲ ἀψευδὲς ἐνδιαφέρον ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του.

— «Λυποῦμαι ν' ἀκούω αὐτό», εἶπε. «Γνωρίζω μόνον τὸν κ. Χόλμς εἰς κάποιες δοσοληψίες ποῦ εἴχαμε ἐν τούτοις ἔχω κάθε ἐκτίμησιν διὰ τὸ τάλαντόν του καὶ τὸν χαρακτῆρά του. Εἶνε ἕνας ἐρασιτέχνης ἀστυνομικός, ὅπως ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἐρασιτέχνης ἰατρός Δι' αὐτὸν οἱ κακοῦργοι, δι' ἐμὲ τὰ μικρόβια. Ἰδοὺ τὰ παράσημά μου».

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Χαρτοὺμ *Κώστας Κόκκαρης*

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

Γυναῖκες καὶ πολιτικὴ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ κράτη, τὴν Ἀγγλίαν πρὸ πάντων, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, σπουδαιότερον γυναικεῖον ζήτημα θεωρεῖται ἡ ἀπόκτησις δικαιώματος ψήφου ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς μερικὰ μάλιστα Κράτη ἡ ψῆφος ἐδόθη, ἔμελλε δὲ νὰ δοθῇ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ εἰς ἄλλα, ὅτε ἐξερράγη ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μεγίστου πολέμου καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὑπῆρξεν αὕτη ἄμεσος, ὅπως ἦτο ἑπόμενον.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει πολλὴν σημασίαν καὶ διὰ τὸ μέλλον. Μετὰ τὴν εἰρήνην πλεῖστα ὅσα ζητήματα, κοιμηθέντα ἁπλῶς ὑπὸ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Ἄρεως, θ' ἀναφανοῦν ἰσχυρότερα καὶ ὀξύτερα παρὰ πρίν.

Διόλου λοιπὸν ἀπίθανον, νὰ ἔχωμεν μετὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον καὶ τὸ γυναικεῖον ζήτημα μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ σπουδαιοτέρων, τὰ ὁποῖα θ' ἀπαιτήσουν λύσιν ἢ τοὐλάχιστον ἀρχὴν λύσεως.

Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα αὐτό, ἔρχεται ἡ ἐρώτησις: Θὰ εἶνε τάχα ὑπὸ τὴν ἰδίαν μὲ τὴν πρὶν μορφὴν τὸ γυναικεῖον ζήτημα;

Ἁπλῆ πράγματι ἀνασκόπησις καὶ τῆς ἕως τώρα μόνον σταδιοδρομίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἐν σχέσει μάλιστα πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀναμόχλευσιν, ἀρκεῖ διὰ νὰ γεννηθῇ ἡ ἀμφιβολία ὄχι τόσον περὶ νέας καὶ ἰσχυροτέρας ἐμφανίσεως τοῦ γυναικείου ζητήματος.

Περὶ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ, οὐδεμία ἴσως ἀμφιβολία δὲν ἐπιτρέπεται. Ἐμφανίσεως ἂν ὄχι ἀμέσου, ἀλλὰ τοὐλάχιστον μετά τινα χρόνον.

Δυνατὴ εἶνε ἀμφιβολία μόνον περὶ τῆς συνθέσεως καὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

Αἱ γυναῖκες προσέφεραν καὶ προσφέρουν, ἐφόσον ἐξακολουθεῖ ὁ πόλεμος, τόσας ὑπηρεσίας, σημαντικωτάτας καὶ ποικίλας, ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ μορφωθῇ μεταξὺ τῶν συνείδησις περὶ τῶν ἀνταλλαγμάτων τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ζητήσουν διὰ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης.

Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ συνείδησις τῶν ἀνδρῶν εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀνάγκην παροχῆς περισσοτέρων κοινωνικῶν καὶ ἄλλων δικαιωμάτων εἰς τὴν γυναῖκα, ἀπέναντι τῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσέφερεν ἢ εἶνε δυνατὸν ἢ ἐνδεχόμενον νὰ προσφέρῃ.

Παρ' ὅλα ταῦτα εἶνε δύσκολον νὰ προβλέψῃ κανεὶς πῶς θὰ ἐξυπηρετηθῇ τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἀπό τινων ἰδίως ἐτῶν εἰς ὅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα ἀκόμη ἡ τάσις τοῦ γυναικείου φύλου πρὸς τὴν πολιτικὴν αὐξάνεται, δύναται νὰ γεννηθῇ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἴσως ἡ ὑπόδειξις τῆς ψήφου θὰ εἶνε ἡ μορφὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανισθῇ ἐκ νέου τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Ἀφοῦ μάλιστα διὰ τὴν προάσπισιν τῶν γυναικείων δικαιωμάτων ἐν γένει ἡ πολιτικὴ πρωτοστατεῖ περίπου.

Π. Π.

Πῶς καταρτίζονται οἱ Γερμανοὶ

Πολλαὶ καὶ πολυειδεῖς εἶνε αἱ μέθοδοι διὰ τῶν ὁποίων οἱ Γερμανοὶ δημιουργοῦν τὴν πρόοδον εἰς τὰ ἄτομα καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των ἐν γένει.

Μία ἀπὸ τὰς τελειοτέρας καὶ πολυτιμοτέρας μεθόδους των εἶνε καὶ ἡ καλλιέργεια τοῦ ναυτικοῦ πνεύματος. Τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐμπορικὴν καὶ πολεμικὴν ναυτιλίαν τῆς Γερμανίας.

Δι' αὐτὸ καταγίνονται ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας ἀπό τινων ἐτῶν.

Κατὰ πρωτοβουλίαν τοῦ σημερινοῦ Κάϊζερ Γουλιέλμου Β' ἔχει εἰσαχθῇ εἰς τὰ Γερμανικὰ σχολεῖα ὡς παιχνίδι «τὸ πλοῖον τῆς ξηρᾶς».

Πρόκειται περὶ πραγματικοῦ μικροῦ πλοίου, τελείου δέ, μὲ δύο ἱστοὺς καὶ ὅλα τὰ πανιά.

Τὸ μικρὸν αὐτὸ «πλοῖον τῆς ξηρᾶς» στηρίζεται ἐπὶ σειρᾶς τροχῶν, μὲ τὴν ἐλαχίστην δὲ πνοὴν ἀνέμου ἐπὶ τῶν ἀνοιγμένων ἱστίων του τὸ πλοῖον ὠθεῖται πρὸς οἱανδήποτε διεύθυνσιν.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ τοῦ «πλοίου τῆς ξηρᾶς» παίζει σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Γερμανικὴν ἐκπαίδευσιν.

Κατ' οὐσίαν δὲ εἶνε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ λεγόμενα «πολεμικὰ παίγνια».

Οἱ Γερμανόπαιδες γυμνάζονται εἰς τοὺς χειρισμοὺς τῶν ἱστίων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν εὐφυεστέρων συναδέλφων των, οἱ ὁποῖοι τιτλοφοροῦνται ἀξιωματικοί των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ «πλοῖον τῆς ξηρᾶς» συνηθίζει τοὺς Γερμανόπαιδας καὶ ἐν γένει τὸν Γερμανικὸν λαὸν εἰς τὸ ναυτικόν.

Ἀλλὰ δὲν περιορίζονται εἰς τὰ σχολεῖα μόνον. Καὶ εἰς τὰ σπίτια παίζεται μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως τὸ «πλοῖον τῆς ξηρᾶς», ὄχι σπανίως δὲ λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτὸ πλὴν τῶν παίδων καὶ μεγαλήτεροι. Ὄχι πλέον ὅμως οὗτοι ὡς ἀξιωματικοὶ ἁπλοῖ, ἀλλ' ὡς.... ναύαρχοι τῆς ξηρᾶς.

Πολλάκις δὲ καταρτίζονται καὶ στόλοι ἀντίπαλοι μὲ «πλοῖα τῆς ξηρᾶς» καὶ συγκροτοῦνται ναυμαχίαι, ὡς εἶδος ἐπεκτάσεως τοῦ παιγνιδίου. Ποῦ τόσον τερπνόν, ὅσον καὶ διδακτικὸν καὶ σπουδαιότατον.

Γεωρ.

Ἡ αὐστηρότης τοῦ Κίτσενερ

Ὁ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἐπισκεφθεὶς καὶ τὰς Ἀθήνας Ἄγγλος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν στρατάρχης λόρδος Κίτσενερ θεωρεῖται ὄχι μόνον ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρίστους στρατιωτικοὺς ἄνδρας τῆς ἐποχῆς μας, ὡρισμένως δὲ ὡς ὁ πρῶτος τῶν Ἄγγλων τοιούτων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐστηροτάτους.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὰ περισσότερα ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα ἀφηγοῦνται διὰ τὸν περιπετειώδη βίον τοῦ λόρδου Κίτσενερ, σχετίζονται μὲ τὴν αὐστηρότητά του.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ περὶ τοῦ Κίτσενερ μορφωθεῖσα γενικὴ ἀντίληψις φέρει ὅτι οὗτος εἶνε μὲν αὐστηρὸς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἄδικος.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡ αὐστηρότης τοῦ Ἄγγλου στρατάρχου καταντᾷ βεβαίως ἀδικία πολλάκις, ἐπειδὴ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς σημεῖα τὰ ὁποῖα ἐνῷ εἰς τὴν συνείδησίν του περὶ στρατιωτικῶν καθηκόντων ἀξίζουν ὅσον καὶ τὰ ἄλλα, ἢ εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος, οἱ ἄλλοι δὲν τὰ θεωροῦν συνήθως πολὺ σπουδαῖα καὶ δὲν τὰ προσέχουν ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Κίτσενερ.

Ἄπειρα πράγματι εἶνε τὰ ἀνέκδοτα περὶ τῆς στρατιωτικῆς αὐστηρότητος τοῦ Κίτσενερ, ἥτις πηγάζει καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐκτάκτως σοβαροῦ χαρακτῆρός του ὡς ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον χαρακτηριστικὸν τῆς τοιαύτης αὐστηρότητος τοῦ λόρδου Κίτσενερ εἶνε τὸ ὅτι ἐνῷ εἶχεν εἰς τὸν Ἀγγλικὸν στρατὸν νεώτερον ἀδελφόν του, ὅστις εἶχε φθάσει μέχρι βαθμοῦ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, ὅταν ὁ ἀδελφός του οὗτος ἦλθεν, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὰς διαταγὰς καὶ τὴν κρίσιν του, ὁ Κίτσενερ τὸν ἀπεμάκρυνε τοῦ στρατοῦ ὡς ἀνεπαρκῆ.

Α. Πλ.

Ὁ μὴν τοῦ μέλιτος...

Οἱ Τεύτονες ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν βορείων τῆς Γερμανίας ἐσυνήθιζον νὰ πίνωσιν ὑδρόμελι ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων των διὸ καὶ ὁ μὴν οὗτος ὀνομάσθη ὑπ' αὐτῶν «Μὴν τοῦ μέλιτος».

Ὁ Ἀττίλας, ὁ βασιλεὺς τῆς Οὑγγαρίας, ἔπιε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τόσον ὑδρόμελι, ὥστε ἀπέθανεν ἐξ ἀσφυξίας!!!

Μάνδρα-Ἐλευσῖνος *Χρῆστος Π. Χρυσούλης*

Οἱ λαοὶ καὶ ὁ πόλεμος

Ἐνῷ ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν αὐτὴν ἢ καὶ περισσοτέραν ἔντασιν ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, δὲν λείπουν καὶ αἱ περὶ εἰρήνης προβλέψεις καὶ ἐλπίδες.

Τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς προβλέψεις αὐτὰς στηρίζουν εἰς πολλὰ ἐπιχειρήματα στρατιωτικῆς, διπλωματικῆς κλπ. φύσεως. Ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν λαῶν ἐναντίον τῆς συνεχίσεως τοῦ πολέμου εἰς μερικὰ τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν, ὥστε νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τούτων σταθερὰ καὶ ἰσχυρὰ ἐνέργεια ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι καὶ αἱ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐξεγέρσεως τῶν λαῶν στηριζόμεναι ἐλπίδες δὲν φαίνονται νὰ ὑπερέχουν τῶν λοιπῶν ἐλπίδων, ὅσαι στηρίζονται εἰς διάφορα ἄλλα σημεῖα.

Ἀλλὰ συγχρόνως δὲν εἶνε δυνατὸν καὶ νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχουν, ὅμως οὔτε εἶνε ὀλιγώτερον βάσιμοι καὶ πιθαναὶ πρὸς πραγματοποίησιν.

Μὲ τὰς ἐλπίδας αὐτὰς ἐξεγέρσεως τῶν λαῶν γλυκαίνουν ἀληθῶς τώρα πάλιν ἀρκετὰ τὰς πικρίας τὰς ὁποίας δοκιμάζουν ἀπὸ τὰ φοβερὰ καὶ ποικίλα ἀποτελέσματα τοῦ αἱματηροῦ ἀγῶνος τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον ἐσημείωσα προηγουμένως, αἱ ἐλπίδες αὗται δὲν εἶνε ἱκαναὶ νὰ ἐμπνεύσουν περισσοτέραν τῆς συνήθους παρηγορίαν.

Ὁπωσδήποτε ὅμως εἶνε, φαίνεται, ἡ σειρά, ἡ μόδα τῆς προτιμήσεως τῶν τοιούτων ἐλπίδων, καὶ εἶνε δύσκολον νὰ μὴ τὰς συμμερισθῇ κανείς.

Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος πράγματι ἔχει προξενήσῃ ἕως τώρα τόσας συμφοράς, ὥστε κατὰ ψυχρὰν λογικήν, ἡ πιθανὴ ἐξέγερσις τῶν λαῶν μετ' ὀλίγον χρόνον νὰ θεωρεῖται περισσότερον ἢ ἄλλοτε θετική.

Αὐτὸ τονίζουν πολλοὶ ἐκ τῶν τρεφόντων ἐλπίδας διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς περαιτέρω ὑπομονῆς τῶν λαῶν καὶ ἀντιδράσεως ἐναντίον τοῦ πολέμου καὶ πρὸς συνομολόγησιν τῆς ποθητῆς εἰρήνης.

Ἀλλὰ καὶ ἂν γίνῃ παραδεκτὴ ἡ πρόοδος αὕτη τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν λαῶν εἶνε ἀμφίβολον μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐκτὸς τούτου δὲ καὶ εἰς ποῖα ἐκ τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν εἶνε πιθανώτερον ν' ἀναφανῇ κατὰ πρῶτον ἢ καὶ μόνον εἰς αὐτά.

Εἶνε δὲ ὁμολογουμένως τὸ ζήτημα αὐτό, ἐπειδὴ συνδέεται μὲ τὴν πολεμικὴν καὶ διπλωματικὴν κατάστασιν στενώτατα, ἐξόχως δύσκολον νὰ καθορισθῇ ἡ σημερινὴ τοιαύτη κατάστασις, καθόσον ὁ καθορισμὸς οὗτος θὰ ἦτο καὶ γενικὴ ἐπισκόπησις, γνῶσις καὶ κρίσις περὶ τοῦ ὅλου πολεμικοῦ ἀγῶνος. Ὁπωσδήποτε ὅμως καὶ αἱ ἐλπίδες αὗται τῆς μόδας ἔχουν ὡρισμένως τὴν ἀξίαν των, εἴτε ὡς παρηγορία, εἴτε ὡς ἀντίληψις πραγματικῶν ἐνδείξεων ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Γ. Γ.

Σφαῖραι κατ' ἀεροστάτων

Ἡ πρόοδος, ἡ ὁποία γεννᾷ πολλὰ δημιουργεῖ ὅμως καὶ τοὺς καταστροφεῖς των. Τὰ πηδαλιουχούμενα ἀερόστατα βλέπουσιν ἐπ' ἐσχάτων πολλαπλασιαζομένους τοὺς ἐχθρούς των. Οὕτως ἐφευρέθη ἰδιαιτέρα σφαῖρα, ἡ ὁποία διαφέρει τῶν κοινῶν σφαιρῶν, καινοὶ προσαρμόζεται εἰς τὸ γερμανικὸν τυφέκιον τῶν 71. Ἡ σφαῖρα αὕτη εἶνε διαμέτρου 11 χιλιοστομέτρων, εὐθὺς δ' ὡς ἐγκαταλείψῃ τὴν κάννην τοῦ ὅπλου περιβάλλεται διὰ μικρῶν αἰχμηρῶν πτερυγίων. Τὰ πτερύγια ταῦτα καθιστῶσι τὴν σφαῖραν περισσότερον ἐπικίνδυνον εἰς τ' ἀερόστατα, ἀφοῦ δι' αὐτῶν κατορθοῦται ν' ἀνοιχθῇ ὀπὴ μεγαλειτέρα τῆς σανίδος, ἐξ ἧς τὸ ἀέριον θὰ ἐξέλθῃ ἀφθονώτερον καὶ συνεπῶς θὰ προκληθῇ ἡ πτῶσις τοῦ ἀεροστάτου. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου χάρις εἰς ἰδιαιτέραν κατασκευὴν τῆς σφαίρας, αὕτη δύναται ν' ἀναφλέξῃ τὸ ὑδρογόνον τοῦ ἀεροστάτου καὶ νὰ προκαλέσῃ πυρκαϊὰν εἰς αὐτό.

(Μετάφρασις) *Γεωργίου Ζωτ.*

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Τρία λεπτά ἡ λέξις

Ἀνταλλάσσω c. p. μόνον καλλονὰς matt ἐντὸς φακέλλου μὲ γραμματόσημον καὶ ὑπογραφὴν ἐπὶ τῆς προσόψεως. Ἀνταλ. καὶ γραμματόσημα παντὸς εἴδους.
Σάββας Παυλίδης
Γραμματοκ. ἀρ. 74 Θεσσαλονίκην

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἰωάννου Γ. Μαμάη μετὰ τῆς καλλιμόρφου δεσποινίδος Εἰρήνης Γ. Λάβδα. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Ἀνδρέας Κουντουριώτης. Εὔχομαι βίον ἀνθόσπαρτον.
Ἀθ. Ἀσημακόπουλος, ἐφημ.

Σὲ Σένα

Ἡ μυστικὴ ἀγάπη σου φωλιάζει στὴν καρδιά μου, παληὲς ἐλπίδες μοῦ γεννᾷ, κρυφὴ παρηγοριά μου. Νοιώθω πῶς κάθε σου ματιὰ ποῦ μυστικὰ τὴν ρίχνεις πῶς βάλσαμο παρηγοριὰ μὲς τὴν καρδιά μου χύνεις. Γι' αὐτὸ ἐλπίδες μυστικὲς κι' ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω νὰ σὲ λατρεύω μυστικὰ ὅσο καιρὸ κι' ἂν ζήσω.
Μυστικὴ Ἀγάπη

Δεσποινίδες 18—20 ἐτῶν
Ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ στὸ σαλόνι σας νὰ μπῶ, ἀνταλλάσσω c. p. καὶ κλειστὰς ἐπιστολάς, εἰς ψευδώνυμα σιωπῶ.
Ema Bolfour p.r. Πειραιᾶ

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν. Προτιμῶ τοπεῖα. «Ἀτρόμητος πυροβολητὴς» ἀνιχνευτικὸν «Λέων» Πειραιᾶ.

Ἀνταλλάσσω, ἐν ὅλῃ τῇ εἰλικρινείᾳ τῆς λέξεως, c. p πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Στέφανος Μυρσίνης p. r. Ἀθήνας

Ἀντ. κάρτας μὲ ἁπασάπαντας. Δ)σις Ἀφροδίτην Παναγιωτοπούλου, Κρέσταινα.

Προσοχή! Ἀνταλ. c. p. μὲ δεσποινίδας Πατρῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Προτιμῶ καλλονάς. Σιδηροῦς Αὐτοκράτωρ p. r. Πάτρας.

Εἰδοποίησις

Εἶμαι εἰκοσαετής, ὀρφανὴ γονέων. Ἔχω περιουσίαν τεσσάρων χιλιάδων δραχμῶν μετρητὰ καὶ μίαν οἰκίαν ἀξίας πέντε χιλιάδων δραχμῶν. Εἶμαι μᾶλλον εὐειδὴς καὶ κεκτημένη ἀπὸ προτερήματα καλλιτεχνικὰ καὶ γραμματικὰ εἰς σημερινὴν κοινωνίαν. Ζητῶ σύζυγον ἀντάξιόν μου, ἀποκλίνοντα εἰς ὁποιονδήποτε ἐπάγγελμα. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαπραγματευθῶσι μετ' ἐμοῦ δύνανται διὰ κάρτ-ποστὰλ πρὸς τὴν διεύθυνσιν Μ. Β. p. r. Πειραιᾶ.

Ἐγκύκλιος ἁπανταχοῦ ἀναγνώστας «Ἑλλάδος». —Δέχομαι αἰτήσεις ὀλιγολόγους ἐπὶ κάρτ-ποστάλ. Προτιμῶ τοπεῖα, εἰκόνας ἐφευρετῶν, ἐπιφανῶν ἱστορικῶν ἀνδρῶν, παγκοσμίου φήμης ἀγωνιστῶν 1821, ἀρχηγῶν ἐπαναστατῶν Κρήτης, Ἰονίων, Μακεδονομάχων τῶν πολέμων 1912—1913 καὶ καλλονάς. Ἀσφαλὴς λύσις ἀποριῶν. Πρὸ πάσης ἐνεργείας συμβουλευθῆτέ με. Δ)σις «Ἐρημήτιδα Πυθίαν» χωρίον Ἐσκιντζῆ Δεμὶρ—Ἰσσάρ.

«Τρελλὴ Νεάνις Βοσπόρου». — Ἔλαβον. Εὐχαριστῶ θερμῶς. Θὰ ἀναμένω. «Βοσπόρου Ζέφυρος»

Φιλτάτη Ἄρτεμις.—Ἐπιστολάς σου ἔλαβον. Σὺ ἔλαβες ἡμετέρας; Ἀνησυχῶ. Γράψον.
Σὲ φιλῶ γλυκὰ
«Δυστυχὴς Μαρκονιστὴς»

Ἀνταλ. c. p. matt πανταχόθεν, μόνον μετὰ δεσποινίδων καὶ δὴ μὲ τὰς εἰς τὸ Ἄστυ εὑρισκομένας Σμυρνιοπούλας. Δ)σις «Ἰονικὴ Αὔρα» θωρηκτ. «Ἀβέρωφ» Πειραιᾶ.

Στὴν Κουλά μου

Στὴν ἑορτή σου Κουλά μου, σοῦ στέλλω ρόδα κ' ἴα καὶ χίλια χρόνια εὔχομαι νὰ ζήσῃς μ' εὐτυχία. Ποτὲ τὴν θλῖψιν φίλη μου, ποτὲ μὴν ἐννοήσῃς ἀλλὰ τὸν βίον εὐτυχῆ εὔχομαι ν' ἀποκτήσῃς. Ποτὲ ἡ λύπ' ἡ σκοτεινὴ νὰ μὴ βρεθῇ σιμά σου ἀλλὰ χαρὰ παντοτεινὴ νἆναι μέσ' στὴν καρδιά σου. Τὰ ρόδινα τὰ χείλη σου τὸ γέλοιο νὰ στολίζῃ καὶ στὴν ἁγνὴ καρδία σου ἡ ἀρετὴ ν' ἀνθίζῃ.
Θεσ)νίκη Ἀλέκος Β....

Μπαρουτοκαπνισμένο Διοπάκι, Γλυκειὰ Τζαντιωτοποῦλα καὶ Σεληνολάτρις Ἀρσακειάς.—Δέχεσθε τὴν μετ' ἐμοῦ ἀνταλλαγήν; Δούκισσα Σπάρτης p. r. Σπάρτην.

Ἄλτ! Κατὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς «Ἑλλάδος» δέχομαι ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστάλ. Προτιμῶ καλλονάς. «Ἄγγελος τοῦ πόνου» Αἴγιον.

Μάριον Διέρ, Πειραιᾶ.—Κυριακὴν ἀδύνατον, Δευτέραν ἐξάπαντος ἔχετε ἐπιστολήν μου.
Γλαῦκος

Ἀνταλλάσσω καλλονὰς μὲ ἁπασάπαντας. Προτιμῶ δεσποινίδας Προτύπου Νούκα. Ἀετιδεὺς p. r. Θεσσαλονίκη.

Nittouche.—Σὲ ἀναμένω ἐναγωνίως. Ἀετιδεὺς

«Ἄγγελε τῶν Ὀνείρων», Ἀθήνας.—Δὲν γνωρίζω δ)σίν σας. «Πολυαδικημένον Ναυτάκι»

Ἀνταλλάσσω c. p. μόνον μετὰ δεσποινίδων Τήνου, Πάρου, Ἀμφίσσης, Γαλαξειδίου. «Στερνὴ ἐλπίδα» Βασιλικῶν 27 Πειραιᾶ.

«ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ»
Διαγωνισμὸς 1ος

1) Ζ-τ- Κ-φ-λλ-ν--. 2) Ἢ πῶς; Ἀλλὰ ἐξ Ἄνδρου.—Λύσεις μέχρι τέλους μηνὸς μετὰ 10λέπτου. Μέλη δωρεάν. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Βραβεῖα πραγματικά. Δ)σις Σύλλογον «Κεφαλληνία» Ἀργοστόλιον.

Ἐμπρὸς μάρς! Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν μόνον μὲ δεσποινίδας καὶ δὴ Βόλου, Ἀθηνῶν. «Ἀπελπισμένη Δομοκιτοποῦλα» p. r. Δομοκόν.

Δεσποινίδες καὶ νέοι ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, προτιμήσατε τὴν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἀλληλογραφίαν. Συστάσεις: Δ. Δημητριάδης, Γεώρ. Κωνσταντινίδης, Δημ. Στρατηγόπουλος, 25ον σύνταγμα, 11ος λόχος, 9η Μεραρχία, Θεσσαλονίκην.

29-Μαρτίου. — Ὑγειαίνω. Ὑγείαινε, Ἐλήφθησαν δύο, μία ἀπὸ Ν...., καὶ μία κατόπιν, τὸ ὅλον τέσσαρες. Οὐδεμία εἴδησις περὶ ἀναχωρήσεως, συνεπῶς μένω ἐνταῦθα. Περιμένω ἀδημόνως ἔλθῃς μεθαύριον. Σὲ φιλῶ
10 Νοεμβρίου Ἀπόλλων

Ἀνταλ. c. p. ἀποκλειστικῶς μετὰ δεσποινίδων. Ἀπάντησις αὐθημερόν. «Αδρα Ὀλυμπίας» Κρέσταινα.

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Δ. Τριαντ. p. r. Ζάκυνθον.

«Ἀνθισμένη ἀμυγδαλῆ». Ἔχει καλῶς. Σ' εὐχαριστῶ. Ἀναμένω.—«Σκερτσόζα Παριζιάνα», Νῖκον Τασώνην. Διατί παρακαλῶ σιωπᾶτε; — «Ἀτρόμητο Ναυτόπουλο». Εὐχαρίστως.
«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος»

Εἴπαμε καὶ λέμε ὅτι ἀνταλλάσσωμεν κάρτας, ἐπιστολὰς καὶ φωτογραφίας πανταχόθεν. Εἶμαι γιὰ τοὺς καλοὺς καλός, καὶ γιὰ τοὺς πταίκτας τιμωρός. Κι' ὅπου καταλαμβάνω γώ, σκοπεύω, μπάμ, πυροβολῶ.—«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος», θωρηκτὸν «Λῆμνος».

Πανελλήνιος Σύλλογος «ΑΘΗΝΑ»
Ἐν Ἀμφίσσῃ
Β' Διαγωνισμὸς

1)

ΠΕΙ	ΤΡΙ	ΚΑΡ
ΚΚΑ	ΔΙ	ΡΑΙ
ΕΥΣ	ΛΑ	ΤΣΑ

Νὰ σχηματισθοῦν 8 πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

2). Εἶμαι τύραννος τοῦ σώματός σου ἂν τὸ πρῶτόν μου γράμμα περικόψῃς εὐθὺς ζῶον θὰ φανερώσῃς. Λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Δεκεμβρίου μετὰ 10λέπτου γραμματοσήμου. Λαχεῖα 20λεπτα. Κέρδη πραγματικὰ 60 δραχμῶν. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι ἁπανταχοῦ.

Δημοψήφισμα: Πόσους βουλευτὰς θὰ φέρῃ ἡ νῦν Καβέρνησις κατὰ τὰς παρούσας ἐκλογάς; Δεχόμεθα ἀπαντήσεις μέχρι 5 Δεκεμβρίου μετὰ 10λέπτου γραμματοσήμου. Ὁ περισσότερον προσεγγίσας βραβεύεται διὰ ἀργυροῦ ὡρολογίου.

Ἀποτελέσματα Α' Διαγωνισμοῦ

1) Δημ. Ἀρτόπουλος, 2) Γεώρ. Δημόπουλος, 3) Νεράϊδα τοῦ Βουνοῦ, 4) Γεώρ. Πατρινόπουλος, 5) Θεόδωρος Σταματόπουλος, 6-10) Γεώρ. Παπαδόπουλος, Σαλονιτοποῦλα, Γ. Πλατανιώτης, Ι. Τσαβαρίδης, Περιπλανωμένη Χρυσαλλίς. Δ)σις: Σύλλογον «Ἀθηνᾶ», Ἄμφισσαν.

Ρ. Φ. Φ. — Μοῦ πωλεῖτε λίγη ἐξυπνάδα;
Πάτραι «Ὀθέλλος»

«Πεντάμ. Ἠπειρωτοποῦλαν».—Ἐπὶ τέλους ἀνεκαλύφθης. Εἶσαι νέος. Σοῦ κηρύσσομεν τὸν πόλεμον. Καὶ σᾶς προτρέπομεν ὅπως ἀνακαλέσῃς τὰ μέσον «Ἑλλάδος» γραφέντα.
Ὑπαρχηγὸς «Πειρ. Σαβάνης»

«Διαβολάκι».—Πγόσεχε μικγέ, πγόσεχε. Ὀθέλλος

«Ἀρχηγὸν Γκαρνιέ», Ζάκυνθον.—Ἔχομεν ἀπόφασιν νὰ πολεμῶμεν πρῶτον κατὰ τῶν ἐντοπίων πολεμίων. Περατώσαντες τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα θὰ ἴδωμεν καὶ τὴν γενναιότητά σας.
Ἄρτα «Οἱ Μικροὶ Λόρδοι»

Παρακαλῶ τοὺς κ. κ. ἱδρυτὰς τοῦ «Παγκοσμίου Γραφείου Πληροφοριῶν» ἐν Κερκύρᾳ ὅπως διὰ δηλώσεώς των ἀλλάξωσι τάχιστα τὸ ψευδώνυμόν των καθότι ἠπατήθησαν νομίσαντες ὅτι μὲ ξένον ὄνομα θὰ κατορθώσωσι νὰ ἀποκτήσωσι μεγαλύτερον κύκλον γνωριμίας, δύναμις τὴν ὁποίαν κέκτηται ὁ πραγματικὸς κάτοχος τοῦ ὀνόματος. Ἀναμένω εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον τῆς «Ἑλλάδος».
Ὁ πραγματικὸς κάτοχος

Ἀφροδίτην Παναγιωτοπούλου —Δέχεσθε ἀνταλλαγήν μου;
«Γλυκὺ Παρελθὸν»

Ἐνταλ. c. p. μόνον μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. «Μαγευμένη Πεντέλη» Ἀμαρούσιον.

«Σταχτὶ Αὐτοκίνητον» Ζάκυνθον, Ἀρχηγὸν Γκαρνιέ. Ἀρχίσατε παρακαλοῦμεν ὑμεῖς πρῶτοι καὶ ἴδωμεν.
Ἀρχηγὸς «Πειρατῶν Σαβάνης»

«Μικροὺς Λόρδους». — Πόθεν νὸ εἰκάζετε;
Ὑπαρχηγὸς «Πειρ. Σαβάνης»

Ἀναγνῶσται ἄλτ!! Ἀναμείνατε... «Πεντάμ. Ἠπειρωτοποῦλα» καὶ «Τόξον τοῦ Ἀράχθου» εἶνε εν πρόσωπον.
Ἄρτα Ἀρχηγὸς «Πειρ. Σαβάνης»

Ἀλησμόνητον Καρδίαν, Γαλαξείδιον.—Δέχεσθε τὴν μετ' ἐμοῦ ἀνταλλαγὴν c. p. Ἀπαντήσατε μέσον «Ἑλλάδος».
«Τρελλὸ Μελαχροινὸ»

Στὸν ἀκριβό μου φίλον Φίλιπ. Παπαδημητρίου. — Φίλιππα σοῦ εὔχομαι γιὰ τὴ χρυσῆ γιορτή σου νὰ ζήσῃς καὶ νὰ χαίρεσαι ὅ,τι ποθεῖ ψυχή σου.
Γαλαξείδιον Ν. Μπεριστιᾶνος

«Κόρη τῆς Ἀνοίξεως». Δέχεσθε τὴν μετ' ἐμοῦ ἀνταλλαγήν; Δ)σις «Υἱὸς τῆς Ἀνοίξεως» p. r. Κάρυστον.

Σύλλογος ἡ «ΑΘΗΝΑ»
Ἐν Πειραιεῖ

Συνδρομὴ μηνιαία λεπτὰ 20, τρίμηνος 50 καὶ ἐτησία δραχμὰς 1.50. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν πρόεδρος ὁ κ. Γ. Γκ... ταμίας καὶ ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Βρασίδας Δαμηλᾶκος καὶ γραμματεὺς ὁ κ. Γ. Γεωργίου. Πωλοῦνται λαχεῖα 20λεπτα. Κέρδη δραχμῶν 100.

Α' Διαγωνισμὸς

1)

ΠΑ	ΚΥ	ΓΟΣ	ΝΑΥ
ΑΡ	ΔΡΑ	ΧΑΛ	ΠΛΙ
ΣΕΡ	ΜΗ	ΡΑΙ	ΟΝ
ΚΙΣ	ΜΑ	ΤΡΑΙ	ΚΩΣ

Νὰ ἀναγνωσθοῦν 8 πόλεις Ἑλληνικαί.

2) Εἶμαι πόλις τῆς Αἰγύπτου μέσον γράμμα ἂν μ' ἀφαιρέσῃς, παρευθὺς θ' ἀποτελέσῃς, εἶδός τι ὑποζυγίου.

3) Ἐλλιποσύμφωνον: -η-ω η α-η-α.

Βραβεῖα πραγματικώτατα!!

1) δρ. 15, 2) δρ. 10, 3) δρ. 5, 4) λεύκωμα, 5-7) ἀνὰ ἓν λαχεῖον τοῦ στόλου, 8-11) ἓν Ἡμερολόγιον τῆς «Ἑλλάδος» 1913, 12 15) ἀνὰ τρία λαχεῖα τοῦ Συλλόγου, 16-20) τρίμηνον συνδρομὴν Συλλόγου. Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου. Λύτης καὶ ὁ λύων ἕν. Αἱ λύσεις δέον νὰ συνοδεύονται μεθ' ἑνὸς δεκαλέπτου ἀσφραγίστου γραμματοσήμου. Ἡ κλήρωσις τῶν λαχείων γενήσεται τὴν 30 Δεκεμβρίου. Ζητοῦνται δραστήριοι καὶ πεπαιδευμένοι ἀντιπρόσωποι. Ζητήσατε καταστατικόν. Διορίζομεν ἀντιπροσώπους ἐν Ἀθήναις τοὺς κ. κ. Ι. Κυριακὸν καὶ Γ. Καρβούνην. Σπεύσατε! Σπεύσατε! Δ)σις Γεώργιον Γεωργίου p. r. Πειραιᾶ.

«Μαθήτριαν».—Βεβαίως ἀνταλλάσσω μὲ ὅλες. Δ)σίς μου: «Ὀθέλλον» p. r. Πάτρας.

Ζητῶ καταστατικὰ συνδέσμου Αἰγίου «Ἑλληνικὴ Νεολαία». Δ)σις: Μαίρη Δημητρακοπούλου p. r. Δεμὶρ Ἰσσάρ.

«Ξενητευμένη Βολιωτοποῦλα». Ἀναμένω μέσον «Ἑλλάδος» εἰδήσεις σου. Ψευδώνυμόν μου «Ἀπηλπισμένη Ὕπαρξις». Ὑγίαινε, εὐδαιμόνει. Μὲ πολλὴν ἀγάπην.
Ἡ φίλη σου
Γιαννοῦλα

«Μπαρουτοκαπνισμένο Διοπάκι».—Ἡ συμμορία Ἑπτὰ Χ, καλῶς κατηρτισμένη, τὰ μπαρουτοκαπνίσματα ποσῶς δὲν τὰ προσμένει. Μᾶς ἐκλαμβάνεις γιὰ τρελλοὺς στὴν Κέρκυρα μᾶς στέλλῃς. ἀλλὰ καὶ σὺ νομίζομεν ὀπίσω δὲν πηγαίνῃς.
Θ. «Ἀβέρωφ» Συμμορ. ἑπτὰ Χ

Τάκην Δημητρίου.—Εὐχαριστῶ δι' εὐχὰς καὶ ὡραῖον δῶρόν σας. —Νῖκον Καλαμάτην, Θεσσαλονίκην. Ἔλαβον τὸ Album. Τί ὡραῖο!! Mille remercîments.
Ἐρωτευμένη Ἀρσακειὰς

Ἀνταλλάσσω καλλονὰς matt μετὰ μαθητριῶν πανταχόθεν. Προτιμῶνται ἐν Θεσσαλονίκῃ αἱ τοῦ Προτύπου Παρθεναγωγείου Νούκα. «Μυστηριῶδες Ὑποβρύχιον» p. r. Θεσσαλονίκη.

«Ξύπνημα Ἀγάπης».—Φυλάξου' Σὲ παρακολουθῶ κατὰ πόδας.
Θεσσαλονίκη
«Μυστηριῶδες Ὑποβρύχιον»

Σ' ἐκείνη ποῦ μὲ νοιώθει
Ἀγάπα ἐὰν σὲ ἀγαποῦν, χαῖρε ἐὰν σὲ μισῶσι, ὅλα τὰ μίση τῶν ἐχθρῶν, τιμαὶ ἀντανακλῶσι.
Κ. Δ. Τ.

«Μπαρουτοκαπνισμένο Διοπάκι.—Τί c. p. ἐπιθυμεῖτε;
Χρύσος Ξάνθης

Ἀνταλ. c. p. μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Κεφαλληνίας. Εἰς ψευδώνυμα σιγῶ. Δ)σις: Ὅμηρον Αὐγουστᾶτον p. r. Πειραιᾶ.

«Ὀρφανὴ Κόρη».— Ἔχεις λάθος. Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχω μὲ Παναγ. Χ. ὥστε πᾶψε γκάφες.
Α. Α. Α. 27

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν καλλονῶν πανταχόθεν μὲ ἁπασάπαντας, προτιμῶνται δίδες καὶ δὴ ἐκ Χανίων.
«Ἐρωτευμένο Κρητικόπουλο»

Ἀνταλλάκτριαι! Ἀνταλλάσσω c. p. πανταχόθεν. Δ)σις «Ἀδέσποτος τορπίλλη» τορπιλλοβόλον «Αἴγλη» Πειραιᾶ.

Κόρη τῶν Ρόδων.—Δέχεσθε τὴν μετ' ἐμοῦ ἀνταλλαγὴν c. p.; Ἀπαντήσατε διὰ μέσου «Ἑλλάδος».
Πειραιεὺς Γαργαλ. Κίνημα

Τρομερὰν Ναυτοποῦλαν καὶ Ἐρωτευμένην Ἀρσακειάδα.—Δέχεσθε ἀνταλλαγήν μου; Ἀπαντήσατε μέσον «Ἑλλάδος». Ἀτρόμητο Ναυτόπουλο» θωρηκ. «Ἀβέρωφ».

Ἀνταλ. c. p. μετ' εὐπαιδεύτων δίδων ἐκ Κερκύρας. «Καρδία ὑπὸ πεῖραν» θωρ. «Ἀβέρωφ» Πειραιᾶ.

Ἀνταλ. c. p. μετ' εὐπαιδεύτων δίδων ἐξ Ἄνδρου καὶ δὴ μετὰ τῆς Εἰρ. Κ. «Περιφρονημένη ἀγάπη» θωρ. «Ἀβέρωφ» Πειραιᾶ.

Δίδες προσοχή! Ἀνταλ. c. p μόνον μὲ δεσποινίδας 12-18 ἐτῶν. Προτιμῶνται μαθήτριαι Ὠδείου καὶ Ἀρσακείου Ἀθηνῶν καὶ Λαρίσης. Δ)σις Ἐρωτόλυπτον Καρδίαν p. r. Ἀθῆναι.

Πανελλήνιος Σύλλογος
Η «ΙΣΧΥΣ»
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Νέοι καὶ Δεσποινίδες ἄλτ καὶ προσοχή!!! ΝΙΚΗ!!! ΔΟΞΑ!!! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!!! Ἐμπρός! Σπεύσατε ὅλοι νὰ ἐγγραφῆτε μέλη. Μηνιαία συνδρομὴ λεπτὰ 20. Λαχεῖα 25 λεπτά. Κέρδη πραγματικὰ ἀξίας 50 δραχμῶν. Γ' κλήρωσις τέλος Δεκεμβρίου. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι, προτιμῶνται δεσποινίδες. Ζητήσατε καταστατικόν.

6ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

1ον Αἴνιγμα: Εἶμαι πόλις τῆς «Ἑλλάδος» μὲ βοσκὰς καὶ μὲ κοιλάδας ἕνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς σίδηρον θὰ ἀπολαύσῃς. (Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθαν. Παλαμαρᾶ).

2ον Γρῖφος: $\frac{\text{ΚΑ}}{1)2}$

3ον Ἐλλιποσύμφωνον: -υ-Α-η-α -αι -ει-α -ι-ει.

4ον Φωνηεντόλλιπον: Π-τ-ξ-ν μ-ν -κ--σ-ν δ-.

ΟΡΟΙ. — Λύσεις δεκταὶ μετὰ 10λέπτου μέχρι 25 Νοεμβρίου. Λύτης καὶ ὁ ἓν λύων.

ΒΡΑΒΕΙΑ. — 1) δραχ. 20, 2) δρ. 10, 3) Album, 4-5) ἑξάμηνον συνδρομήν, 6-7) τρίμηνον συνδρομήν, 8) τρία λαχεῖα. Ἐμπρό! Ἀποστείλατε 7ον Διαγωνισμόν.

Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ.—Ἐξήχθησαν οἱ ἑξῆς κατὰ σειρὰν ἀριθμοί: 1ος) 1117 δραχμὰς 25, 2ος) 1105 δρ. 10, 3ος) 1689 4δραχμον λαχεῖον Στόλου, 4ος) 1398 καὶ 5ος) 1571 Album, 6ο) 1577 Μελανοδοχεῖον, 7ος) 1486 καὶ 8ος) 1669 6 λαχεῖα Συλλόγου ἕκαστος, 9ος) 1840 3 λαχεῖα Συλλόγου, 10ος) 1371 τρίμηνον συνδρομήν.—Οἱ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν ἂς ἀποστείλωσι τὰ λαχεῖα των καὶ τὴν δ)σίν των ἐντὸς 15 ἡμερῶν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 5ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Δημητρακόπουλος Πλάτανον, Καραγιῶργος Κιάτου, Γαϊτάνης Ὀλύμπια, Βασιλόπουλος Ἀστακόν, Ἀριστείδης Μέγαρα, Καλαπάνος Κόρινθος, Ἰωάννου Ἅγιος Θεόδωρος, Τσολόπουλος Ἰωάννινα.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΝΕΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ: 19) Ἀνάργυρος Ἀλεξόπουλος Πύργον, 20) Α. Βερύκιος Ἀθήνας, 21) Γ. Θεοδωράκης Ἡράκλειον — Κρήτης, 22) Δ. Θεμελῆς Ἰωάννινα, 23) Νικόλαος Καλαντζόπουλος Ἀγρίνιον, 24) Κωνστ. Κεφάλας Θεσσαλονίκη, 25) Κωνστ. Πανταζῆς, Ἰωάννινα, Γ. Πατρίκιος Ἀθῆναι, 27) Σπ. Τορτορέλης Πειραιᾶ, 28) Χαρ. Παπαδημητρίου Αἴγιον, 29) --------- ----- Χαλκίδα, 30) Ἀθαν. Παπαϊωάννου Νεμέα, 31) Κωνστ. Τζονινάκης Νεάπολις — Κρήτης, 32) Ἰω. Λυμπερόπουλος Ναύπακτος, 33) Ν. Τσοφόπουλος Ἰωάννινα, 34) Ἐλ. Τσελέπης Πειραιᾶ, 35) Παναγ. Σύρμης Καλάμας, 36) Ἰωάννης Πανάγου Ἄμφισσα.—ΔΗΛΩΣΙΣ: Ὁ κ. Ι. Τσιρόπουλος διορίζεται ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου. Δ)σις Γεώρ. Β. Κουμπῆν, Κανάρη 48 Πάτρας.

Ἀτλαντικόν. — Κάρταν ἔλαβον εὐχαριστῶ. Γνωρίσατέ μοι σύστασίν σας Ἑλληνιστί. Σᾶς χαιρετῶ
Διώκτρια Ξανθῶν

«Πυροβοληταὶ ἀποκρούσεως τορπιλλῶν». — Μπαρουτοκαπνίσθηκα εἰς τὰς δύο ἐνδόξους ναυμαχίας μας καὶ δικαίως τιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ ψευδωνύμου μου. Σᾶς παρακαλῶ δὲ ἂν ἔχετε ἀνδρικὸν αἴσθημα, καὶ δὲν κατέχεσθε ὑπὸ δειλίας, νὰ μοὶ γνωρίσετε τὰ ὀνόματά σας διὰ ν' ἀπαντήσω καταλλήλως.
«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος»

«Μπεμπέκα», «Σκερτσόζα Παριζιάνα». — Εἶσθε καρτοσυλλέκτριαι καί....
Θωρηκτὸν «Λῆμνος»
«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος»

«Τρελλὸ Γαλατιωτάκι». Merchi.
«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος»

«Γορίλλαν». — Δέχεσθε συμμαχίαν; Ἐσὺ μὲ γρρρρ κι' ἐγὼ μὲ μπὰμ μπούμ;
«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος»

Δ.... Ν... Parton moi. Δὲν σᾶς ἐνθυμοῦμαι.
«Μπαρουτοκαπνισμένος Δίοπος»

Εἰς τὴν ἀσθενοῦσαν Ἐρωτευμένην Ἀρσακειάδα εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.
Ντῖνος Ταπανάρης

Γρρρργγγν!!!
Μὴν φοβεῖσθε. Ἀνταλλάσσω c. p. ἢ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Γράψατε «Γορίλλαν» p. r. Ἀθῆναι.

Ὅσοι καὶ ὅσαι μοὶ ἔγραψαν τοὺς ἀπήντησα, Ἂς φροντίσουν παραλαβήν. «Γορίλλας»

«Τρεῖς φίλας». Εὐχαρίστως δέχομαι ἀνταλλαγήν σας. Φροντίσατε παραλαβήν. «Γορίλλας»

Ἀνταλλάσσομεν c. p. Πρώτην βραβεύσωμεν. Ἑκάστη ἰδιαιτέρως. Μαίρη Τουλάκη, Λιλίκα Ἀναγνωστάκη, Μιμὴ Ἀγαπάκη Θεοκρίτου 3 Ἀθήνας.

Ἀνταλ. c. p. μὲ δίδας Πειραιῶς Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων. «Ἐργάνης» p. r. Πειραιᾶ.

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων. «Ψιλάντερ» p. r.
Πειραιᾶ

Ἄλτ! Προσέξατε, δοῦλες νταντάδες, παραμάνες, καμαριέρες καὶ παντὸς εἴδους θηλυκά. Ἀπεφάσισα νὰ ὑπανδρευθῶ· ποία ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ γίνῃ σύζυγός μου; Δέχομαι ἀπαντήσεις ἐπὶ κάρτποστάλ. Θὰ ἀπαντῶ εἰς ὅλας. Δέχομαι καλλονάς. Εὐκαιρία μοναδικὴ διὰ τὰ γεροντοκόριτσα.
Διεύθυνσις: «Μέλλων γαμβρὸς»
Κάτω Κυπαρισσία

Ἀνταλλάσσω καλλονὰς πανταχόθεν γαλλιστί. Μιχ. Σακελλαρίδης. Ἰωάννινα

«Μαγευτικὸν Ἀργοστόλιον». Λήθη τὰ πάντα! (;)!
Ἐαρινὸν Ὄνειρον

Γρηγόριον Τσιανάκαν καὶ Ἀ-
Ἀνταλλάσσω κάρτας μὲ δίδας ἐντὸς φακέλλου Γαργαλιάνων μόνον. Προτιμῶ καλλονάς. Εἰς ψευδώνυμα σιγῶ. Δ)σίς μου «Κυνηγὸν ὡραίου φύλου» p. r. Φιλιατρά.

Καθιστῶ γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας «Ἑλλάδος» ὅτι ἱδρύσας Σύνδεσμον διαλύω ὑποκατάστημα «Ἀδελφότητος».
Σταυρόπουλος

ναστ. Βράκαν, Ἀθήνας. Γνωρίσατέ μας διεύθυνσίν σας μέσον «Ἑλλάδος» Τοξώτας καρδιῶν
Φάρσαλα

Ἀνταλλάσσομεν φωτογραφίας καὶ c. p. Τοξώτας καρδιῶν
Φάρσαλα

Ἐπιθυμῶν νὰ γνωρισθῶ μὲ μαθητὰς ἀλληλογραφῶ μετ' αὐτῶν. Σπεύσατε καὶ θὰ εὕρητε ἔμπιστον φίλον. Δ)σις Χρ. Δ. Σταυρόπουλον μαθητὴν Γυμνασίου Αἰγίου.

Ἀνταλλάσσω c. p. μόνον μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις:
Σ. Γεωργιάδην Κιάτον

Ἀλταλλάσσω κάρτας μὲ ἁπασάπαντας. Δ)σις Πάγκαλος Κόρη p. r. Σπάρτη.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ:

ΠΕΖΑ.—«Μικρασιατικὸς Ἑλληνισμὸς» Ἀγγ. Βερυκίου, «Ὁ Μικρὸς Ἥρως» Ἐμμ. Νικητάκη, «Ὁ θάνατος τοῦ πολεμιστῆ» Δ. Ἀλέπαντου, «Ποικιλίαι», «τὸ σημεῖον» Βλ. Μονσούτη, «Διάφορα περίεργα» Π. Κουτσουνάρη, «Βασιλικὰ ἀθύρματα τοῦ μεσαιῶνος» Γ. Ζαρλᾶ, «Χειμωνιάτικες σκηνὲς» Βασιλείας Ἀπέργη, «Δικαστήρια παιδιῶν» Ν. Βαύλγαρη, «Ποικιλίαι ἐπίκαιροι», «Πῶς παρεσκευάζετο ἡ Γερμανία», «Ἡ ἀτμοσφαῖρα» Ἀγγ. Βερυκίου.

ΕΜΜΕΤΡΑ.—«Στὴν τριανταφυλλιά», «Ἀπογοητευμένος» Γ. Χυτήρη, «Δὲν ταιριάζουνε» Ἀγγ. Σαλούτση, «Στροφὲς» Βασ. Ἀπέργη, «Γιὰ σένα», «ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ» Ἰω. Τοζιοῦ, «Μὲ τὴν ἐλπίδα», «Ἦτανε λόγια», «Τί θέλεις;» Θ. Μηλιδώνη.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1915

«Μυστηριῶδες Ὑποβρύχιον», «Δούκισσα Σπάρτης».

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως δι' ἕκαστον ψευδώνυμον δραχμὴ μία.

Δεσποινίδες ἄλτ! Ἀνταλλάσσω c. p. ἐρωτικοτάτας ἐπιστολὰς Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ πανταχόθεν μόνον μὲ ἐγγραμμάτους δεσποινίδας καθὼς μουσικὰ τεμάχια μανδολίνου καὶ φωτογραφίας. Προτιμῶ Ἀρσακειάδας. Εἰς ψευδώνυμα σιγῶ. Δ)σις ἀσφαλεστάτη· Ναπολέοντα Λεοντιδάκην p. r. Στυλίδα Φθιώτιδος.

Σύλλογος «ΘΕΣΣΑΛΙΑ»
Τρέξατε!!!...

Γενομένης κληρώσεως λαχείων ἐκέρδισαν: 12, 53, 138, 14, 25, 57, 118, 90, 43, 29, 76, 84, 23, 26, 95, 69, 19, 98, 81, 97. Ἐξεδόθησαν νέα λαχεῖα καλλιτεχνικώτατα. Διορισμοὶ ἀντιπροσώπων: Γεώργιος Σκαρίπας, Βόλος, Ἀριστείδης Ζαφειρόπουλος, Χαλκίς, Πέτρος Χρηστίδης, Ἰωάννινα, Γεώργιος Πλατανιώτης, Ἀγρίνιον, Νικόλαος Κουμνιώτης, Στυλίς, Εὐάγγελος Μερτζάνης, Πειραιεύς. Παρακαλοῦνται κερδίσαντες ἀποστείλωσι διευθύνσεις.
«Θεσσαλίαν» p. r. Τρίκκαλα

Κρυφὸς Ἔρως. Ἐρωτευμένο... Ναυτόπουλο. Γλυκὺ!!! Ὄνειρον. Φάν....Κυρια. Ὀρφανὴ Κόρη

Νίτσα μου.—Σήμερον ἔφυγε ἡ ἐξαδέλφη μου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ εἶνε αὐτόθι. Φρόντισε νὰ μάθῃς νέα μου. Τὴν ἄλλην Κυριακὴν θὰ ὑπάγω εἰς Πάτρας καὶ ἴσως ἔλθω αὐτοῦ ἴσως ὅμως. Μὲ χίλια φιλιά. Ὁ ἰδικός σου
12)11)915 Ρ. Υ.

Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δίδας πανταχόθεν καὶ δὴ Ἀθηνῶν Πειραιῶς. Δ)σις Νῖκον Κ... τορπιλλοβόλον «Αἴγλη» Πειραιᾶ.

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Ἀπάντησις ταχεῖα. «Δυστυχὴς ὕπαρξις» p. r. Σπάρτην.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

Αἱ ἐγγραφαὶ συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλάδος» ἄρχονται καὶ λήγουν ὁποτεδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

Τὰ εὔθυμα ἰῆς Αὐστριακῆς στρατολογίας

Αὔγουστος 1914

— Ὁ στρατιώτης αὐτὸς ἔχει 1 μέτρου καὶ 90 ο)ο ἀνάστημα. Σωστὸς φαντάρος.

Ὀκτώβρ. 1914

— Πολὺ ὡραῖα! Τὸ ἀνάστημά του φθάνει 1 μέτρον καὶ 80)οο.

Δεκέμβρ. 1914

— Πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ θέσωμεν τελευταῖον ὅριον ἀναστήματος 1 μέτρον καὶ 65)οο.

Ἰανουάρ. 1915

— Πάλιν καλά, ὅταν βρίσκωμεν στρατιώτας μὲ ἀνάστημα 1 μέτρου καὶ 50)οο!

Παρακολουθήσατε ὅλοι τὸ νέον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα "Σεμίραμις„ Ἐω. Πολαμιάνου

Μάρτιος 1915

— Τί φοβερὸν πρᾶγμα αὐτὴ ἡ κοιλιὰ τοῦ στρατιώτου. Καὶ μὲ ἀνάστημα μόνον 1 μέτρου καὶ 40)οο!

Ἀπρίλιος 1915

— Ἀλλοίμονον εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀναστήματα! Κατεβήκαμε εἰς τὸ 1 μέτρον καὶ 20)οο. Μπορεῖ τάχα νὰ γίνῃ δεκτός;

Ἰούνιος 1915

— Φρίκη! Τὸ στρατιωτικὸν ἀνάστημα κατέβηκε εἰς τὸ 1 μέτρον καὶ 10)οο. Ὅποιον πλέον εὑρίσκομεν θὰ πέρνωμεν.

Αὔγουστος 1915

— Τέλος πάντων! Τώρα εἴμαστε θαυμάσια, ἀφοῦ τὸ μέτρημα θὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὰ ἐπάνω!